

အမှတ် (၆၃-B)၊ ၅ - လွှာ (A)၊ အင်ကြင်းလမ်း၊ သုဝဏ္ဏ၊
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇိ၂၃၃၇၊ ဝဇ္ဇ နှဝဇ္ဇိ၂၃၃၇

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

ဇူလိုင်လ၊ ၂၀၂၀ ခုနှစ်

စောင်ရေ

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း

ကျော်မင်းမောင် (၀၉၅၄၀၃၂၈၇)

အတွင်းပန်းချီ

မြတ်မွန် (၀၉၇၉၉၄၂၃၇၈၉)၊ ဇော်ကြီး

ထုတ်ဝေသူ

သိမ်သူစိုး (၀၁၂၈၅)

ပုံနှိပ်သူ

ဝင့်စိုလ်စိုလ်(နှင်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆

စာစစ်

ကျော်စိန်ဝင်း

စာအုပ်ချုပ်

KKH (၀၉၂၅၀၄၄၈၈၁၁ ၊ ၀၉၂၆၁၅၅၉၉၉၆)

ဖြန့်ချိရေး

မဟာစာပေ

ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄

တန်ဖိုး

၆၀၀၀ ကျပ်

ဝင်းငြိမ်း

လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူများ ၊ ဝင်းငြိမ်း

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၀

စာ ၄၇၃ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ စင်တီ

(၁) လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူများ

လိ ပိပြ ခ ကူ :

ယူ ခြ ခ : ယူ မျ ခ :

မာတိကာ

ဆရာဦးဝင်းငြိမ်း အမှာစာ	၇
(၁) အကယ်ဒမီ မြင့်မြင့်ခင်	၁၃
(၂) အကယ်ဒမီ အောင်လွင်	၄၃
(၃) အကယ်ဒမီ ဝါဝါဝင်းရွှေ	၆၇
(၄) အကယ်ဒမီ အေးအေးသင်း	၉၃
(၅) အကယ်ဒမီ ဆွေဇင်ထိုက်	၁၀၉
(၆) အကယ်ဒမီ ချိုပြုံး	၁၃၁
(၇) အကယ်ဒမီ မေဝင်းမောင်	၁၄၉
(၈) အကယ်ဒမီ ခင်သီတာထွန်း	၁၇၃
(၉) အကယ်ဒမီ ကျော်သူ	၁၉၉
(၁၀) အကယ်ဒမီ နွဲ့နွဲ့စန်း	၂၂၇
(၁၁) အကယ်ဒမီ မိုးမိုးမြင့်အောင်	၂၅၉
(၁၂) အကယ်ဒမီ မြင့်မြင့်ခိုင်	၂၉၇
(၁၃) အကယ်ဒမီ ရန်အောင်	၃၂၁
(၁၄) အကယ်ဒမီ ထွန်းအိန္ဒြာဗို	၃၄၁
(၁၅) မေဆွိ	၃၆၃
(၁၆) အကယ်ဒမီ မေသန်းနု	၃၈၃
(၁၇) အကယ်ဒမီ မေယု	၃၉၉
(၁၈) အကယ်ဒမီ စိုးမြတ်သူဇာ	၄၁၅
(၁၉) အကယ်ဒမီ ရဲအောင်	၄၃၅
(၂၀) မန္တလေး သိန်းဇော်	၄၅၁
ကိုယ်ရေးအကျဉ်း	၄၇၁

လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူများနဲ့ ကျွန်တော်

သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဘဝက ခုနစ်
ထွေမင်းသားလိုပါပဲ။ သင်ယူထားတဲ့ အတတ်ပညာက စာရင်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့
ဝါဏိဇ္ဇာဘွဲ့ပါ။ ဒီဘွဲ့ကြောင့်ပဲ ရသုံးမှန်းခြေငွေစာရင်းဦးစီးဌာနမှာ နှစ်ပေါင်း
၃၀ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီအချိန်အတွင်းမှာပဲ ဗီဇတစ်ခုဖြစ်တဲ့
စာရေးခြင်း၊ ဘာသာပြန်ခြင်း တို့ကို ဖြည့်ဆည်းနိုင်ဖို့ ဆရာ ဦးမြလှိုင်ရဲ့
ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းမှာ စာဖတ်သူများနှင့် တွေ့ဆုံပေးခြင်း ဆိုတဲ့ ကဏ္ဍကို
တာဝန်ယူပြီး စာရေးဆရာကြီး ၅၇ ဦးနဲ့ တွေ့ဆုံမေးမြန်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
ဒါ့အပြင် ပေါ့ပ်ကဏ္ဍကိုလည်း တာဝန်ယူရတာဆိုတော့ မင်းသား၊ မင်းသမီး
များနဲ့ပါ တွေ့ဆုံရင်းနှီးခဲ့ပါတယ်။ စာရေးဆရာကြီးများနဲ့ အင်တာဗျူးကို
ဝင်းငြိမ်းနှင့် စာရေးဆရာများ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ စုပေါင်းထုတ်ဝေခဲ့ပြီးပါ
ပြီ။

တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ အနုပညာရှင် သရုပ်ဆောင်များနဲ့ တွေ့ဆုံတာကို
လည်း ဘဝမှာ မှတ်မှတ်ထင်ထင် မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ချင်ပါတယ်။ စိတ်ထဲ
မှာ အဲဒီလို အာသာပြင်းပြင်းရှိနေချိန် ကမာရွတ်မီဒီယာမှ ကိုဟံသာညိုနဲ့
စကားစပ်မိတဲ့အခါ ပြောပြဖြစ်ပါတယ်။ သူက လိုလိုလားလားပဲ၊ သူတို့အဖွဲ့

လိုက်မှတ်တမ်းတင်ပေးပြီး ကမာရွတ်မီဒီယာကနေ အွန်လိုင်းမှာ ထုတ်လွှင့်ပေးမယ်လို့ ဆိုတာကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ ရေငတ်နေတုန်း ရေတွင်းထဲ ကျခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ချင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်ကြီးများကို စကားကမ်းလှမ်းပြီး သူတို့ အားတဲ့နေ့၊ ကမာရွတ်မီဒီယာက ကင်မရာများအားတဲ့နေ့၊ ကျွန်တော် အားတဲ့နေ့ သုံးခုကို တိုက်ဆိုင်ပြီး အင်တာဗျူးတွေ လုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်လုပ်ချင်သူ အားလုံးနီးပါး လုပ်ဖြစ်ခဲ့တယ်ပဲ ဆိုကြပါစို့။ တချို့ ကျန်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကွေးသောလက် မဆန့်မီ၊ ဆန့်သောလက် မကွေးမီ ကြုံလာနိုင်တဲ့အတွက် လုပ်ပြီးသမျှ သရုပ်ဆောင် ၂၀ တို့နဲ့ ပြောဖြစ်တာတွေကို ဒီစာအုပ်မှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။

စာရေးဆရာကြီးများနဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်စဉ်ကာလက ကက်ဆက်ပေါ်ပြီဖြစ်လို့ ကိုယ့်ကက်ဆက်နဲ့ကိုယ် အသံသွင်းယူပြီး မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်။ အခွေပေါင်းများစွာ ကျွန်တော့်မှာ ထုပ်ထုပ်ပိုက်ပိုက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကက်ဆက်ခွေများက ရာသီဥတုဒဏ်မခံနိုင်တာကြောင့် သတိရလို့ ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ မှိုတက်တာက တက်၊ ကပ်တဲ့အခွေက ကပ် နှမြောစရာကောင်းလောက်အောင် ပျက်စီးသွားခဲ့ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်အနုပညာရှင်များနဲ့ တွေ့ဆုံရာမှာတော့ ခေတ်မီတိုးတက်လာပြီဖြစ်တဲ့အတွက် အရုပ်ရော၊ အသံကိုပါ ကမာရွတ်မီဒီယာရဲ့ ရုပ်သံကင်မရာများနဲ့ မှတ်တမ်းတင်နိုင်တာဖြစ်လို့ ကိုယ်ပိုင်ကက်ဆက်ကို ကာပြန်ပြီး သူတို့ရိုက်ထားတဲ့ အခွေထဲက အသံရှိတာပဲလို့ အောက်မေ့ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ထုတ်လွှင့်တဲ့အခါမှာ တည်းဖြတ်ထုတ်လွှင့်တာဖြစ်လို့ ကျွန်တော်တို့ မေးကြဖြေကြတာ အကုန် မပါပါဘူး။ သူတို့စိတ်တိုင်းကျ တည်းဖြတ်ထားတာတွေသာ ထုတ်လွှင့်ခဲ့တာ ဖြစ်ပါတယ်။ အစအဆုံးကတော့ သူတို့ရဲ့ အခွေကြမ်းထဲမှာ ရှိတာပဲလို့ ကျွန်တော်ကလည်း ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ နေခဲ့ပါတယ်။

လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူများ ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို စဉ်းစားပေးတာက ဆရာမ နုနုရည်အင်းဝ ဖြစ်ပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်ဆိုတာ သူပါဝင်သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ ဇာတ်ကောင်နေရာကို ရောက်သွားအောင် စိတ်သွင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရရင် လိပ်ပြာကူးပြီး သရုပ်ဆောင်ရတာဖြစ်တဲ့အတွက် ဆရာမ နုနုရည်အင်းဝရဲ့ ခေါင်းစဉ်ဟာ အင်မတန်လိုက်ဖက်ပါတယ်။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် အင်တာဗျူးလုပ်ခဲ့တာ သရုပ်ဆောင်ပေါင်း ၂၀ ရှိခဲ့ပါပြီ။ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ချင်တဲ့ သရုပ်ဆောင်တချို့ ကျန်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့

ကျွန်တော့်မှာက လုပ်ချင်တဲ့၊ လုပ်ပေးချင်တဲ့ အလုပ်တွေက များတာကြောင့် ဒီလောက်ဆိုရင် တော်ပြီလို့ ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ ဒီအင်တာဗျူးတွေကို စာရေး ဆရာအင်တာဗျူးလို ပေါင်းပြီးရေးမယ် စဉ်းစားတော့ ကျွန်တော့်မှာ မူရင်းအသံ မရှိပါဘူး။ ရုပ်မြင်ကင်မရာအားကိုးနဲ့ အသံဖမ်းယူခဲ့တာကြောင့် ကမာရွတ်မီဒီယာကို အကူအညီတောင်းရပါတယ်။ သူတို့မှာကလည်း အင်မတန်များပြားလှတဲ့ အလုပ်တာဝန်တွေကြောင့် အခု အမှာစာရေးတဲ့အချိန်အထိ အခွေကြမ်း မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

လူ့သက်တမ်းဆိုတာ ဘယ်သူမှ ကြိုတင်ခန့်မှန်းမရနိုင်တာကြောင့် ကျွန်တော် လှုပ်ရှားနိုင်သေးတဲ့ ကာလအတွင်းမှာ ဒီစာအုပ်ကို လုပ်ခဲ့ချင်ပါတယ်။ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိပါဘူး။ ဒီတော့ YouTube ကို အားကိုးရပါတယ်။ အားလုံးရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေက တည်းဖြတ်ပြီးသား အရုပ်တွေ၊ အသံတွေသာ ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်ပြောခဲ့ကြတာတွေ အားလုံး မပါပါဘူး။ အားလုံးမှတ်တမ်းမတင်နိုင်တာက ကျွန်တော့် ပေါ့လျော့မှုကြောင့် ဖြစ်ပါတယ်။ အခုတော့မှ “သူများ နှာခေါင်း အငှားတောင်း အကြောင်း မကောင်းရှင်” ဆိုတဲ့ စကားကို မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်ပါတော့တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်မှတ်တမ်းတင်နိုင်သရွေ့ကို ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ အနုပညာရှင်များ ပြောခဲ့ကြတာတွေကို စုစည်းဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တွေ့ဆုံမေးမြန်းခွင့်ပြုခဲ့တဲ့ အနုပညာရှင်များနဲ့တကွ ခေါင်းစဉ် အသုံးပြုခွင့်ပေးခဲ့တဲ့ ဆရာမ နုနုရည်အင်းဝ၊ ကမာရွတ်မီဒီယာတို့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

လေးစားစွာဖြင့်

ဝင်းမြိမ်း

အကယ်ဒမီ မြင့်မြင့်ခင်

မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ Kamayut Media အဖွဲ့နဲ့ “လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူများ”ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ကို တင်ဆက်နေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

မင်္ဂလာပါ အန်တီဘေဘီ။

မင်္ဂလာပါ ကိုဝင်းငြိမ်း။

အန်တီဘေဘီ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး သိချင်တာပေါ့နော် ကျွန်တော်တို့ အသက်အရွယ်တောင် မသိဘူးဆိုတော့ ဒီခေတ်ကလေးတွေ သိမှာမဟုတ်တဲ့အတွက် အန်တီဘေဘီမှာ ရုပ်ရှင်မျိုးရိုးမရှိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုကြောင့် ရုပ်ရှင်နယ်ထဲ ရောက်လာတာလဲ။

အဲဒါကတော့ နည်းနည်း မျိုးရိုးတော့မရှိဘူးပေါ့။ မျိုးရိုးလည်း မရှိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဝါသနာလေးကတော့ နည်းနည်းတော့ ပါတာပေါ့။ အဆက်အသွယ်လည်း မရှိဘူး။ အဆက်အသွယ်မရှိဘဲနဲ့ အန်တီဘေဘီက အခုခေတ် ပြောရရင်တော့ ပရဟိတပေါ့နော်။ ပရဟိတလုပ်တဲ့အခါမှာ အဲဒီမှာ ဟိုတုန်းက Sein Kyun Amulet ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ အန်တီဘေဘီတို့ အမြဲတမ်းလုပ်အား သွားသွားပေးတယ်။ လုပ်အားသွားသွားပေးတဲ့အချိန်

ကျတော့ အဲဒီမှာ သူတို့က Sein Kyun Amulet အတွက်ကို ရန်ပုံငွေရှာမယ် ဆိုပြီးတော့ ပြဇာတ် လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ လုပ်တယ်ပေါ့။ အန်တီဘောဘီက ရှင်းရှင်းပြောရရင် အစွန်းအစလေး နည်းနည်းရှိတယ်ပေါ့နော်။ ရှိတော့ အဲဒီကနေပြီးတော့ သူတို့က တခြား မင်းသား မင်းသမီးတွေလည်း မခေါ်ဘူး။ ဒီမှာပါဝင်ပြီး တော့ လုပ်အားပေးတဲ့လူတွေကိုပဲ မင်းသား မင်းသမီး လုပ်ခိုင်းပြီးတော့ ပြဇာတ်တင်တာပေါ့။ “အချစ်ကရုဏာ”ဆိုတဲ့ ပြဇာတ် လုပ်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပြဇာတ်က အပြင်က ဒါရိုက်တာကို ခေါ်ရတာ ပေါ့။ အပြင်က ဒါရိုက်တာက ဘယ်သူလဲဆိုတော့ ဒါရိုက်တာ ဦးအေးမြင့်၊ ကိုဝင်းငြိမ်းတို့ကတော့ မှတ်မိမှာမဟုတ်ဘူး။ သူက ပြဇာတ်ဒါရိုက်တာပေါ့။ သူ့ကိုခေါ်ပြီးတော့ ပြဇာတ်လုပ်ရတာပေါ့။ လုပ်တဲ့အချိန်မှာ အဲဒီမှာ ပြဇာတ် က က,တဲ့အခါကျမှ ဦးအေးမြင့်က နည်းနည်း အန်တီဘောဘီရဲ့ သရုပ်ဆောင် တာတွေကို သဘောကျသွားတယ်နဲ့ တူပါတယ်။ သူက ပြဇာတ်တွေဘာတွေ က,မလား ဘာညာနဲ့ မေးတာပေါ့လေ။ အန်တီဘောဘီနာမည်က အဲဒီတုန်း က မခင်ကြည်တဲ့။ မခင်ကြည်တဲ့ က,မလားဆိုတော့ အန်တီဘောဘီလည်း စမ်းကြည့်ချင်တာပေါ့လေ။ အဲဒါကနေ စပြီးတော့ ပြဇာတ်က,ဖြစ်လိုက် တာပေါ့။

ပြဇာတ်က,တာ ဘယ်မှာလဲခင်ဗျ။

“ဇော်”ရုံမှာ။

“ဇော်”ရုံဆိုတာ တကယ့် ပရော်ဖက်ရှင်နယ်တွေ က,တဲ့နေတဲ့ ရုံပေါ့နော်။

ရေကျော်ကပေါ့၊ ရေကျော်မှာပေါ့။ မင်းသား သထုံသန်း၊ မင်းသမီး က ရှယ်လီမြတ်။

ရှယ်လီမြတ် ကြားဖူးတယ်။

ကြားဖူးမှာပေါ့။ သူတို့နဲ့ ဇာတ်ရုံလေးသဘောပေါ့။ အဲဒီကနေ စပြီးတော့ ဝါသနာပါသွားတာပေါ့။ အန်တီဘောဘီက ငယ်ငယ်တုန်းက အန်တီဘောဘီမိသားစုက အမေက မုဆိုးမပေါ့။ မုဆိုးမဆိုတော့ သားသမီး ၅ ယောက်ရှိတယ်။ ၅ ယောက်ရှိတဲ့အခါကျတော့ အန်တီဘောဘီက မိဘ ကို သိပ်ပြီးတော့ လုပ်ကိုင်ကျွေးချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိတယ်။ တစ်ဖက်တစ်လမ်း ကနေပြီးတော့။ ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ လုပ်ကျွေးရပါ့မလဲဆိုပြီးတော့ စဉ်းစားလိုက် တဲ့အခါကျတော့ ဒီလိုလုပ်ရင် ဖြစ်မလားမသိဘူးပေါ့နော် စဉ်းစားလိုက်တဲ့

အကယ်ဒမီ မြင့်မြင့်ခင်

အခါ အဲဒီမှာ ဦးအေးမြင့်နဲ့ ဆက်သွယ်ပြီး ပြဇာတ်ကတယ်။ ပြဇာတ်က၊ ရင်းနဲ့ နောက်မှ ရုပ်ရှင်ထဲကို ရောက်သွားတာ။

ပြဇာတ်ကနေ ရုပ်ရှင်ဘက်ကူးတော့ ဘယ်သူနဲ့ အဆက်အသွယ်...။

ရုပ်ရှင်ကို ကူးသွားတဲ့အခါကျပြန်တော့လည်း အန်တီဘောဘီက ကျောင်းနေလို့လေ။ အဲဒီတော့ ၆၊ ၇ တန်းပေါ့။ အဲဒီမှာ ဗြိတိသျှဘားမားကားကြီးက အဲဒီ ဂျပ်နစ်စပတ်လောင်ကို အမြဲ မင်းသားကို လာလာကြိုတယ်။ အရင်တုန်းက ရှုတင်ကားတွေဆိုရင် ရုပ်ရှင်ကားကြီးတွေက ကုမ္ပဏီကနေ ကြိုရတယ်။ ကိုယ့်ကားနဲ့ကိုယ် လာနိုင်တာဆိုတာ တော်တော်ရှားတာပေါ့လေ အဲဒီခေတ်တုန်းက။ အဲဒီမှာ ကားလာကြိုလို့ရှိရင် အဲဒီကားကို ထွက်ထွက်ကြည့်ကြတာပေါ့။ မုန့်စားလွှတ်ချိန်ဆိုရင် အဲဒီမှာ မင်းသားတွေ၊ မင်းသမီးတွေပါတယ်ဆို ထွက်ထွက်ကြည့်ကြတာ။ သူတို့ကလည်း လက်ပြ၊ ကိုယ်တွေကလည်း လက်ပြပေါ့။ နည်းနည်းလေး ရင်းနှီးသွားတော့၊ ခင်သွားတော့ မင်းသမီးလုပ်မလားပေါ့။ အန်တီဘောဘီတို့ကို မင်းသမီးလုပ်မလားဆိုတော့ အန်တီဘောဘီက စမ်းကြည့်ချင်တယ်ပေါ့။ သူငယ်ချင်းကိုပြောတော့ သူငယ်ချင်းက သူက အားပေးတဲ့သူပေါ့။ အန်တီဘောဘီက လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့ ရွေးချယ်လိုက်တာ။ အိမ်က လုံးဝ မသိဘူး။ အမေက လုံးဝမသိဘူး။ အန်တီဘောဘီအမေက မုဆိုးမကြီး။ အသက်က ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးတာဆိုတော့။ လုပ်မယ်ဆို၊ နေဦး ငါတို့ကုမ္ပဏီကို ပြောကြည့်ဦးမယ်ဆိုလည်းဆိုရော။ အဲဒါလည်း လာလည်းခေါ်တော့ အန်တီဘောဘီက ယူနီဖောင်း ကျူးနစ်ကလေးနဲ့ပဲ။ ဟိုကျရောက် ဖလင်တက်စ်တွေဘာတွေရှိတာ။ အဲဒီပုံလေးတွေတောင် အန်တီဆီမှာ ရှိသေးတယ်။ အန်တီက မင်းသမီးတင်တင်မူကို သိပ်ကြိုက်တာ။ တင်တင်မူက နေပြီးတော့ စီနီယာဖြစ်တာပေါ့။ လာခေါ်မယ်တဲ့၊ နင် မုန့်စားလွှတ်ချိန်ကျရင် နင်တို့ လစ်လာကြတဲ့။ ဆိုတော့ အန်တီတို့က သူငယ်ချင်းနဲ့ ဘရိတ်နားတဲ့အချိန် လစ်သွားကြတာ။ ဟိုလည်းရောက်ရော တင်တင်မူ အင်္ကျီ၊ ဟိုတုန်းက ကုမ္ပဏီမှာထားတာလေ အဝတ်အစားတွေ၊ ကုမ္ပဏီက ချုပ်ပေးတာ အကုန်လုံး။ ဆိုတော့ တင်တင်မူအင်္ကျီတွေ ဘာတွေ Fit ပဲ တစ်ခါတည်းပဲ။ တစ်ခါတည်း အခုခေတ်မော်ဒယ်လ်ပဲ။ မော်ဒယ်လ်လို လမ်းတွေဘာတွေလျှောက်။ နောက်တော့ ဦးအောင်ကြီးကလည်း ကားရိုက်တော့မယ်ဆိုတော့ မင်းသားရဲ့ ညီမလေးအခန်းကနေ ထည့်

ပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ ခေါ်တာ။

တော်တော်လေးကို အဲဒါ ကျောင်းကနေ လစ်လစ်ပြီးရိုက်နေတာ အိမ်က အမေက လုံးဝမသိဘူး။ လုံးဝမသိတဲ့အခါကျတော့ ကြော်ငြာထွက် လာ၊ အဲဒါလည်း မြင့်မြင့်ခင်ဆိုတာ ဒါရိုက်တာ ဦးအေးမြင့်က ပေးလိုက်တာ မြင့်မြင့်ခင်ဆိုတာ။ အန်တီဘောဘီက မခင်ကြည်၊ သူက ဦးအေးမြင့်ဆိုပြီး တော့ သူက မြင့်မြင့်ခင် ဆိုပြီးတော့ ပေးလိုက်တာ။ ကြော်ငြာထွက်လာ တော့ အန်တီဘောဘီအမေက ကြည့်နေတာ။ ဟဲ့ မိဘောဘီ နင်နဲ့တူလိုက် တာ။ ညာနေသေးတာပဲ၊ ညာနေသေးတာ။ အဲလိုပဲ ညာနေရင်းနဲ့ နောက်ဆုံး မရတော့ဘူး။ မရတော့တဲ့အချိန်ကျတော့မှ အဘိုးကြီးက သိသွားတာပေါ့။ ဦးညွန့်ကြီးက သိသွားတော့ အဲဒါ အမေကလည်း သိတော့ ငိုတာပေါ့။ မုဆိုးမဆိုတာ၊ နောက်သားသမီးလည်းဖြစ်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ ဒီလောက မှာ ဒီလိုပေါ့နော် အနုပညာသမားတွေကို ဟိုတုန်းက အထင်မကြီးကြ ဘူး၊ ကြားဖူးမှာပါ။ ဖက်ခွက်စား ဘာညာဆိုပြီးတော့။ အစ်ကိုအကြီးကဆို ရှက်လို့ဆိုပြီးတော့ စစ်ထဲဝင်သွားတာ။ တော်တော်ရှည်တယ် ပြောရရင်တော့ ရှက်လို့ဆို ပြီးတော့။ သူငယ်ချင်းတွေက မင်းညီမက ဘာပဲညာပဲဆိုပြီးတော့ ရှက်ပြီးတော့ သူကလည်း ၁၉ နှစ်သားလောက်ပဲ ရှိဦးမှာကိုး။ ကိုယ် ၁၄, ၁၅ နှစ်ဆိုတော့။ အဲဒီမှာ ဦးမျိုးက ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုမှ စိတ်ထဲမအောက်မေ့ ပါနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ ဒါကြီးကလည်း ရိုက်လက်စဖြစ်နေပြီ။ ဖြစ်နေတဲ့အတွက် ဒါကို ဆက်ရိုက်မယ်၊ ကလေးကိုလည်း မေးကြည့်ပါ။ အန်တီဘောဘီက လည်းလေ လုံးဝ ကျောင်းမနေချင်တော့ဘူး သိလား။ ဒီကပိုက်ဆံရရင် အမေကို ပေးမယ်ဆိုတဲ့စိတ်က၊ အမေကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက၊ အမေဒုက္ခ ရောက်တော့ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီချင်တယ်ဆိုပြီးတော့ အန်တီက အဲဒီလိုလုပ်လိုက်တာ။ လုပ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ အဘိုးကြီးက သမီး ကျောင်းဆက်နေချင်ရင်နေ၊ ဇာတ်လမ်း ကြုံတဲ့အခါ ထည့်ရိုက်မယ်။ မဟုတ် ဘူး၊ ရိုက်မယ်ပဲ။ ရိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့ ပထမဆုံး အန်တီဘောဘီတို့ကိုပေးတာ ၅၀၀ ပဲ။

အဲဒီတုန်းက ၅၀၀ က နည်းတာမှမဟုတ်ဘဲ။ အဲဒါ ဘယ်နှခု နှစ်လောက်ကလဲ။

ဒီ ၅၀၀ ကို ဘာတွေလုပ်ရမှန်းကို မသိတော့ဘူး။ အမေ့ကို တစ်ခါတည်း အမေကလည်း ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်းကြီးပေါ့နော် အဲလိုဖြစ်တာ။

အကယ်ဒမီ မြင့်မြင့်ခင်

အဲတော့ အမေ့ကို အဲလိုပဲ လုပ်ကျွေးချင်တာ။ ဟိုတုန်းကဆိုရင် ၇ တန်း အောင်လို့ရှိရင် စာရေးမတွေ့ဘာတွေ လုပ်လို့ရတယ်။ အသက်ကတော့ ငယ်ပေမဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ၇ တန်း မအောင်ဘူးလေ။ ၆ တန်းနဲ့ ၇ တန်းကြားမှာ ဖြစ်သွားတာဆိုတော့။

အန်တီဘောဘီ အဲဒါ ရိုက်တာ အသံတိတ်လား။

အသံတိတ်ပေါ့။

ဘာကားလဲ မသိဘူး။

မာယာရှင်။ ဒါရိုက်တာ ဦးအောင်ကြီး။ ပထမဆုံး ဆက်သွယ်ပေး တာကတော့ ကိုကျော်ဖေပေါ့။ အန်တီဘောဘီနဲ့ တွဲတွဲမင်းသားက ရဲမြင့်။ ကိုကျော်ဖေနဲ့ တွဲတာက ခင်ခင်တင့်။

ဒါ ပထမဆုံးကား ဖြစ်သွားတာပေါ့။ အန်တီဘောဘီ အဲဒီမှာ အသက်ဘယ်လောက်လောက်ရှိပြီလဲ။

၁၅ နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။

၁၅ နှစ်နဲ့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်သွားတာပေါ့။

၁၅ နှစ်နဲ့ မင်းသမီးဖြစ်ပြီးတော့ အိုက်တင်လည်း မလုပ်တတ်ဘူး။ မလုပ်တတ်ဘူးဆိုတာက သဘောမပေါက်တတ်ဘူးပေါ့နော်။ ဒါရိုက်တာပြရင် ပြသလောက်ပဲ လုပ်တတ်တယ်၊ ပိုမလုပ်တတ်ဘူးပေါ့။

ကိုယ့်ဟာကိုယ် မထည့်တတ်သေးဘူးပေါ့။

မထည့်တတ်ဘူး၊ ငိုဆို ငိုလိုက်တာပဲ။ ပရုပ်ဆီလေးထည့်ပြီး ဒီလို ထည့်ငိုဆို အဲလိုငိုလိုက်တာပဲ။ မှန်တွေကိုထိုး မှန်တွေကို မျက်စိကိုတည့်တည့် ထိုး။ အဲဒီက မျက်ရည်တွေကျတော့ အဲလိုဟာမျိုးတွေ။ ဒါ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ တော့ အလုပ်ကနေ သင်သွားတာပေါ့လေ အဲလိုဖြစ်အောင်။ အမှန်ကတော့ အမေ့ကို အရမ်းကူညီချင်စိတ်၊ လုပ်ကျွေးချင်တဲ့စိတ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း အခုအချိန်ထိ အန်တီဘောဘီ အောင်မြင်နေတယ်လို့ ထင်တာပဲပေါ့နော်။ အမေ့ကိုလုပ်ကျွေးတဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်ပေါ့နော်။ အမေက အသက်တော်တော် ငယ်တာ မုဆိုးမဖြစ်တော့ အဲဒါကြောင့်။

ရွှေပြည်စိုး ရုပ်ရှင်ကလားမသိဘူး၊ တော်တော်လည်း ကြာပြီဆို တော့ ရွှေမန်း ဦးထွန်းတင့်ပေါ့၊ မင်းသား ကာယဗလမောင်။ ကိုဇေယျကြီး ရှေ့ထက် သူက စောတယ်။ ကိုဇေယျကြီးက နောက်ကျတယ်။ အဲဒါက **အနိုင်မခံသူ**ဆိုတဲ့ကား။ အနိုင်မခံသူ ရိုက်ဖူးတယ်၊ နောက်ပြီးတော့ **တော**

ပုန်းကြီး စံဖဲတို့ဘာတို့ဆိုလည်း...။

အားလုံး ဘယ်နှကားလောက် ရိုက်ခဲ့လဲ အသံတိတ်။

အန်တီဘောဘီ အသံတိတ်က ပျဉ်းမျှခြင်းဆိုလို့ရှိရင် ၄,၅,၁၀ ကားလောက်တော့ ရိုက်ဖြစ်မယ်နဲ့တူတယ်။ စပ်ကူးပေါ့၊ အသံထွက်နဲ့ အသံတိတ်။ အန်တီဘောဘီတို့က အသံထုတ်သွင်းနဲ့လည်း ရိုက်ဖူးတယ်။ အသံထုတ်သွင်းက ကိုကျော်ဆွေနဲ့ ပထမဦးဆုံး သက်ပြင်းနဲ့ စံရှား ဆိုတာ။

“သက်ပြင်းနဲ့စံရှား” ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူးတယ်။

ကြားဖူးလား။ ဒါရိုက်တာ တက္ကသိုလ်ဝင်းဖေ၊ ကိုဝင်းဖေ မဟုတ်ဘူး။ တက္ကသိုလ်ဝင်းဖေက အသားမည်းမည်းနဲ့ ပုပု။

ပြည်တန်တဲ့ ကျည်ဆန်။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ် ပြည်တန်တဲ့ကျည်ဆန် ရိုက်တဲ့ ဒါရိုက်တာ။ အဲဒါ အသံစုံသွင်း။ အဲဒါ ကိုကျော်ဆွေ နှစ်ကိုယ်ခွဲ။

အဲဒီခေတ်မှာကို နှစ်ကိုယ်ခွဲတွေ ရိုက်ပြီနော်။

ဟုတ်တယ်၊ နှစ်ကိုယ်ခွဲရိုက်ပြီ။

အဲဒီ အသံစုံသွင်းခေတ် ရောက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ အသံထွက်က ဘယ်အချိန်မှာ ပြောင်းသွားတာလဲ။

အသံထွက်က အန်တီဘောဘီ ပထမဆုံးရိုက်တာက မြဲတဲ့သစ္စာ။

“မြဲတဲ့သစ္စာ” ကျွန်တော်ကြည့်ဖူးတယ်။ လင်းဖုံးမို သီချင်းဆိုတာ။ အန်တီဘောဘီနဲ့ ဒေါ်မေသစ်နဲ့၊ ဇေယျာနဲ့ အေးကြူနဲ့၊ သူတို့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၊ ဒီက ညီအစ်မနှစ်ယောက်။ တောက မိန်းကလေးတွေ။ အန်တီဘောဘီက ယောက်ျားလေးလို ဝတ်ပြီးတော့ ဒေါ်မေသစ်က မိန်းကလေးဝတ်တာ အဲဒီကားကျတော့။

အဲဒါ ကြည့်ဖူးလိုက်တယ်ပေါ့။

အဲဒါကြည့်ဖူးတယ်၊ မှတ်မိတယ် ကျွန်တော်။ အဲဒီကားကို လုံးဝ မှတ်မိတယ်။ ကျွန်တော် “ချစ်ညီမ”ကို ကောင်းကောင်းမမှတ်မိဘူး။ ကျွန်တော် ငယ်လည်း ငယ်သေးတယ်။ “ချစ်ညီမ”ကို သိပ်မမှတ်မိဘူး။

ချစ်ညီမ က အခုရှိမယ်ဆိုရင် ၂၈ နှစ်၊ ချစ်ညီမ ရိုက်တော့ ၂၂ နှစ်ပဲရှိသေးတာကို။

ကျွန်တော် မှတ်မိတဲ့ကားဆိုရင် “ဖြေလျော့ခွေ”။
ဖြေလျော့ခွေ က ချစ်ညီမ နဲ့ သိပ်မကွာဘူး။
ဒါပေမဲ့ “ဖြေလျော့ခွေ”ကို ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ ဘာကို
မှတ်မိလဲဆိုတော့ အန်တီဘောဘီ “ဧရာဝတီ” သီချင်းဆိုတာ။
“မြစ်ကြီးဧရာဝတီ” သဘောပေါ်မှာ။
“မြစ်ကြီးဧရာဝတီ”ကို တကယ် ဧရာဝတီထဲမှာ သွားရိုက်ထား
တာလား။ သို့တည်းမဟုတ် စတူဒီယိုက ကန်မှာ ရိုက်တာလား။
စတူဒီယိုက ကန်မှာ ရိုက်တာ။
ဒါပေမဲ့လို့ တကယ့်ကို ဧရာဝတီမြစ်ထဲမှာ ရိုက်သလိုပုံစံ။
တကယ့်ကို ရိုက်ထားသလို ပုံစံဖြစ်တယ်။
လကလည်း သာနေတယ်။
ဒါက ကင်မရာမင်း ဂျွန်ကြည့်တော်တာပေါ့။
အန်တီဘောဘီတို့က သဘောတရားပိုင်းလေးလုပ်ထားတယ်ပေါ့။
သဘောတရားပိုင်းလေးပဲ လုပ်ထားပြီးတော့ တန်းကလေးနဲ့၊ အဲဒီတန်းလေးမှာ
မှီပြီးတော့ အဲဒီအောက်က ရေကန်လေးလုပ်ထားတယ်။ အဲဒီရေကန်လေးက
နေ မီးထိုးပြီးတော့ လှိုင်းလေးတွေ၊ နောက်ပြီးတော့ မျက်နှာလေးကို
တစ်လှည့်စီရိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ဧရာဝတီဆိုပြီး။
အဲဒီသီချင်းက ရုပ်ရှင်ထဲမှာတင်မဟုတ်ဘူး အပြင်မှာလည်း
ပေါက်တယ်။
ဒါပေမဲ့ ပြန်ဆိုတဲ့လူက နည်းတယ်။ သိပ်မဆိုဘူး။
အန်တီဘောဘီ ဆိုခဲ့တာပဲရှိတယ်။
ဟုတ်တယ်။
မန္တလေးရုပ်ရှင်က “ဤလူ့ဘောင်တွင်”။ “ဤလူ့ဘောင်တွင်”
လည်း အရမ်းကောင်းတဲ့ကား။ ဇာတ်လည်းကောင်းတယ်။ အန်တီဘောဘီ
တို့ သရုပ်ဆောင်ချက်တွေလည်း ကောင်းတယ်။
နောက်ပြီးတော့ စင်နီမာစကုတ်လေ။
စင်နီမာစကုတ် ဟုတ်တယ်။ မန္တလေးရုပ်ရှင်က ရိုက်ပြီးဆို
စင်နီမာစကုတ်ကို ရိုက်တယ်။ ဦးမောင်မောင်တာနဲ့...။
အဲဒီတော့ မန္တလေးရုပ်ရှင်က လူတွေကလည်း အရမ်းသိပ်ပြီး
အားတက်နေတဲ့အချိန်လေ။ သူတို့တွေကလည်း ရှယ်ယာဝင်လူတွေခေါ်ပြီး

တော့ တကယ့်သူဌေးတွေ ဦးသန့်တို့၊ ဦးအေးမောင်၊ ကိုကျော်ဝင်းတို့၊ ကိုကျော်မင်းတို့။

အဲဒီထဲကပဲ ကျွန်တော်မှတ်မိတာ သီချင်းရှိသေးတယ် “စန္ဒာ”။

“စန္ဒာ”။ အဲဒီသီချင်းလည်း ပြန် သိပ်မဆိုကြဘူး။

ဟုတ်တယ် သိပ်မဆိုကြဘူး။ “စန္ဒာ” ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်။

အဲဒီဟာကလည်း လသာနေတဲ့အချိန်ပဲ။ တံတားလေးတစ်ခုပေါ်မှာ။

အဲဒါလည်း စတူဒီယိုမှာပဲ တံတားလေးနဲ့ ခုံးလေးနဲ့။ မန္တလေး ရုပ်ရှင် သူတို့ခြံထဲမှာသူတို့ လုပ်ထားတာ။ သူတို့က တစ်ခါတည်း ခြံခွင်ကြီး ကို ဝယ်ပြီးတော့ စတူဒီယို ဆောက်ဖြစ်လိုက်တာပေါ့။

နှင်းဆီခြံဘက်မှာဆိုတော့ ခြံကျယ်ကြီးဝယ်ထားလိုက်တာကို။

မန္တလေးရုပ်ရှင်ရယ်၊ ရွှေမန်းရုပ်ရှင် နှင်းဆီခြံဘက်မှာ သူတို့ စတူဒီယိုတွေနဲ့ လုပ်ကြတာ။

နောက် အဲဒီမှာပဲ နာမည်ကြီးတာ ရှိသေးတယ်လေ။ “ရွှေမန်း ဆီသို့”။

အဲဒါက Title ပေါ့။

“ရွှေမန်းဆီသို့”က ကားထဲမှာ အန်တီဘောဘီ ဆိုတာလား၊ မစိမ်းစိမ်း ဆိုတာလား။

အန်တီဘောဘီ ဆိုတာ။

နောက် ဓာတ်ပြားသွင်းတော့...။

အဲဒါက မစိမ်းစိမ်းသွင်းတာ။

အန်တီဘောဘီက အဲဒီလိုမျိုးပေါ့၊ ကားထဲမှာဆိုပြီးတော့ အပြင် မှာ ဓာတ်ပြားသွင်းတော့ သူများသွင်းသွားတာတွေရှိတယ်။ ဥပမာ ဒေါ်မာမာအေး နာမည်ကြီးတဲ့ “ချစ်သူနယ်မြေ”။ “ချစ်သူနယ်မြေ”က အန်တီဘောဘီ စ၊ဆိုခဲ့တာ “ရေစီးတစ်ခါ ရေသာတစ်လှည့်”။ “ရေစီး တစ်ခါ ရေသာတစ်လှည့်”က ဦးထွန်းဝေနဲ့ ကျွန်တော်မှတ်မိတယ်။

ဟုတ်တယ်။

အဲဒီကားမှာ ဆိုခဲ့တာမလား။

ဟုတ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အန်တီဘောဘီဆိုခဲ့တဲ့ သက်လည် ဇာတ်ကားထဲက ချစ်စိတ်ရည်။

“ချစ်စိတ်ရည်”က နောက်ကျတော့ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဌေးနဲ့

သီချင်းသွင်းဖြစ်သွားတယ်။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက အန်တီဘောဘီက ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကိုခင်မောင်က အန်တီဘောဘီကို အဆိုနုသေးတယ်ပေါ့။ အဆိုနုသေးတယ် ဆိုတော့ ဓာတ်ပြားကော်မရှင်ကိုကျတော့ အန်တီမှာ မရှိဘူးလေ။ ရုပ်ရှင် ကားအနေနဲ့ပဲ သုံးထားတာ။ ရုပ်ရှင်ကားထဲကျတော့ အိုက်တင်လည်း လုပ်ရတယ်။ သီချင်းလည်း ဆိုရတယ်ဆိုတော့ ဒါဖီလင်တစ်မျိုးနဲ့ ဆိုရတာ ဆိုတော့ ရတယ်။ ဟိုကော်မရှင်ကိုကျတော့ တကယ့် အပီဆိုရတော့မှာ လေ။ အဲဒီမှာ အန်တီ **ချစ်စိတ်ရည်** မဆိုရဘူး။ နောက်ပြီးတော့ **ရွှေမန်း ဆီသို့**လည်း ဒီလိုပဲ။ **ရွှေမန်းဆီသို့**ကျတော့ အန်တီက စာချုပ်တော့မရှိ ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးဘသိန်းကြီးက သူ့တပည့်ဖြစ်လိမ့်မယ်ပေါ့နော်။ တပည့်ဖြစ် တော့ ဓာတ်ပြားသွင်းတော့ မစိမ်းစိမ်းကိုခေါ်သွင်းတယ်။ အမှန်က အန်တီ သီချင်းက Title Song. Opening ဟုတ်တယ်မလား။

ဘုရားတက်လာပြီးတော့ ဆင်းလာပြီးတော့ အန်တီဘောဘီ ဆွဲခြင်းကြီးနဲ့လေ။ ကိုမောင်မောင်တာက ကားမောင်းထွက်တော့ ရွှံ့တွေစင်လို၊ ပါးရိုက်တာ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ အဲဒါကလည်း နှစ်ပုဒ်စလုံးပေါက်တဲ့ သီချင်း။ “ရွှေမန်းဆီသို့”၊ “စန္ဒာ”။

အဲဒါကလည်း ရှင်းရှင်းပြောရရင် နှစ်ပုဒ်လုံး ပေါက်တဲ့သီချင်း။ ဦးဘသိန်း ရေးတာပဲ။

ကောင်းတယ်။ အဲဒီသီချင်းလေးကလည်း ကောင်းတယ်။ ဒါပေ မဲ့ အခုပြန်ဆိုသူ တအားနည်းသွားပြီပေါ့။

နည်းတယ်၊ မဆိုဖြစ်ဘူး။ အန်တီဘောဘီသမီး ကိုယ်တိုင်တောင် အဲဒီသီချင်းကို မဆိုဖြစ်ဘူး။

အဲဒီကားတွေအပြင် ကျွန်တော် နောက်ပိုင်း မှတ်မိတာကတော့ “မှတစ်ပါး အခြားမရှိ” အန်တီဘောဘီ အကယ်ဒမီရတဲ့ကား။ အဲဒီကား ဆိုရင်လည်း အန်တီဘောဘီ သရုပ်ဆောင်သွားတာ ဆရာမ မိုးမိုးရဲ့ ဝတ္ထုကို ရိုက်တာ။ ကိုစိမ်းအောင် အကယ်ဒမီရတယ်၊ အန်တီဘောဘီ လည်း ရတယ်။ သူက တကယ်တမ်းကျ ကိုစိမ်းအောင်က ဒါရိုက်တာ နော်။ ဒါရိုက်တာပေမဲ့ ဒီကားမှာ Actor ဝင်လုပ်လိုက်တယ်။

သူ့ကို အဲဒီမှာ ဆိုးပေတို့၊ မောင်မဲတို့က ခေါ်ထည့် ရိုက်လိုက်တာ။ သူ့ပုံကြီးကို ကြည့်ပြီးတော့ သဘောကျပြီး သူ အဲဒီမှာ Actor ဖြစ်သွားတာ။

အဲဒီမှာ အန်တီဘောဘီရော ကိုစိမ်းအောင်ရော အကယ်ဒမီရကြ
တယ်။

ဟုတ်တယ်။

အဲဒီလိုကားမျိုးတွေပေါ့နော်။ ဝတ္ထုဖတ်တဲ့လူ နည်းသွားတာ
လား ဘာလားတော့ မသိဘူး။ အဲဒီလိုကားမျိုးတွေ မထွက်တော့ဘူး။

ဟုတ်တယ်။ ဝတ္ထုတွေက ထွက်မှမလာတော့ဘဲ။ ဝတ္ထုတွေက
လည်း အခု ပေါ်ပင်လိုဟာမျိုးတွေပဲ ထွက်လာတာလေ။ လူတွေက ဖတ်အား
လျော့သွားတဲ့အခါကျတော့ အန်တီဘောဘီတို့၊ ဟိုတုန်းကဆို မွေး တို့ဘာတို့
တအားကောင်းတာ။

“မွေး”ဆိုလို့ “မွေး”အကြောင်း ကျွန်တော်ပြောဦးမယ်။ “မွေး”
ကို အန်တီဘောဘီတို့ မဒရပ် မှာ သွားရိုက်တာနော်။ ဒေါ်ခင်နှင်းယု
ဝတ္ထု။ မဒရပ်မှာ၊ ဟိုတုန်းက မြန်မာပြည်မှာ တီဘီရောဂါကို ကုနိုင်တဲ့
နေရာ မရှိသေးဘူး။ ဟိုတုန်းက တီဘီဖြစ်ပြီဆိုလို့ရှိရင် မဒရပ်မှာ
သွားကုရတယ်။ အဲဒီတော့ ဒေါ်ခင်နှင်းယုက သူ့ဇာတိကောင် “မွေး”ကို
လည်း မဒရပ်ကို ပို့လိုက်တယ်။ မဒရပ်ကို ပို့လိုက်တော့ အန်တီဘောဘီ
တို့ မဒရပ်သွားရိုက်ရတယ်။ သွားရိုက်တဲ့အခါ အန်တီဘောဘီတို့ ဒုက္ခ
ရောက်တယ်လို့ ပြောတယ်။

ဟိုမှာ အကုန်လုံး ပြန်ငှားရတာလေ။ အကုန်လုံး စက်အဖွဲ့တွေ
ရော ဘာတွေရော မဒရပ်မှာ ငှားရတယ်။ ငှားတဲ့အခါကျတော့ သူတို့တွေက
အန်တီဘောဘီတို့ ဒီမှာသုံးတဲ့ ဖလင်တွေ ဘာတွေ မသုံးဘူး။ သူတို့ဖလင်နဲ့၊
သူတို့ကင်မရာနဲ့ သူတို့ဆိုတော့ ကြားထဲမှာ ကိုညွန့်က တော်တော်လေးကို
စေ့စပ်ရတာပေါ့။ လာပြီးတော့မှလည်း မပြန်ချင်ကြတော့ဘူးလေ။ အဲဒီလို
ဟာမျိုးလေးတွေတော့ ရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တချို့နေရာတွေကျတော့
လျှောက်ရတယ်လေ။ အခု အန်တီဘောဘီတို့လို မြို့တော်ခန်းမတို့ ရိုက်မယ်
ဘာညာနဲ့ဆိုရင် ကြိုပြီးတော့ လျှောက်ရတယ်။ အန်တီဘောဘီတို့လို အဲဒါ
တွေ မရှိဘူး။ မရှိတဲ့အခါကျတော့ ခိုးရိုက်ရတာပေါ့။ ခိုးရိုက်တော့ ဒီကင်မရာ
ခရူတွေနဲ့ နည်းနည်းညှိရတာပေါ့ သူတို့တွေကို။ အန်တီဘောဘီတို့ကလည်း
သူတို့မသိအောင် သူတို့က ကင်မရာနဲ့ ကားထဲကနေ နေပေါ့။ မိတာနဲ့
ပြဿနာဖြစ်မှာလေ အဲလိုပေါ့။ မဒရပ်လိုနေရာမျိုး လာတယ်ဆို သူတို့ဆီက
အထင်ကရနေရာတွေကိုလည်း ထည့်ပြမှလည်း ဖြစ်မှာလေ။ အဲဒါလေးတွေ

ကသီတယ်။ သွားနေတဲ့အချိန်မှာ တစ်ခါ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး သူတို့ ရုံးပိတ် ရက်နဲ့လည်း ဆုံတဲ့အခါကျတော့ တော်တော်လေး ကသီလင်တလေး ဖြစ် သွားတယ်။ ကိုကျော်ဆွေကလည်း စိတ်တွေဆိုး၊ ဒီတစ်ချို့ကို ပြန်ပြန်ပြီး တော့။ ဦးရဲမြင့်တို့၊ ဦးကျော်စိုးတို့ သူတို့တွေက ရှယ်ယာဝင်တွေနဲ့တူပါ တယ် သူတို့တွေ ပြန်ကြီးဘာကြီးတွေဆိုတော့။ အန်တီဘောဘီတို့ လင် မယား တွေရင်လည်း သူက မနာလိုဘူး နင်တို့။ မနာလိုမဖြစ်နဲ့ ဘောဘီက တော့ စိတ်မကောင်းဘူး။ ဘာလို့ဆို ဘောဘီ ယောက်ျားပါတာ အားတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘောဘီက မိန်းမချင်းဆိုတော့ တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက် ဆိုတော့ အဲဒီလိုလေးတွေ ကသီလင်တဖြစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အန်တီ ဘောဘီက မဒရပ် ရောက်တော့ ဗုဒ္ဓဂါယာသွားချင်တာပေါ့။ သူကလည်း မြန်မာပြည်မှာ အမှုတွေချိန်းထားတယ် မနေဘူး၊ ပြီးတယ်ဆိုပြန်မယ်။ ဟိုကလူတွေကလည်း ဟာ မောင်ညွန့်ရယ် နေပါကွာ၊ မင်းမိန်းမ ဒီလောက်။ အန်တီဘောဘီက ငိုတာ သိလား။ အန်တီဘောဘီစိတ်ထဲမှာ ဘုရားဆိုတာ ဖူးထိုက်မှ ဖူးရတယ်ဆိုတာ ယုံသွားတယ် အန်တီဘောဘီ။ ရောက်လျက်နဲ့ မဖူးလိုက်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ အန်တီဘောဘီ သမီးနဲ့ အင်္ဂလန်ကို သွားတဲ့အချိန်ကျ တော့ မဒရပ်ကို ရောက်သွားတယ်၊ ဘုရားကိုသွားဖူးတယ်။ အဲဒီအခါကျ တော့ ပြန်သတိရသွားတယ် ယောက်ျားကိုလေ။ ဪ ဟိုတုန်းက အတူတူ ဖူးရမယ့်ဟာ အခု။ ဘုရားဆိုတာ ဖူးထိုက်မှ ဖူးရတယ်ဆိုတာ အရမ်းယုံကြည် သွားတယ်။

အဲဒီလိုဘဝထဲကနေ “မွှေး” ကို ရိုက်တဲ့ခေတ်တုန်းက ဦးချစ်ခင် နဲ့ရိုက်တာ။ အဲဒီလို ခေတ်တုန်းကတောင်မှ နိုင်ငံခြားသွားပြီး ကျွန်တော် တို့ ရိုက်နိုင်သေးတယ်။ အော်ဖစ်ရှယ်လီ ဖြစ်တာ မဖြစ်တာတော့ ဘေးချိတ်ထားပေါ့။ အခု ကျွန်တော်တို့ကားတွေဆိုလည်း ကိုသက်တို့ ထုတ်တဲ့ TT & DOUNT တို့ဘာတို့ဆို နိုင်ငံခြားမှာ သွားရိုက်နေကြတာ ရှိပါတယ်။ Bangkok to Mandalay တို့ဆိုရင်လည်း နိုင်ငံခြားနဲ့ ဆက်စပ် ပြီးတော့ ရိုက်တာရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ အန်တီဘောဘီ ကျွန်တော်တစ်စု သိချင်တာရှိတယ်။ ကိုယ်က ဒီဇာတ်ကားထဲမှာ ရောက်သွားပြီဆိုလို့ရင် မြင့်မြင့်ခင်မဟုတ်တော့ဘဲနဲ့ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စရိုက်ကိုဖြစ်သွားအောင် အန်တီဘောဘီ စိတ်သွင်းရပြီ။ အဲဒီအခါကျတော့ အိမ်မှာ ပြဿနာတစ်ခု ရှိချင်လည်း ရှိမယ်၊ အန်ကယ်နဲ့ စကားများခဲ့တာ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်

မယ်၊ မဆွေကို ပြောမရလို့၊ စိတ်ရှုပ်တဲ့အခါလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။
သို့သော် အွန်ဆင်းန့် ရောက်သွားပြီဆိုရင်တော့...။

မရှိတော့ဘူး။

မရှိတော့ဘူး။ အဲဒါကို အန်တီဘောဘီ ဘယ်လိုများ စိတ်
ပြောင်းယူလဲ။

အန်တီဘောဘီကလေ မွေး ဇာတ်ကားဆိုလို့ရှိရင် တစ်အုပ်လုံးလိုလို
အန်တီဘောဘီက ကျေနပ်ပြီ။ အန်တီဘောဘီ ဒီနေ့ရိုက်မယ့် ဆင်းန့်ကို
အန်တီဘောဘီကို ပြင်ဆင်လိုက်ဆို စာမျက်နှာ ဘယ်နားရောက်နေပြီဆိုတာ
ကို အန်တီဘောဘီသိတယ်။ အဲဒီလောက်ကို အန်တီဘောဘီတို့က ကျေတယ်။
အဲဒီတော့ နောက်ပိုင်းက ကိစ္စတွေကို အန်တီဘောဘီက လုံးဝ ဟိုဟာမဖြစ်
ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ အန်တီဘောဘီက ရုပ်ရှင်သမားတွေကို အရမ်းချစ်တယ်ဆို
တာ ပြောတာ။ ဘာဖြစ်လို့ ချစ်လဲဆိုတော့ အန်တီဘောဘီ မိသားစုနဲ့နေရ
တာ နည်းတယ်လေ။ ဒီရုပ်ရှင်သမားတွေနဲ့ နေရတာများတဲ့အတွက် အိမ်က
မိသားစုကို ဒီလောက် မခင်တွယ်ဘူး၊ ဟိုဟာတွေကို အရမ်းခင်တွယ်တယ်။
အဲဒီတော့ တစ်နေ့လောက် ကားမရိုက်ရရင်ကို မနေနိုင်ဘူး။ ဒီလူတွေကို
မတွေ့ရရင် မနေနိုင်ဘူး။ ကိုယ့်ကလေးတွေ မတွေ့ရရင်၊ ကလေးတွေကဆို
အန်တီဘောဘီက ကလေးတွေမွေးစကဆို ကလေးတွေက ကိုယ်ပြန်လာရင်
ကိုယ့်ကို မမှတ်မိဘူး။ အဲဒီထိန်းတဲ့အတွားကြီးပဲ။ အဲဒီအမိုးကြီးကိုပဲ။ အန်တီ
ဘောဘီခေါ်လို့ရှိရင် ငိုမဲ့ပြီးတော့။ ကလေးတွေကတောင်ပြောသေး မာမီ
ရုပ်ရှင်ကားတွေဒီလောက်အများရိုက်ပြီး ကလေးတွေလည်းမွေးတယ်။
ဘယ်လိုလုပ်၊ ငါကြည့်ရတာမှမဟုတ်ဘဲလို့။ ကိုယ်မှမကြည့်ရတာ ကိုယ်မှ
မကြည့်တော့ ကိုယ့်လည်း ကလေးက မခင်တွယ်ဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း
သိပ်မခင်တွယ်ဘူး ရှင်းရှင်းပြောရင်လေ။ သူတို့ နည်းနည်းလေးကြီးလာ
တော့မှ အန်တီဘောဘီ နည်းနည်း ကားရိုက်ကျဲပစ်လိုက်တယ်။ သူတို့တွေက
အပျိုလေးတွေဖြစ်လာပြီဘာညာဆိုတော့။ တစ်ခါတည်း သူတို့ ၄ တန်းတွေ
ဖြစ်လာပြီဆိုတော့ ပူဆာကြတယ်။ သမီးတို့ ၄ တန်းဖြစ်မယ်၊ မာမီ စာမေးပွဲ
လိုက်ပြီးတော့ စောင့်ပေးပါ။ အဲဒီလို သွားစောင့်ပေးတာလေးတွေ ဘာလေး
တွေရှိလာပြီ။

သူတို့လည်း နည်းနည်းလေး အရွယ်ရောက်လာပြီဆိုတော့
ကိုယ်က အမေ အုပ်ထိန်းမှုရှိရမယ်။

အဲဒီလောက်ကို အန်တီဘောဘီတို့က ရုပ်ရှင်ကားပေါ် ဝတ္ထုကိုရိုက်
မယ်ဆိုရင် အဲဒီလောက်ကို ကျေညက်အောင်။ စိတ်ကလည်း ဝင်စားလာ
တဲ့အခါကျတော့ အလိုလို ဖီးလ်ဝင်လာတာပေါ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ဖီးလ်ဝင်
တော့ ရုပ်ကပေါ်လာတာပဲ။ ငါမင်းသမီးဆိုတဲ့ဟာ ရှိနေတဲ့ကာလပတ်လုံး။
နောက်ပြီး မျက်လုံး အရေးကြီးတာ မျက်လုံး။ ဒီထဲကရှိမှ မျက်လုံးက
စကားပြောတာ။ ဗေလုဝ အကယ်ဒမီရတုန်းက ဗေလုဝ မျက်လုံး စကားပြော
တယ်ဆိုတော့။ တခြားသူကတော့ သိချင်မှသိမှာလေ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ်နဲ့
ခံစားချက်ချင်း တူတဲ့သူတွေကတော့ သိတာပေါ့ အဲလိုဟာမျိုးတွေ။ ကိုကျော်
ဆွေ ငိုတာ ဘယ်တုန်းက မျက်လုံး မျက်ရည်ထွက်လို့တုံး။ ကျောကုန်းနဲ့
ငိုတာများတယ်။

ဟုတ်တယ်၊ ဦးကျော်ဆွေ ခေတ်တုန်းက ယောကျ်ားတွေ
မငိုဘူး။ ယောကျ်ားတွေငိုတာ မျက်ရည်ကျမဟုတ်ဘူး။ ဦးကျော်ဆွေရဲ့
မျက်နှာဖီလင်ကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူငိုတယ်ဆိုတာကို ပရိသတ်ကသိ
တယ်။

ကျောကုန်းကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သိတယ်၊ ကိုကျော်ဆွေ ငိုတယ်
ဆိုတာကို။

အခုဟာက ပြောရရင်တော့ ဦးဝင်းဦးတို့ခေတ်ကစပြီး
ယောကျ်ားတွေက မျက်ရည် အလုံးလိုက် အလုံးလိုက်ကြီး။

ပိုတောင်မှ သူတို့က ရှိုက်ကြီးတင် ငိုနေတာ၊ ကလေးကြီး
ငိုနေသလို။ ဒီလို ယောကျ်ားရင်မာကြီးက အဲဒီလိုမငိုဘူး။ ကိုကျော်ဆွေတို့
ငိုတာ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး။ ကိုထွန်းဝေ ဟုတ်လား။

သူဆွေးပြနေတာကိုက ငိုနေတယ်ဆိုတာ ပရိသတ်က နား
လည်ပြီးသား ဖြစ်သွားရော။

မွေး ဇာတ်ကားသိမ်း ကိုမောင်ကြီးသီချင်းနဲ့ “ဝေးပြီ မွေးရယ်” ဆို
ဂျာကင်လေး ပရုံးပေါ်တင်ပြီးတော့ ဆိုတာ စွဲသွားတာပဲ ပရိသတ် သဘော
ပြောပြတာပါ။ တချို့ကျတော့ ဒါက ဒါရိုက်တာပေါ်မှာပဲ တည်သလားတော့
မပြောတတ်ဘူးလေ။

“မွေး”ကတော့ ထားလိုက်တော့ ဝတ္ထုရှိနေတဲ့အတွက်ကို
အန်တီဘောဘီ ကြိုဖတ်ထားတယ်၊ ကြိုခံစားလို့ရတယ် ထားလိုက်တော့။
“မှတစ်ပါး အခြားမရှိ”ဆိုပါတော့ ဒါကလည်း အန်တီဘောဘီမှာ သား

သမီးချင်း စာနာလိုက်မယ်လို့ပြောရအောင် ကိုယ်မွေးထားတာက သမီးတွေ၊ ဟိုမှာက သားတွေ။ ဆိုးတဲ့သားပါတယ်၊ လိမ္မာတဲ့သားပါတယ်။ အဲဒီဟာကျရော သားနဲ့သမီးနဲ့ ပြောင်းယူရတာပေါ့။

အန်တီဘောဘီက ရှင်းရှင်းပြောရရင် အခု သမီး ၅ ယောက်ပေါ့နော်။ သမီး ၅ ယောက်က အိမ်ထောင်ကျတာ ၄ ယောက်၊ အပျိုကြီးတစ်ယောက် ကျန်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အန်တီဘောဘီက သား သိပ်လိုချင်တာ။ လိုချင်တဲ့အတွက် ဇာတ်ကားရိုက်တဲ့အခါကျရင် သားဆို အရမ်းမက်မောတယ်ပေါ့။ ထူးခြားတာကတော့ အန်တီဘောဘီ မှတစ်ပါး အခြားမရှိ ကပထမဆုံး အမေခန်းလုပ်တာလေ။ မှတ်မိမှာပေါ့ ပထမဆုံး။

ဟုတ်တယ်၊ မှတ်မိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို မင်းသမီးကနေပြီး အမေခန်း ပြောင်းလုပ်တဲ့ကား။

သားကို သိပ်လိုချင်တပ်မက် မက်မောတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လား မသိဘူး သားဇာတ်ကားတွေဆို အန်တီဘောဘီက အရမ်းပြောင်မြောက်တယ်။ သမီးချစ်တာနဲ့ကို မတူဘူး။ စိတ်သွင်းလို့လေ ပိုပြီးတော့ဖြစ်တယ်။ ကံအားလျော်စွာပဲ ရတဲ့ သမက်တွေကလည်း အရမ်း အန်တီဘောဘီကို ချစ်တယ်။ အန်တီဘောဘီကလည်း ချစ်တယ်၊ သူတို့တွေ ဘာပဲပြောပြော။ တစ်ခါတလေကျတော့ သမီးတွေကတောင် ချွေးမဖြစ်နေတယ်၊ သူတို့က သားဖြစ်နေတယ် အဲဒီလိုကို ဖြစ်ခဲ့တာ။

အန်တီဘောဘီ တွဲခဲ့တဲ့မင်းသားဆိုရင် ကျော်ဆွေနဲ့ တွဲခဲ့ဖူးတယ်၊ ထွန်းဝေနဲ့ တွဲဖူးတယ်၊ ကျော်ဖေလည်း တွဲဖူးတာပဲ၊ မောင်မောင်တာ။ “မျှော်တလင့်လင့်” တင်တင်ညိုက သမီး၊ မောင်မောင်တာနဲ့၊ အန်တီဘောဘီနဲ့၊ ဗိုလ်ဘကိုနဲ့ အထင်လွဲပြီးတော့...။

ဟုတ်တယ်။ ဒါ စစ်သားမိသားစုရဲ့ ပုံစံလေးကို ရိုက်ထားတာလေ။ တော်တော်ကောင်းတယ်။

အဲဒီကားလေးကိုလည်း ကျွန်တော် တော်တော် သဘောကျတယ်။

အဲဒီကားမှာလည်း မောင်မောင်တာနဲ့ လက်ထပ်တဲ့အခန်းက ချာဂျုံမှာလေ၊ ထူးထူးခြားခြားလေး။

အဲဒီလိုကားတွေက အခုတော့ ရှားပါးသွားပြီနော် အန်တီဘောဘီ။

အကယ်ဒမီ မြင့်မြင့်ခင်

ဟုတ်တယ်၊ ရှားပါးသွားပြီ။ နောက်ပြီးတော့ မောင်သင်နဲ့လည်း ရိုက်ဖူးတယ်။ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းလေ ကောလိပ်ဂျင် ဇာတ်ကား။

နောက်ပြီးတော့...။

မြင့်အောင်၊ မင်းသားတင်ခဲ့တာလေ။ ညွန့်ဝင်း၊ မမထားနဲ့အပါလေ။ သတို့သမီး အလိုရှိသည် က ကြည်စိုးနဲ့ ကိုညွန့်ဝင်းနဲ့။ အန်တီဘောဘီရဲ့ အသံတိတ်ကားကို မမိဘူးနော်။

မမိဘူး ကျွန်တော် မမိဘူး။ အန်တီဘောဘီ ဝင်းဦးနဲ့အကြောင်း ပြောပါဦး။ ဝင်းဦးနဲ့က “မုန်းပါတယ်မောင့်ကို”။

မုန်းပါတယ်မောင့်ကို က ဘယ် ပထမဟုတ်မလဲ။ သစ္စာတူပြိုင်လေ။

မဟုတ်ဘူး၊ “မုန်းပါတယ်မောင့်ကို”က အကယ်ဒမီရတဲ့ကား။ ဟုတ်တယ်။

ရှေ့မှာလည်း ရှိသေးတယ်။

ရှေ့မှာက သစ္စာတူပြိုင် လေ။

“သစ္စာတူပြိုင်”က Home Decoration အိမ်အလှဆင်။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ Home Decoration။

အဲဒီ ကျွန်တော်တို့ “တိမ်လွှာမိုမိုလွင်”ဆိုရင် ဝင်းဦးလည်းပါတယ်၊ အောင်လွင်လည်းပါတယ်နော်။ အဲဒီကားမှာ တကယ်ဆိုရင် ဒေါ်ခင်လေးဆွေကြီးက အန်တီဘောဘီကို တော်တော်ကို ပို့နိုင်တယ်။

ဟုတ်တယ်၊ သူ ရမယ်ထင်တာ။

သူရမယ်လို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်၊ မမေးခဲ့ဘူး။

အဲဒီမှာ ဒေါ်ခင်လေးဆွေက ရထိုက်ပါတယ်။

အဲဒီကားက သီချင်းလေးလည်း နာမည်ကြီးတာပဲ။ အန်တီဘောဘီဆိုတဲ့ “အလှကမ္ဘာမြေ”တို့ ဘာတို့။

ဟုတ်တယ် အေဝမ်းတွတ်ပီရေးတာလေ။ သုံးယောက်တွဲဆိုတာ။ ဤကမ္ဘာမြေ ကမ္ဘာတစ်လွှားမှာ သူငါများတို့ရယ်။

အဲဒီကားလေးလည်း ကောင်းတာပဲ။ အန်တီဘောဘီနဲ့ ဦးဝင်းဦးနဲ့ တွေ့ခဲ့တာ သစ္စာတူပြိုင်၊ မုန်းပါတယ်မောင့်ကို...။

တိမ်လွှာမိုမိုလွင်၊ ချစ်သူ ကြင်သူ မြတ်နိုးသူ။ ၈ ကိုယ်ခွဲရှိသေးတယ်လေ။ ချစ်ဝဲလည်၊ ချစ်သူကြင်သူ မြတ်နိုးသူက အန်တီဘောဘီ မျက်စိ

မမြင်တာလေ ရိုက်ခဲ့တာလေ။

ရိုက်ခဲ့တဲ့ကားတွေ အများကြီးပါပဲ။

အများကြီး အများကြီး ပြောမနေနဲ့။

အန်တီဘောဘီ နောက်ဆုံး ဘာကားရိုက်ခဲ့လဲ။

အခုနောက်ဆုံး ဇမ္ဗူထွန်းသက်လွင်နဲ့ ရိုက်တာ။ အန်တီဘောဘီရယ်၊
မြင့်မြင့်ခိုင်ရယ်၊ မေသန်းနုရယ်၊ ရဲအောင်ရယ်၊ လူမင်း၊ သက်မွန်မြင့်။
အန်တီဘောဘီက အဘွားလုပ်တာ။ လူမင်းရဲ့ အဘွားလုပ်ရတာ။ ဇမ္ဗူထွန်း
သက်လွင်ရဲ့ “အပြင်းစားအချစ်”ဆိုတာ ရိုက်ရတာ။

ဒါ နောက်ဆုံးကားပဲလား။

အင်း ကားကြီးပေါ့။

အခု ရိုက်ခဲ့တဲ့ထဲမှာ နောက်ဆုံးကားပေါ့။

နောက်ဆုံးကား အဲဒီနှစ်မှာ အဲဒါရိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့
ဟိုဟာ ရိုက်သေးတယ်လေ။ အခု နာမည်ကြီးကြီးနေတဲ့ ဂျပန်အဆိုတော်
လေးကလေ ဘာ အဝင်း အဝင်း အဝင်းနဲ့ ခေါ်နေကြတဲ့ သူတို့က အဖျား
ဆွတ်ပြီး အဝင်း အဝင်း အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ရိုက်ရသေးတယ်။ အဲဒါ ကြည်ဖြူ
သျှင်ပဲ။

ဒါလည်း အဘွားပဲ၊ အဘွားခန်း ရောက်လာပြီ။

ဒါလည်း အဘွားပဲ။ တော်သေးတာပေါ့ အဘွားခန်းရိုက်ရလို့။
အခု နောက်တစ်ကား ရိုက်ရသေးတယ်။ **အသည်းလေးတွေပေးပါ** ဆိုတာ။
အဲဒါက သူတို့အခုခေတ် ကွန်ပျူတာတွေ ဘာတွေနဲ့ လုပ်တဲ့ခေတ်။ ကိုယ်
တော့ နားမလည်ဘူး။ အဲဒါလည်း လူမင်းရဲ့ ယောက္ခမ လုပ်ရတာ။
မေသဉ္ဇာဦးရဲ့ အမေ လုပ်ရတာ။ အန်တီဘောဘီ ထင်တာကတော့ ကြည့်ရ
တာလေ ကိုရီးယားကားဆန်ဆန်လေးတွေပေါ့။ အပိုင်းလေးတွေ၊ သူ့အတွဲ
လေး သူ့အတွဲလေး သူ့အတွဲလေးတွေနဲ့ပေါ့ အဲဒီလို။ ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်ကိစ္စပေါ့
အန်တီ ဘောဘီတို့ကတော့ နားမလည်ဘူး၊ ခေတ်လည်း မမီဘူးပေါ့လို့
ပြောရမှာပေါ့ အဲဒါတွေဆိုတော့။ ကားလာတော့မှ ကြည့်ရမှာပေါ့။ ငါ ဒါပဲ
လားဆိုပြီးတော့။ တစ်ခုရှိတာကတော့ အခုလုပ်ရတာ ဟိုးတုန်းကဆိုရင်
အန်တီဘောဘီတို့က ဇာတ်ကားတစ်ခုကို အကုန်လုံးကို၊ ကိုယ်က ဇာတ်ညွှန်း
ဆိုလည်း အကုန်လုံးကို ကိုယ်က သိထားနေတော့ ဒီရှေ့မှာ ဘာဖြစ်မယ်၊
ဒီနောက်မှ ဘာဖြစ်မယ်ဆို လုပ်လို့ရတယ်။ အခုက အန်တီဘောဘီတို့က

အကယ်ဒမီ မြင့်မြင့်ခင်

လုပ်လို့မရဘူး။ အခု ကလေးတွေ ပြောတာ၊ နင်တို့ သိပ်တော်တာပဲလို့ သူတို့ကိုပြောတာ။ ချက်ချင်း သွင်းနိုင်တယ်ပေါ့နော်၊ Moodသွင်းနိုင်တယ်။ အန်တီဘောဘီတို့ မရဘူး။ အန်တီဘောဘီတို့က အရှေ့နဲ့ အနောက်နဲ့ သိချင်တယ်။ အခုက မသိရဘူး။

ဘယ်လောက် တန်ဖိုးထားရမလဲ။

မသိရဘူး၊ အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ နည်းနည်း အန်တီဘောဘီ အထင်တစ်ခါတလေကျရင် လိုနေတယ်ထင်တယ်။ ကိုယ်လုပ်တာလေးတွေ ရှေ့နဲ့ အနောက်နဲ့ ကိုယ်က မသိထားရတော့ ချိန်လို့မရဘူး။ နောက်ပြီးတော့ အခု တစ်ခါတလေကျရင် ဥပမာ မောင်ဝင်းငြိမ်းနဲ့ အန်တီဘောဘီနဲ့ စကားပြောနေတယ်ဆိုလို့ရှိရင် မောင်ဝင်းငြိမ်းမပါဘဲ အန်တီဘောဘီ ဘယ်လိုလုပ်စကားပြောလို့ရမလဲနော်။

ဒါပေါ့၊ ဒါပေါ့၊ မပါဘဲနဲ့ ရိုက်ရတာ ဘယ်ခံနိုင်မလဲ။

မပါဘဲနဲ့ ရိုက်ရတာ။ အဲဒီဟာ တစ်ယောက်ထိုင်ခိုင်း၊ သားကိုခေါ်ပြီး ထိုင်ခိုင်း။ ငါ မောင်ဝင်းငြိမ်းကိုမှ မျက်စိထဲမှာ မမြင်ဘဲ ငါ ဘယ်လိုလုပ်လို့ရမလဲလို့။ အဲဒီဟာ ဟိုတုန်းက ခေတ်ကတည်းက ရှိတယ်။ ဟိုတုန်းက ဘယ်ခေတ်လဲဆိုရင် ဇော်ဝမ်း အရမ်းနာမည်ကြီးတဲ့ခေတ်။

သူတို့ ဆိုင်းတွေနဲ့ လျှောက်ရိုက်နေတာ။

အရမ်း ရိုက်ရတော့ အဲဒါ ဘာကားလဲဆိုတော့ **မုန်းလေတဲ့ ငပလီ**။ ကောင်မလေးတွေကလည်း အရမ်းဟိုဟာဖြစ်နေတဲ့အချိန်ဆိုတော့ သူက အန်တီဘောဘီနဲ့ ရိုက်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် Confirmရိုက်မယ်ဆို ဘာပဲပြောပြော သူ အန်တီဘောဘီနားမှာ နေရမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မလား။ မပါ ပါပါလေ။ ရပါတယ်ဆို သူက၊ မရဘူးပြောလိုက်တယ်။ ငါ မကြည့်နေနိုင်ဘူး။ အစ်မထိုင်ပေးလိုက်၊ ထိုင်ပေးလိုက်တဲ့။ မထိုင်ဘူးလို့၊ မထိုင်နဲ့လို့။ ငါ ပါအောင် ငါဇော်ဝမ်းလို့ မကြည့်နိုင်ဘူးလို့။ ငါ ကြည့်လို့ရှိရင် ဇော်ဝမ်းကို ငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်လို့၊ ငါလည်း နင့်မျက်နှာကို သေချာကြည့်မှာ။ ငါ အဲဒီလိုပဲ ရိုက်တတ်တယ်လို့။ သူက အန်တီဘောဘီကို တစ်ယောက်တည်း ရိုက်နေရင် သူက ကောင်မလေးတွေနဲ့ သွားပြီးတော့လေ။ အခုခေတ်လည်း အဲဒီလိုပုံစံလေးတွေ။ တချို့ဟာလေးတွေ ရိုက်ရတယ်။ မင်းသားရောက်မလာဘူးဆို...

မင်းသားနောက်ကျတာတို့၊ မင်းသမီးက နောက်ကျနေတာတို့။

ဆို ခွဲရိုက်ကြရတာ။

အဲဒါက ဘာပဲပြောပြော မပြည့်ဘူး။ အန်တီဘောဘီတို့ အမြင်တော့ အပြည့်မရနိုင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ဆို စကားပြောတယ်ဆိုတာ လူတစ်ယောက် မျက်နှာ ကြည့်ပြီးမှရတဲ့ဥစ္စာ။ အန်တီဘောဘီက စကားပြောရင် မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ပြီး တည့်တည့်ပြောတာ။ ရပါတယ်၊ ရပါတယ်ဆို မရဘူးလို့။ အခုခေတ်လည်း အဲဒီလို ရပါတယ်ဆိုပြီး ရိုက်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြည့်မဖြစ်ဘူးပေါ့။ အန်တီဘောဘီတို့ အမြင်ပေါ့လေ။ အန်တီဘောဘီရဲ့ ခံစားချက်၊ သူတို့ရဲ့ ခံစားချက်ပေါ့။ တစ်ခါတလေကျရင် အဲဒီက နေ ထွက်ပြီးတော့ တယ်လီဖုန်းသွားပြော၊ လာ ပြန်ပြီးတော့ အိုက်တင်လုပ်တာ။ ကိုယ်ကတောင်မှာ “ဟ... တော်လှချည့်လား၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ” အံ့အားကြီးသင့်၊ အဲဒီလိုလေ။ သူတို့က အများကြီး Talentပိုရှိတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့လေ။ အန်တီဘောဘီတို့ကတော့ ရှေးရိုးဆန်တာပေါ့လေ။

နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော် သိချင်တာက အခုတော့ ကျွန်တော်တို့က ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်ဆိုလို့ရှိရင် အိမ်တစ်အိမ် ငှားလိုက်တာပေါ့နော်။ ဟုတ်တယ်။

အိမ်တစ်အိမ်ကို ငှားလိုက်တယ်။ အိမ်တစ်အိမ်ငှားပြီး ဒီမှာပဲ ရိုက်ကြတယ်။ ခုန ကျွန်တော်ပြောသလို ပစ္စည်းတွေ တောင်ရွှေ၊ မြောက်ရွှေ၊ ရွှေကြတယ်၊ ရိုက်ကြတယ်။ ဟိုတုန်းကတော့ အန်တီဘောဘီတို့ခေတ်မှာ ဒီလို အိမ်ငှားရိုက်တာမျိုးရှိလား သို့တည်းမဟုတ် ရုပ်ရှင်ဆက်တင်မှာ ရိုက်တာလား။

ဆက်တင်မှာရိုက်တာ။ အဲဒါကို ပြောပြမယ်။ အန်တီဘောဘီတို့ မောင်ဝင်းငြိမ်း ဤလူ့ဘောင်တွင် ကြည့်ဖူးလား။ ကြည့်ဖူးတယ်မလား။ ကြည့်ဖူးတာပေါ့။

ကိုမောင်မောင်တာ ဂျစ်ကားနဲ့ ဝင်လာတာလေ။ ပေါ်တီကိုကြီးက အဲဒါ အတုကြီး၊ ဆက်တင်ကြီး။ အန်တီတို့ ဟိုတုန်းက အိမ်တွေရိုက်တယ်ဆိုတာ အဝင်အထွက်ပဲ ရိုက်တာ။ ဒီအထဲခန်းကဆို စတူဒီယိုထဲမှာ အကုန်လုပ်တာ။ နောက်ပြီးတော့ သူများတွေ ရိုက်တယ်ဆိုတာ ဒီနေ့ ဒီပန်းထိုးထားရင် နောက်နေ့ကျရင် ဒီပန်းထိုးထားချင်မှ ထိုးမှာလေ။ ဟုတ်တယ်မလား အိမ်ဆိုတာလေ။ သူ့အိမ်သူ လှအောင် ပြင်ထားတာဆိုတော့။ အဲဒီပန်းက အဆက်မပြတ်ဘူးဆို ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ၊ ရှာဦး။ သဘောပြော

ပြတာလေ။ အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေ။ နောက်ပြီး ရိုက်ရတာ ကိုယ့်စတူဒီယိုထဲမှာ ကိုယ့်လူနဲ့ကိုယ် ရိုက်ရတာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အဲဒါကြောင့် ဝင်းဦးက ဘယ်တော့မှ သူများအိမ်မှာ မရိုက်ဘူး။ စတူဒီယိုထဲမှာတောင် အပြင်လူ လာကြည့်ရင် မရိုက်တော့ဘူး။

သူ့ရိုက်ကွင်းမှာ မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက် တွေ့တာနဲ့ ရုပ်ပစ် လိုက်ရော။ အဲဒီနေ့ ရှုတင်ဖျက်ပစ်လိုက်တာ။

အန်တီဘောဘီတို့ ကလေးတွေ ငယ်ငယ်တုန်းက သူနဲ့ တိမ်လွှာ မိုးမိုးလွင် ရိုက်တော့ သေနတ်ပစ်တဲ့အခန်း ကလေးတွေကလည်း ငယ်သေး တယ်လေ။ ငယ်သေးတော့ အမေ ကားရိုက်တယ်ဆိုရင် လိုက်ချင်ကြတာ ပေါ့။ စတူဒီယိုထဲမှာကို။ မာမီရယ် လိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့ လိုက်တဲ့အခါကျ တော့ ခေါ်လာတာ ရီဟာဇယ်လုပ်တော့ ကလေးတွေက ကြည့်ပြီး “ဟား... ဟား...”ဆို ကလေးတွေက ဟားကြတာပေါ့။ မြသိန်း ခေါ်သွားစမ်း၊ ဆီးထုပ်နဲ့လွှတ်လိုက်စမ်း၊ ဆီးထုပ်နဲ့ သွားကြစမ်း၊ ဆီးထုပ်နဲ့သာ အဲဒါ။ မြသိန်းက ကလေးအကုန် ခေါ်သွားပြီးတော့ အပြင်မှာ စားစရာတွေ ကျွေး ထားရတယ်။ အဲဒါ သူတို့က ဝင်းဦးကလည်း “ငါ ဖီလင်မလာတော့ဘူး၊ ငါ ဖီလင်မလာတော့ဘူး။ နင်တို့တွေ သွားကြ၊ ထွက်သွားကြစမ်း”ဆို တစ်ခါတည်း စတူဒီယိုကြီး ပိတ်ထားတာ။ အဲဒီတော့ မတူဘူးလေ။ သူ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီ သေနတ်ပစ်တဲ့အခန်း ကြည့်ရတယ်မလား၊ အဲဒါလုပ်ထား တဲ့ အိုက်တင်လည်း ကောင်းတယ်လေ။ ဘာမှအပြင်ရဲ့ အနှောင့်အယှက် မရှိဘူး လေ။ အခုဆို အန်တီဘောဘီတို့ရိုက်တဲ့ မီးရထားလမ်း၊ မီးရထားသံ ကြားရမယ်၊ ဟိုဟာအသံကြားရမယ်။ အဲဒါတွေက ကင်မရာမင်းနဲ့ လူနဲ့ကလည်း အဝေး ကြီး။ အွန်...ဆို ဖျပ်...ဖျန်းဆို အဲဒီလို လုပ်ရတာ။ ကြားထဲမှာလည်း ကားကြီးတွေနဲ့ အဝေးကြီး အဲဒီဟာမျိုးတွေပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုတော့ စတူဒီယိုဆောက်ကုန်ပြီ။ အဲဒီလိုဟာတွေ များများ ရှိရင် မင်းသမီး၊ မင်းသား တွေရဲ့ အိုက်တင်တွေ ဒီထက် ပိုကောင်းမယ်လို့ အန်တီထင်တယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့ဆို အန်တီဘောဘီတို့ခေတ်က လုပ်ခဲ့တဲ့ ပုံစံမျိုးပေါ့။ မီးတွေထိုးတာ ဘာညာနဲ့ဆိုတော့။ ဟိုတုန်းက ဟိုဟာကမေးသေး ဂရစ်က မေးသေးတယ်။ အန်တီဘောဘီတို့ အဲဒီအခန်းတုန်းက ဦးမောင် မောင်တာကြီးက ဂျစ်ကားကြီးနဲ့ အန်တီဘောဘီကို လာပြီး နှုတ်ဆက်ပြီးတော့ ပဝါလေးပေးသွားတာ အန်တီဘောဘီ လမ်းလျှောက်နေတာ အဲဒီနေရာ

ဘယ်နားမှာ ရိုက်တာလဲတဲ့။ ဟင်၊ အေး၊ အဲဒါ မန္တလေး ရုပ်ရှင်က ခြံထဲမှာ။ အမယ်လေး... အဲဒါတောင် သူတို့မမိတော့ဘူး။ အဲဒီလိုခေတ်မျိုး မရိုက်ခဲ့ရဘူး၊ ရိုက်ချင်တယ်တဲ့။ အန်တီဘောဘီက ရှင်းရှင်းပြောရရင် တော် တော်ခေတ်မီ တာပေါ့နော်။ အသံတိတ်၊ အသံထုတ်သွင်း၊ ဆေးရောင်စုံ၊ စင်နီမာစကုတ်၊ တော်တော် လုပ်သက်ရှည်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်။ ရုပ်ရှင်သက် တော်တော် ရှည်တယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေ ကြုံခဲ့ရတယ်။

ဒါပေမဲ့ ရိုက်ချင်တုန်းပဲမလား။

ရိုက်ချင်တုန်းပဲ။ အခု မောင်ဝင်းငြိမ်းမေးတဲ့ အချိန်မှာ အန်တီ ဘောဘီ ပြောနိုင်တုန်း ပြောချင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ပရိသတ်ကလည်း ကိုယ့်ကို ကြည့်လို့ကောင်းနေတုန်း အရွယ်လေး၊ အသက်အရွယ်လေး မဟုတ်ဘူး ရုပ်ပေါ့။ ရှင်းရှင်းပြောတာ ဒီလောက်ဆို ၈၄ နှစ်ဆို အိုစာ ဘာညာဖြစ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားတဲ့လူနဲ့။ အန်တီဘောဘီက အခုအချိန် အခါ ၈၄ နှစ်ဆိုပေမဲ့ အန်တီဘောဘီစိတ်ထဲမှာ စိတ်ဓာတ်မကျသေးဘူး။ အန်တီဘောဘီကို အခု သီချင်းဆိုဖို့ လာခေါ် သွားဆိုသေးတာပဲ။ အန်တီ ဘောဘီ ရုပ်ရှင်ရိုက်လိုက်ရတယ်၊ သီချင်းဆိုလိုက်ရတယ်ဆိုရင် ပိုပြီးတော့ အသက်ရှည်သွားတယ်လို့ ထင်တယ်။ တချို့တွေက ပြောကြတယ်၊ စိပ်ပုတီး ကိုင် ဘာညာဆိုပြီး။ စိပ်ပုတီးကိုင်တာက ကိုင်တာပဲလို့။ သူ့ကဏ္ဍလေးနဲ့၊ သူ့ကဏ္ဍလေးနဲ့တော့ ရှိရမှာပေါ့။ အန်တီဘောဘီတို့ ရုပ်ရှင်လောက အန်တီ ဘောဘီရုပ်ကို ကြည့်ရင်းနဲ့ တရားက တွေ့နိုင်တယ်။ ကိုယ့်ကားလေးတွေ ပြန်ကြည့်၊ အဲဒီတုန်းက ငါ ရုပ်က ဘယ်လိုဖြစ်နေပြီ၊ အခု ဘယ်လိုဖြစ်နေ တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါနဲ့ သက်တူရွယ်တူတွေနဲ့ ယှဉ်လိုက်ရင် ငါက နည်းနည်း တော့ တော်သေးတယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကလေ။ တစ်ခုတော့ နားလေး မကောင်း တာ တစ်ခုတည်းပေါ့။ ဒါကတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ နားမကောင်းရင် နား ကြပ်တပ်မယ်၊ မျက်စိမကောင်းရင် မျက်မှန်တပ်မယ်၊ သွားမကောင်းရင် သွားတုတ်မယ်၊ ဆံပင်ဖြူရင် ဆိုးမယ် ဒါပဲ။

အန်တီဘောဘီက ရုပ်ရှင်ရိုက်တာလေ၊ ရုပ်ရှင်ရိုက်တယ်ဆိုတာ ခုနပြောသလို မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်ပေါ့၊ မနက်အစောဆိုရင် ခုန ဂူတင် ကားနဲ့ ထွက်သွား။ အဲဒီလို ကြားထဲကနေ အန်ကယ်ဦးခင်မောင်ညွန့်နဲ့ ဘယ်လိုများ တွေ့သွားတာလဲ။

ဟာ... အဲဒါက ပြောရရင်လည်း တစ်ထောင့်တစ်ည ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ သူက ပြဇာတ်သိပ်သဘောကျတာတဲ့။

ပြဇာတ်ခေတ်ကတည်းက သဘောကျတာ။

အန်တီဘောဘီက အဲဒီရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီးတော့ ပြဇာတ် ပြန်က,သေးတာ။ ပြန်က,သေးတယ်လေ။ စုဖုရားလတ်တို့, ဘာတို့,ကို က,လိုက်သေးတယ်။ အန်ကယ့်ရဲ့ အဒေါ်က ပြဇာတ်သဘောကျတာ သူက။ အမြဲတမ်းစနေ၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင် ပြဇာတ် ဝယ်ဝယ်ပေးရတယ်တဲ့။ အဲဒီမှာ ပြဇာတ်အန်တီဘောဘီကို သူ တွေ့ဖူးတယ်။ နောက်တစ်ခါ **ချစ်ညီမ** မရိုက်ခင် **တောင်ပြုန်းမင်းညီနောင်** တို့,ဘာတို့, ရိုက်သေးတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးမောင်မောင်စိုးတို့, အိမ်မှာ တွေ့တာ အန်တီဘောဘီကို။ တကယ့် တကယ်ကျတော့ အန်တီဘောဘီက မင်းသမီးဆိုတော့ လူတွေက အရင်တုန်းက အန်တီဘောဘီတို့, မင်းသမီးတွေကို အထင်မကြီးဘူးပေါ့။ အထင်မကြီးတော့ အန်တီဘောဘီလို့, မထင်ဘူးပေါ့။ ဒီထဲက မောင်မောင်စိုးသမီးထဲက တစ်ယောက်ယောက်ပဲလို့, ထင်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အန်တီဘောဘီကို ပရိပို့စ်လုပ်တာ၊ အန်တီဘောဘီက အံ့အားကြီးတွေ သင့်ပြီးတော့ တစ်ခါတည်း ချုံးပွဲချပြီးတော့ မယုံနိုင်ဘူး။ အဲဒါ သူက မောင်မောင်စိုးကို ပြောပြတာ။

“ဪ မိန်းမ”နဲ့, ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် မေးချင်တာက ကျွန်တော် ကြားဖူးတဲ့ဟာပေါ့နော်။ အန်တီဘောဘီက ပါးရိုက်တဲ့အခန်းဆိုရင် လက်လွှဲမရိုက်တတ်ဘူးတဲ့။ ဒါကြောင့်မို့, “ဪ မိန်းမ”မှာ ဦးဇေယျကြီးကို တကယ်ချလိုက်တယ်လို့, ပြောတယ် ဟုတ်လား။

ဟုတ်တယ်။ အောက်ဒိုးပေါ့။ အောက်ဒိုးမှာ ရိုက်ရတာဆိုတော့ အန်တီဘောဘီက လက်သံကလည်း ပြောင်တယ်လေ။ ပြောင်တော့ ပါးရိုက်လိုက်တာလေ ဟိုက Clip အောက်မေ့လို့, ပိတ်ပစ်လိုက်တာ အသံကို။ Clipထင်ပြီးတော့ ပိတ်လိုက်တာ။ အဲဒါ ဆရာကလေ ဒီဟာပြန်မရိုက်ဘူးတဲ့။ အဲဒီ Moodအကောင်းဆုံးပဲတဲ့။ အဲဒီအတိုင်းပဲ ပြန်ဆက်တာ။ ကိုဇေယျကြီးက ဟမ်...ဆိုပြီးတော့တောင် ဖြစ်သွားတယ်၊ တစ်ခါတည်း။

အန်တီဘောဘီ တောင်းပန်ရတယ်တယ်ဆို။

တောင်းပန်ရတာပေါ့။ အရမ်း တောင်းပန်ရတာ။ နောက်ပြီးတော့ အန်တီဘောဘီတို့, အဲဒီခေတ်တုန်းကလေ သေတ္တာတို့,ဘာတို့, အခု များသောအားဖြင့် သေတ္တာဆွဲတာတို့, သေတ္တာ ဘာလုပ်တာတို့,ဆို ဟောင်း

လောင်းကြီးတွေ ဆွဲတယ် သိလား။ ထည့်ရမယ်၊ ပစ္စည်းထည့်ရမယ်။ ဒါမှ သရုပ် ပါအောင်။ အန်တီဘောဘီ အဲဒီ **ဩဇာ မိန်းမ** မှာဆို အုတ်ခဲတွေ ထည့်ပေးထားတာ သေတ္တာထဲကို။ ခေါင်းကြီးရွက်တော့ ပုတောင်နေတယ်။ အဲဒီလိုပေါ့။ အခု ကိုရီးယားကားကြည့်ကြည့် ဘာကားကြည့်ကြည့် ပေါ့ပေါ့ ကြီးတွေချည်းပဲ။ ထမင်းထုပ်ကအစ စက္ကူလေးနဲ့ထုပ်ပြီး ပေါ့ပေါ့ကြီး ရိုက်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆရာ ဦးသုခတို့ကျတော့ အဲဒါတွေ အရမ်းအသေးစိတ်ပေါ့နော်။ အန်တီဘောဘီတို့ကို အသေးစိတ် ကြည့်တတ်တယ်။ သေတ္တာကြီးက အလွတ်ကြီးပဲဆိုတာ မျက်နှာမှာလည်း ပေါ်တယ်။ အန်တီဘောဘီ ဟိုတုန်းက Moodမသွင်းတတ်တဲ့ဟာကို ပြောပြရရင် **ခိုင်မြဲတဲ့သစ္စာ** ဒါနည်းနည်းလေး ပြန်ပြီးတော့ ပြောပြတာပါ။ အဲဒီတုန်းက အန်တီဘောဘီက ကလေးမွေးပြီးတော့ သွေးတက်ပြီးတော့ သေရမယ့်အခန်း ရိုက်ရမှာဆိုတော့ မောရမယ်။ မောရမယ်ဆိုတော့ မမောတတ်ဘူး။ ဘယ်လိုမှကို မမောတတ်ဘူး။ မမော တတ်တော့ ဦးလေးတင်က ဘယ်လောက်များဆို အန်တီဘောဘီတို့က လျှပ်စစ်ခြံ။ လျှပ်စစ်ခြံကြီးရှိတယ် ရှေ့မှာ။ အဲဒီခြံကို ပြေးခိုင်းတာ၊ ပတ်ပြီးတော့ ပြေးခိုင်းတာ။ ရပ်၊ မမောသေးဘူး ပတ်ပြေး၊ မမောသေးဘူး ပြေး၊ ၃ ပတ်လောက် ပြေးပြီးတော့မှ ကဲ အိပ်။ အဲဒီတော့မှ သွေးတက်ပြီး မောတော့တာ။ မသွင်းတတ်တာလေ ဟိုတုန်းက၊ Moodမသွင်းတတ်တာတွေ။ အခု Moodသွင်းတတ်ရင် သက်သက်သာသာနဲ့ သွင်းမှာပေါ့။ ဟိုတုန်းကတော့ ဆရာခိုင်း ခိုင်းသလိုအတိုင်း တစ်ခါတည်း ပတ်ပတ်ပြေးရတာလေ၊ အဲဒီဟာလေးတွေပေါ့။

အန်တီဘောဘီ လက်သံပြောင်တာ နောက်တစ်ကား ကျွန်တော် မေးဦးမယ်။ ဆရာအောင်လင်းက သူ့ကိုယ်တိုင် မင်းသား၊ ဆရာ ရန်ကုန် ဘဆွေက အဖေခန်း၊ အန်တီဘောဘီနဲ့ ရိုက်တာ။ “ဗေဒါ”ဆိုတဲ့ကားနော်။ အဲဒီမှာလည်း အန်တီဘောဘီ အောင်လင်းကိုလည်း ရိုက်ခဲ့သေးတယ် မလား။

ဟုတ်တယ်၊ ရိုက်ခဲ့သေးတယ်။ လက်သံပြောင်ပြောင်နဲ့ ရိုက်ခဲ့တာ။ ကွမ်းတွေတောင် ထွက်သွားသေး။

ဒါလည်း ပြန်ကန်တော့ရတာပဲ။

ကန်တော့ရတာ အဲဒါ။ အန်တီဘောဘီက အခုရိုက်တာတွေက ဟန်တွေနဲ့ ပါးရိုက်ရင် ရွှေ့လိုက်တာ။ ရိုက်ပါလို့ ပြောရင်းနဲ့ ငါ မလုပ်တတ်

ဘူးလို့။ ငါလည်း သူများရိုက်ရင်ရိုက်၊ သူတို့က မခံဘူး။ အန်တီဘောဘီက ငါကတော့ ရိုက်ချင်ရင်ရိုက် ရတယ်၊ ငါကတော့ လွှဲလည်း မရိုက်တတ်ဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ကံကောင်းပါတယ်။ အသက်ကြီးလာတော့ ဘယ်သူမှ မရိုက်ရဘူး၊ ရိုက်စရာအခန်းကို မရှိတော့ဘူး။

အဲဒီလို တကယ်သရုပ်ဆောင်ရတဲ့ အခန်းတွေပေါ့နော် ကျွန်တော် မှတ်မိတာ ဦးညွန့်ဝင်းကို ပထမဆုံး တင်တဲ့ကားပေါ့။ “မမထားနဲ့ အပါ”။ “မမထားနဲ့အပါ”မှာဆိုလည်း သူက True Story ကို။ တကယ် ကျတော့ သူက နိုင်ငံရေးသမားပေါ့ “မမထား”က၊ နိုင်ငံရေးသမားပေါ့နော်။ အဲဒီတော့ ဒီကောင်လေးက သူ့ထက် အသက်ကြီးတဲ့ မိန်းမကြီးကို ချစ်မိသွားတာပေါ့နော်။ အဲဒီတော့ ကိုညွန့်ဝင်းက ဇာတ်စင်ကနေ ပြောင်းလာတာလား သို့တည်းမဟုတ် အစိမ်းသက်သက် ရုပ်ရှင်လောကထဲကို ဝင်လာတာလား။

သူကလား၊ သူက ဒါဂျီလင်မှာ ကျောင်းသွားတက်ပြီး ပြန်လာပြီးတော့ နားတဲ့အချိန်မှာ ဘယ်လိုဘယ်လို ဦးလေးတင်တို့နဲ့ ဆက်သွယ်မိလည်း မသိဘူး၊ အဲဒီမှာ စ၊ရိုက်တာ။ ဇာတ်က နောက်မှ ကတယ်နဲ့တူတယ်။

အဲဒီမှာ ဦးတင်မောင်တို့က အန်တီဘောဘီကို ရွေးတာပေါ့နော် “မမထား”နေရာ။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါက ပရိုဂျူဆာက အသစ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ အေဝမ်းမှာ ဒီကားက မရှိတာပေါ့။ မရှိတော့ဘူး ကားက။ တကယ်တကယ်ကျရင် ညွန့်ဝင်းရဲ့ Master Piece။

ဟုတ်တယ်၊ Master Piece ။ ပထမဆုံးကားသာ ပြောတယ် Master Piece ။

သူ တကယ် အိုက်တင်အကောင်းဆုံး၊ နောက်ဟာတွေက ဖို့စတွေပါတယ်။ သတိထားမိလိုက်လား၊ နောက်ဟာတွေက ဖို့စတွေပါတယ်။ အဲဒီတကယ် Simpleတကယ် မသိသေးတဲ့ ကောင်လေးအတိုင်း ကြည့်တဲ့မျက်လုံးကအစ ဘာညာနဲ့ဆို အရမ်းကို စမုဖြစ်တယ်။ အဲဒါနဲ့တောင်မတူဘူး။ “မောင့်မမငြိမ်း” ကျတော့ နည်းနည်း ဟိုဟာဖြစ်လာတယ်၊ မတူဘူး။ လူတွေက ပြောတယ်၊ နင် မိန်းမရနေပြီမလားလို့။ ဟာ... အစ်မကလည်း မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ နောက်တော့ ပေါ်တာပဲ။ ဘယ်လိုသိလဲ၊ သိတယ်လို့။ နင် “မမထားနဲ့အပါ”ကိုင်တုန်းကပုံစံနဲ့ “မောင့်မမငြိမ်း” ကိုင်တဲ့ပုံ

မတူဘူးလို့ဆို ဟာ... အစ်မဗျာ၊ အစ်မက တော်တော် အသေးစိတ်ကို တော်တော်ကို သိတယ်တဲ့။ သိတာပေါ့ဟာလို့။ နင်တို့၊ ကိုကျော်ဆွေတို့ အိပ္ပတ်လိုက်တာ ငါ့ပွတ်လိုက် လက်မောင်းတွေကို ကြီးရော တစ်ခါတည်း။ တစ်ခါတလေ ဖီးလ်ဝင်လာလို့ ညှစ်ထားလို့ရှိရင် အိမ်ကိုပြန်လာရင် ယောက်ျားက ကြည့်ပြီး မိန်းမ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဆိုရင် ကိုကျော်ဆွေ နှိပ်စက်ထားလို့။ အဲဒီလို မောင်နှမတွေလိုပဲ သိပ်ရင်းနှီးတာလေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပွင့်လင်းတယ်လေ။

အဲဒီတုန်းက ရယ်စရာတစ်ခု ပြောမယ်နော်။ ယောက်ျားရဲ့ အူတို တာလေးတွေပေါ့နော်။ ယောက်ျားရဲ့ သဘာဝ အူတိုတာလေးတွေ။ တစ်ခါမှ Love Sceneရိုက်လို့ ဘာလို့ ညာလို့ ယောက်ျားက အူတိုတာတို့ ဘာတို့ တစ်ခါမှ မပြောဘူး။ မောင်သင်နဲ့ ရိုက်တဲ့အခါကျမှ မနေနိုင်တော့ဘူး။ သူက အရက်သောက်တာလေ။ အရက်သောက်တော့ မူးရော။ သူက ကြောက်တာကို၊ Love Sceneရိုက်ရမှာ ကြောက်တော့ အရက်ကို သောက် သောက် သောက်နဲ့ အရက်က များတဲ့အခါကျတော့ ခေါင်းကြီးက အန်တီ ဘောဘီရင်ဘတ်ထဲကို ဝင်လာတာပေါ့။ ယောက်ျားက ကြည့်နေပြီး တော်ပြီ ဟေ့၊ တော်ပြီ တော်ပြီ။ မရိုက်နဲ့တော့၊ ဒီနေ့တော့ မရိုက်နဲ့တော့။ မဖြစ် ဘူး မဖြစ်ဘူး ကိုသင် တော်တော်လွန်နေပြီ။ ကိုသင်က နောက်နေ့မှ တောင်းပန်တယ်။ ဂျာလေးရယ် ကျွန်တော် နည်းနည်း ဒေါ်လေးကို ကြောက်လို့၊ သူ့အိုက်တင်ကို ကြောက်လွန်းလို့ပါတဲ့။ ကြောက်လို့ ကျွန် တော်က ရဲဆေးတင်ရင်း တင်ရင်းနဲ့ လွန်သွားတာပါဆိုတော့။ နောက်ပြီး တော့ အန်တီဘောဘီက ရုန်းလို့လည်း မရဘူးလေ။ အန်တီဘောဘီတို့က သစ်ပင်ခွကြားထဲမှာ နေပြီး စကားပြောရင်းနဲ့ စကားပြောရင်းနဲ့ ခေါင်းက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ အန်တီဘောဘီရင်ခွင်ထဲရောက်လာပြီး ယောက်ျားက ကြည့် ပြီးတော့ ဟင်း... ဟင်း...ဆိုပြီးတော့။ အဲဒီတော့မှပဲ သူ အူတိုဖူးတယ်။ တစ်ခါတစ်ခါ ဒေါ်မေချစ်ကြီးက တစ်ခါတစ်ခါ သူလာလို့ရှိရင် ပေး ကလေး လုပ်တဲ့စက်ကြီးလာပြီ။ ငါတို့ကားက မရိုက်ရသေးဘူး၊ နင်တို့မိန်းမက ဗိုက်ပူပြန်ပြီ၊ ရယ်စရာတွေ ပြောတာလေ ပြေးရော။ မမချစ်ကြီးတွေရင် ပြေးတာပဲ တစ်ခါတည်း ရှက်လို့။ ကလေးတွေကလည်း အံ့ဩကြတယ် လေ။ ဒီလောက် အလုပ်တွေများထဲမှာ ကလေး ၅ ယောက်ကို မွေးတာ။ အန်တီကလည်း ယောက်ျားလေး လိုချင်လို့ ရနိုး၊ ရနိုးနဲ့ ဖြစ်သွားတာပါ။

ဒါပေမဲ့ ကောင်းပါတယ်။ ကလေး ၅ ယောက်မွေးတာလည်း။

အန်တီဘောဘီ အဲဒီတုန်းက အန်တီဘောဘီနဲ့ ဦးကျော်ဆွေနဲ့ ရိုက်တယ်။ ဦးကျော်ဆွေဆိုတာ မိန်းမကိစ္စ အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ မင်းသား တစ်ယောက်ပေါ့နော်။ မင်းသားပေါင်းစုံနဲ့လည်း ရိုက်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကိုယ့်မောင်နှမတွေလို သဘောထားတယ်။ ဖက်စရာရှိ ဖက်ကြတယ်။ သမီးရည်းစားအခန်းဆိုလည်း သရုပ်ပေါ်အောင်၊ လင်မယားခန်းဆိုလည်း သရုပ်ပေါ်အောင်လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ အပြင် လောကမှာ ဘယ်မင်းသားနဲ့ ဘယ်မင်းသမီးနဲ့ ကြိုက်ကြတယ်ဆိုတဲ့ အသံ မကြားဖူးဘူး။ ကျွန်တော်တို့ပဲ ဝေးလို့လား မပြောတတ်ဘူးပေါ့နော်။ အခုကျတော့ တစ်မျိုးပေါ့နော်။ တွဲလိုက်ပြီဆိုရင် ငြိလိုက်ကြတဲ့ စကားပဲ ကြားရတယ်။ အဲဒီတုန်းက ဘယ်လိုစိတ်တွေနဲ့ နေခဲ့ကြလို့လဲ။

မောင်နှမစိတ်တွေပဲ ရှိတာကိုး။ အဲဒီလို သရုပ်ဆောင်တဲ့အချိန်ကျမှသာ သရုပ်ဆောင်တဲ့ပုံစံဖြစ်တယ်။ ရိုက်တယ် ဒါပဲပေါ့။ အဲဒီ **ချွေးနဲ့ သွေးနဲ့ ရင်းသည့်မြေ** ရိုက်တုန်းက ဒီသမီးအငယ်ဆုံးမလေး ကိုယ်ဝန်ရှိနေတာပေါ့။ ကိုယ်ဝန်ရှိနေတုန်း ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းနဲ့ ရိုက်တာပေါ့။ လယ်ကွင်းကြီးထဲမှာ ရိုက်တာ။ အရမ်း အစ်ကိုရေ မခံနိုင်တော့ဘူး။ ကိုယ်ဝန်ရှိခါစကျတော့ နေတွေပြင်းတော့ လယ်ကွက်တွေထဲမှာကျတော့ မခံနိုင်ဘူး။ အစ်ကိုရေ ခဏလေး အစ်ကိုပေါင်ပေါ်ပဲ လှဲအိပ်လိုက်ပြီဆို “အေး အေးရတယ်”ဆို သူ့ပေါင်ပေါ်မှာပဲ။ နေကောင်းသွားပြီလား၊ နေကောင်းသွားပြီဆို ထရိုက်။ အဲဒီလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်က အရမ်း ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ စောင့်ရှောက်ကြတယ်ပေါ့။ အန်တီဘောဘီတို့ မင်းသမီး။ ကိုကျော်ဆွေတို့ဆို သူတို့ဘာသာ သူတို့ နောက်ပိုင်းဖြစ်တာကိစ္စကတစ်မျိုးလေ။ အခုဟာ တွေက သိပ်ပွင့်လင်းတယ်နော်။

အခုဟာတွေကတော့ အပွင့်လင်း လွန်နေတယ်။

ပွင့်လွန်းအားကြီးပြီးတော့ ကွဲသွားလည်း ကိစ္စမရှိဘူးနော်။ ဘာမှ Don't Care ပဲ။ အန်တီဘောဘီတို့ဆို အန်တီဘောဘီ အန်ကယ်နဲ့ ကိုညွန့်နဲ့ ယူတော့မယ်ဆိုရင် စဉ်းစားလိုက်ရတာ။ ငါ ယောက်ျားယူလိုက်ရင် နာမည်များ ကျသွားမလားပေါ့နော်။ ပရိသတ်က ကိုယ့်ကိုချစ်နေတာ ဘယ်လိုလဲ၊ တချို့ကျတော့ မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့လေ။ အန်တီဘောဘီဆို အန်ကယ်နဲ့ယူမယ်ဆိုတော့ ဒါရိုက်တာတွေရော အကုန်လုံး ဖျက်တာ။ “ခေါ်လာခဲ့၊ ခေါ်လာ

ပြီးတော့ သူ့ကို ဝန်ခံချက် လုပ်ခိုင်းရမယ်တဲ့။ ယူပြီးဆိုရင် ကားမရိုက်ရဘူးလို့ ဘာတို့ဆိုရင် မပေးစားဘူး၊ နင်ကလည်း နားထောင်ရမယ်”။ “ဟုတ်ကဲ့”။ အားလုံး ဝန်ခံချက် “ကျွန်တော် သူ့ရဲ့သရုပ်ဆောင်ချက်ကို ကြိုက်လို့ ကျွန်တော် ယူတာ။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် လုပ်ခိုင်းမယ် စိတ်မပူနဲ့”။ ဆိုတော့ လုပ်ရတာပဲ။

ဟုတ်ပြီ၊ အန်တီဘောဘီရယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ရပါတယ်။

ကျွန်တော်က အဲဒီလိုမျိုးပေါ့။ မင်းသမီးကြီးတွေကို မှတ်တမ်းမှတ်ရာ လုပ်ထားချင်တယ်ပေါ့နော်။ အန်တီဘောဘီပြောတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်တို့ မသိတဲ့ အကြောင်းအရာတွေ အများကြီးပါတယ်။ မှတ်တမ်းမှတ်ရာ ဖြစ်သွားတယ်။ နောင်တစ်ချိန် အန်တီဘောဘီ မရှိတော့တဲ့အခါပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော် မရှိတော့တဲ့အခါပဲဖြစ်ဖြစ် အမှတ်တရလေး ဖြစ်သွားအောင်။

အန်တီဘောဘီကလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ ဘာပဲပြောပြော မောင်ဝင်းငြိမ်းတို့ မေးတဲ့အချိန်မှာ အန်တီဘောဘီ ပြောနိုင်တုန်း ပြောချင်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ နှစ် ၁၀၀ ပြည့်ကိုလည်း မိချင်သေးတယ်။ ကြားထဲမှာ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့၊ ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တောင့်ထားတာလေ။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နွဲ့ချင်တယ်။ ရွှေရတု၊ ငွေရတု၊ စိန်ရတု အကုန်လုံး မိခဲ့တာလေ။ မိခဲ့တယ်ဆိုတော့ ဘာပဲပြောပြော နှစ် ၁၀၀ ကိုတော့ မိလိုက်ချင်သေးတာပေါ့။ ၈၄ နှစ် ဆိုတာကတော့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဒီနေ့ ကောင်းနေပေမဲ့ မနက်ဖြန် ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာ။

ကောင်းမှာပါ၊ ကောင်းမှာပါ။

တစ်ခု ပြောချင်တာပေါ့။ ကလေးတွေကို ဘာပြောချင်လဲဆိုတော့ ဒီလောကထဲကို ကိုယ်ဝင်လာတဲ့အခါကျလို့ရှိရင် ဒီလူတွေ ဒီလူတွေကို ချစ်ကြပါ။ ချစ်မှသာလျှင် ကိုယ့်ကို ပြည်သူလူထုကလည်း ပြန်ချစ်မယ်။ ပေါ်ပင်လေးတွေကိုလည်း မလိုက်ပါနဲ့နော်။

ဟုတ်ပါပြီ အန်တီဘောဘီ။ ကျွန်တော်တို့လည်း အန်တီဘောဘီ စည်သူဘွဲ့ရတယ်လို့ ကြားဖူးတယ်ပေါ့နော်။

ကြားလိုက်တယ်ပေါ့။

ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး၊ အဲဒါ ပြပါဦးလို့။

အကယ်ဒမီ မြင့်မြင့်ခင်

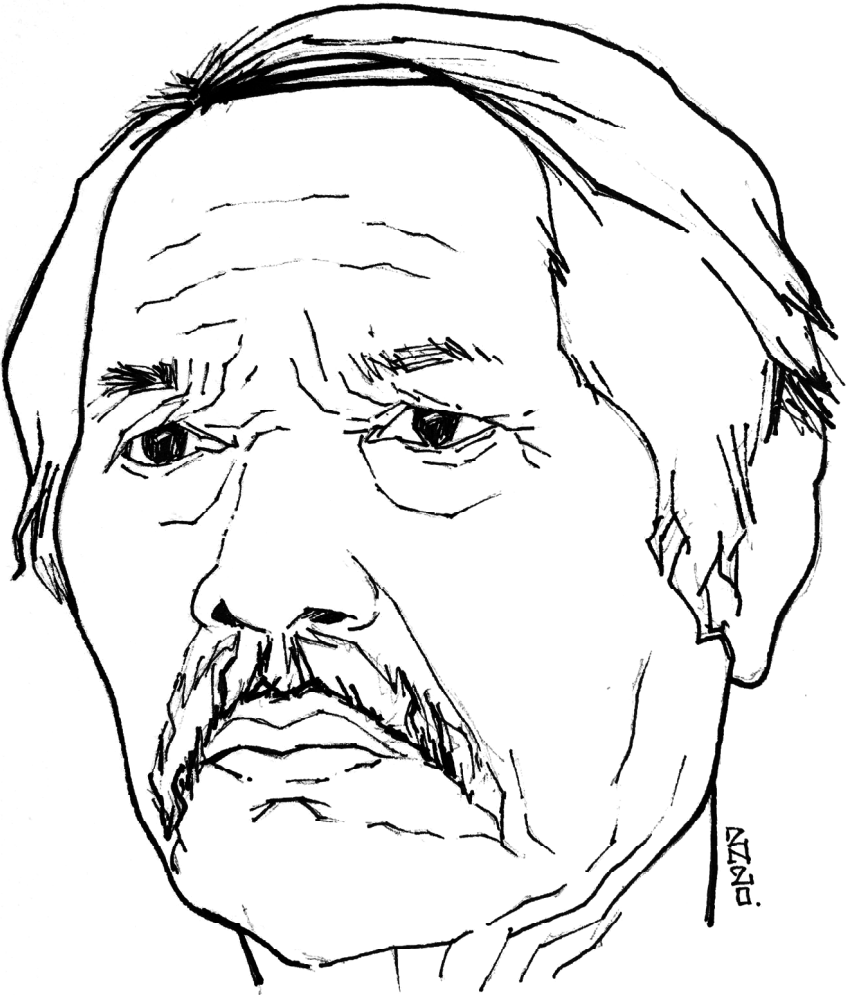
ပြမယ်၊ ပြမယ်။ ဒီမှာ ဒီမှာ။

ဝါး... ရွှေနဲ့၊ ကျောက်စိမ်းနဲ့၊ အပေါ်က နိုင်ငံတော်တံဆိပ်ပါ
တာပဲ။ အန်တီဘောဘီ ဆွဲပြပါဦး။

ရုပ်ရှင် နှစ် ၁၀၀ အတွက် ဆန္ဒလေး ပြောပြပေးပါဦး။

ရုပ်ရှင် နှစ် ၁၀၀ အတွက်ကို အန်တီဘောဘီကလည်း အသက်ရှည်
ရှည်နဲ့ နေချင်တယ်။ ဒီရုပ်ရှင်လောကသားတွေလည်း ဒီရုပ်ရှင် နှစ် ၁၀၀
ပြည့်မှာ အားလုံး အားလုံး အားကြိုးမာန်တက်နဲ့၊ ဝိုင်းဝန်းပြီး ဒီ နှစ် ၁၀၀
ကြီးကို အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့၊ ကြိုးကြိုးစားစားနဲ့ အကုန်လုံး ပါဝင်ကူညီ
ကြပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ အားလုံး သက်ရှိထင်ရှားရှိတဲ့ လူတွေကိုလည်း
အသက်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်နေကြပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အကယ်ဒမီ အောင်လွင်

မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့တင်ဆက်မယ့် အစီအစဉ်ကတော့ လိပ်ပြာ
ကူး ထူးခြားသူများ ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ တွေ့ဆုံမယ့် ပုဂ္ဂိုလ်က
တော့ အကယ်ဒမီအောင်လွင် ဖြစ်ပါတယ်။

အစ်ကို မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ။

ဟုတ်ကဲ့။

**ကျွန်တော်မှတ်မိသလောက်ကတော့ အစ်ကို့ကို ကျွန်တော်က
ဦးရွှေခုံးဘီအောင်ရဲ့ တပည့်အနေနဲ့ မှတ်မိတယ်နော်။ ဦးရွှေခုံးဘီအောင်
ဆီမှာ ရုပ်ရှင်ပညာသင်ခဲ့တယ်ပေါ့။ အစ်ကို ရုပ်ရှင်ကို ဘယ်လိုကြောင့်
စပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့တာလဲ။**

ရုပ်ရှင်ကိုစိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုတာကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ
စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ နံပါတ်တစ်ကတော့ ကျွန်တော့်ဖခင်ကြီးက ရုပ်ရှင်
ဝါသနာပါတယ်နဲ့ တူတယ်။ အဲဒီတော့ စစ်မဖြစ်ခင်ကတည်းကိုက **ဗိုလ်
အောင်ဒင်**တို့ ဘာတို့၊ **သူဇာ**တို့ ဘာတို့ ကျွန်တော် ကြည့်ဖူးတယ်။
ကျွန်တော်က အဲဒီအချိန်ကာလတုန်းက တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်နေ
တယ်။ အဲဒီတော့ မိဘနှစ်ပါး သွားလေရာပါတာပေါ့။ ပါတော့ ရုပ်ရှင်

ကြည့်ဖြစ်တယ်။ ကြည့်ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့လည်း... စစ်ကြီးပြီးတော့လည်း တစ်ခါ ရုပ်ရှင်ရုံတွေဘာတွေ ပြန်ပြီးတော့ အသက်ဝင်လာတော့လည်း အဲဒီကားတွေကိုပဲ ပြန်ကြည့်ဖြစ်တယ်။ ဥပမာ ကျွန်တော် အင်မတန်မှ ကြိုက်ပါတယ်။ **Prisoner Of Zinda** လို့ခေါ်တာပေါ့။ **ဖူးစာနှစ်ခိုင်** ပေါ့။ ဒါရိုက်တာ ဆရာခန့်ကြီး ရိုက်ခဲ့တယ်။ **ဖူးစာနှစ်ခိုင်** အသံတိတ်ပေါ့။ နောက်မှ ဦးကျော် ဆွေနဲ့ အသံထွက်ပြန်ရိုက်တာပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့။

ပြောချင်တာကတော့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရုပ်ရှင်ကို ဝါသနာပါမိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရုပ်ရှင်ကိုဝါသနာပါပြီးတဲ့အခါကျတော့ ၁၉၅၈ ခုလောက် ကျတော့ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံး ချဉ်းကပ်တာ ဆရာ ရွှေခုံးဘီအောင်ကို ချဉ်းကပ်ပါတယ်။ ဆရာ ရွှေခုံးဘီအောင်က ကျွန်တော့်ကို မင်း... အရပ် အမောင်းကောင်းသားပဲတဲ့၊ ရာဇဝတ်အုပ်တွေဘာတွေ လုပ်ပါလားတဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်တော် စိတ်ညစ်ပြီး ပြန်လာပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး မန္တလေးရုပ်ရှင်က၊ **ဘဝသံသရာ** ထဲက မင်းသမီးက မိတ်ဆက်ပေးတဲ့ အတွက် ဦးဖိုးပါကြီးဆီကို ရောက်တယ်။ ဦးဖိုးပါကြီးက **ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင်** ရိုက်နေတယ်။ ဒေါ်မာမာအေးတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့ စတင် သိကျွမ်းရတာပေါ့။ ဆရာရွှေပြည်အေးတို့နဲ့။ ထိုနည်းတူစွာပဲ မြဇော်ခြံထဲ ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဒါရိုက်တာ မောင်တင်ယုနဲ့ သိရတာပေါ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ဖလင်က Out to Edit ပေါ့နော်၊ Technic ပေါ့ ဖလင်ကို ဘယ်လိုထားမယ်၊ သိုမယ်ဆိုတာကို သင်ပေးတာ ဆရာဦးတင်ယု ဖြစ်ပါတယ်။ နောက်... ကျွန်တော် မန္တလေးရုပ်ရှင်ကို ၁၉၆၀ ခုနှစ်မှာ ဖလင်အယ်ဒီတာ တစ်ယောက်အနေနဲ့ မြို့မကိုပေါတို့နဲ့ အတူတူဆက်ရပါတယ်။ **ရေမြေဆုံးတိုင်** ဆိုတဲ့ ကားပေါ့။ အဲဒီအခါကျတော့ ဆရာရွှေခုံးဘီအောင်က ကြီးကြပ်တယ်။ တက္ကသိုလ်ဝင်းဖေ ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဒါရိုက်တာ လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီကားထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားကတော့ မှတ်မိသလောက် ကျွန်တော်တို့ သင်္ဂဟ ဦးဘသိန်းကြီးက၊ ခေါင်းဖြူကြီးက သရုပ်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ ဝင်ပါပါတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အဲဒီကားကို ဆက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဆရာရွှေခုံးက ခင်မင်ပြီးတော့ **အတွေ့**၊ ဇာတ်ကားမှာ မောင်သင်ရဲ့ ညီအဖြစ်နဲ့ မောင်လွင် ဆိုပြီးတော့ ကျွန်တော် အောင်လွင် ဖြစ်ခဲ့တာပါ။

ဆရာ ရွှေခုံးဘီအောင်က ခေါ်ရိုက်တဲ့အခါကျတော့ ပထမဆုံး

သရုပ်ဆောင်ဖြစ်တာ “အတွေ့.” ပေါ့။

အဲသလိုပြောလို့မရဘူး။ ကျွန်တော်က ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီ ခိုင် နဲ့ အဝမ်းခြုံ၊ မြဇော်ခြုံ၊ မောင်မောင်စိုးခြုံ ဆိုပြီးတော့ နေလာတဲ့အခါ ကျတော့ ဦးဖိုးပါကြီးနဲ့ ပါသွားပြီးတဲ့အခါကျတော့ ဒူးရင်းသီးကြီးလည်နေ တဲ့ မော်လမြိုင်ရုပ်ရှင်ဆိုတဲ့ဟာ အဲဒါကနေပြီးတော့ ကျားသားမိုးကြိုး ဆိုတာ ရိုက်ဖြစ်တယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ “ကျားသားမိုးကြိုး” ဆိုတာ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။

ခင်ယုမေ။

ဟုတ်ကဲ့၊ ဒေါ်ခင်ယုမေရဲ့ ဒုတိယကားဖြစ်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဤဘဝဝယ် က ဦးဖိုးပါကြီးနဲ့ ပထမကားဖြစ်ပါတယ်။ ကျား သားမိုးကြိုး မှာ ကျွန်တော် ဦးဖိုးပါကြီးရဲ့ ညီအဖြစ်နဲ့ ပါတယ်။ အဲဒါကနေ တစ်ခါ ရွှေလျားပြီးတော့ အဝမ်းခြုံထဲကို ဆရာဦးတင်ဦးယု ဆီ ပြန်ရောက် သွားတဲ့အခါကျတော့ အဝမ်းမိသားစုတစ်ခုထဲက ဦးသိန်းဇော် ရိုက်ကူးတဲ့ **မောင်နံ့စုနစ်ဖော်** ထဲမှာ ကျွန်တော် ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ် ပါပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့တစ်ခါ အဲဒီခြုံထဲမှာပဲ နေရင်းကနေပြီးတော့ အောင်မင်္ဂလာက ရိုက်တဲ့ **ရွှေစက်တော်** တို့၊ **အောင်ခြင်းရှစ်ပါး** တို့၊ အဲဒီမှာ ဖလင်အယ်ဒီ တာ၊ ဖလင်စုဆောင်းသူ၊ မှတ်တမ်းတင်သူအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် သံသရာလည် ရတာပေါ့နော်။ ကျွန်တော်တို့ ဆက်ပြောရမယ်ဆိုလို့ရှိရင် **အတွေ့**မှာ ဆရာ ရွှေခုံးနဲ့ ခင်မင်ပြီးတော့ ကားဆက်တာလည်း ဆရာရွှေခုံးရဲ့ ကားဆက်နည်း က Creative Art အနုပညာဆန်သော ကားဆက်နည်းဖြစ်ပါတယ်။ မြန်မာ ပြည်မှာတော့ တော်တော်ရှားပါတယ်။ ရှားတယ်ဆိုတာက အခုလူတွေ အပြစ် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ခေတ်ကဆိုလို့ရှိရင် ဖလင်ကို ဗုံးပေါလအော သုံးနိုင်တဲ့အတွက် အကောင်းဆုံးဟာတွေရွေးပြီးတော့ အဆီအနှစ်တွေ ဆက်တဲ့ဟာကိုး။ အခုကတော့ ကျွန်တော်တို့ခေတ်မှာကို၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်ထူကိုယ်ထ လူဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာကို ဖလင်ကို တစ်၊ နှစ်၊ သုံး Serial ဆက်ရတဲ့ ဖလင်ရှားပါးမှု ဖြစ်သွားပြီ။ ဖလင်ဆိုတာ တစ်၊ နှစ်၊ သုံးဖြစ်ချင် မှ ဖြစ်မယ်၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ သုံး၊ နှစ်၊ တစ် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ နှစ်၊ တစ်၊ သုံး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဖလင် Editing အစစ်က အဲဒီလို ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို ဆက်ရတာပေါ့နော်။ အဲဒီကနေ ပြန်လာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဆရာတစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဒါရိုက်တာ မောင်တင်ယုက

နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ် ဇာတ်ကားကို ရိုက်ပါတယ်။ ဦးဝင်းဦးက စစ်တပ်က ဗိုလ်ကြီးဘဝကနေ ထွက်ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ထဲကို ကူးလာတဲ့အချိန်မှာ ဒေါ်တင်တင်မူနဲ့ All That Heaven Allow ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားလေးကို အခြေပြုပြီးတော့ **နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်** ရိုက်ဖြစ်တယ်။ တစ်ဆက်တည်းပြောသွားမယ်ဆိုလို့ရှိရင် အဲဒီကားထဲမှာ အင်မတန်မှ ခေတ်အရ အဲလဗစ္စပရက်စလေ နာမည်ကြီးနေတဲ့ကာလမှာ ဂီတလောက လူငယ်တွေ လိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ မီးပုံပွဲ ဆိုတဲ့ သီချင်း နာမည်ကြီးပါတယ်။ ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီ ဘသိန်းက မေမြို့က ရှူးဝါးဦးဘသိန်း ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

ဟုတ်ကဲ့။

အဲဒီ **နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်** ရိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဟိုစဉ်တုန်း အခါက အခုလို ရုံရက်ကို တန်းစီပြီးတော့ စောင့်ရတဲ့ကာလ မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကိုယ်တင်ချင်တဲ့အချိန်မှာ နေ့ကောင်းရက်သာ လပြည့်၊ လကွယ်၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ အဲဒီလို လူများများလာနိုင်မယ့်ရက်ကို ချောင်းပြီးတော့ လကြတဲ့ကာလမှာ **နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်** ကလည်း ရက်ချိန်းပြီးသား ဖြစ်နေတယ်။ ကားက ရိုက်လို့မပြီးသေးဘူး။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတယ်။ အဲဒီအခါ ကျတော့ ကျွန်တော်က အတွေ့ ဆက်ပြီး ပြန်လာတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆရာ အေဝမ်းမောင်တင်ယူက မင်းပဲဆက်တော့ကွာ၊ ငါ ကားရိုက်မယ်ဆိုတော့ ဦးဝင်းဦးက ဇာတ်ညွှန်းရေးတယ်၊ ဦးတင်ယူက ကားရိုက်တယ်၊ ကျွန်တော်က နောက်ပိုင်းက ကားဆက်ပေးတယ်။ အဲဒါနဲ့တစ်ခါ သံသရာ ဦးဝင်းဦးနဲ့ ပြန်တွဲဖြစ်သွားတာပါပဲ။

အဲဒီတော့ **“နှစ်ယောက်ထဲနေချင်တယ်”** ကနေပြီးတော့ ဦးဝင်းဦးနဲ့ တွဲဖြစ်သွားတာပေါ့။ ဦးဝင်းဦးနဲ့ တွဲပြီးတော့ ကားတော်တော်များများ ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တယ်နော်။ အစ်ကို့ကို သူက သရုပ်ဆောင်အနေနဲ့ တွဲခေါ်ခဲ့တာပေါ့နော်။ အဲဒီမှာ ကျွန်တော် မှတ်မိတဲ့ ကားတစ်ကားရှိတယ်။ အဲဒီကားက တော်တော်ထူးခြားတယ်။ ဦးဘချစ်ပါတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ရခိုင်စကားပြောတဲ့...။

ဟုတ်ကဲ့၊ ထွန်းထွန်း၊ ဒါရိုက်တာ ထွန်းထွန်း၊ ဦးဝင်းဦး ရိုက်တာဟုတ်။ ဦးဝင်းဦးရိုက်တယ်၊ ဒေါ်တင်တင်မူ၊ ကျွန်တော်က မင်းသားလုပ်ရပါတယ်။ **ချစ်မိုးမြေ** ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားဖြစ်ပါတယ်။ **ချစ်မိုးမြေ** ကို ပြန်ဆက်ပြီး ပြောရမယ်ဆိုရင် နောင်တစ်ချိန်မှာ ဦးဝင်းဦးကိုယ်တိုင် **ချစ်သူကြင်သူ**

မြတ်နိုးသူ ဆိုပြီးတော့ ဒါကို ပြန်ရိုက်ရပါတယ်။ ဒါကတော့ ဘာနဲ့လဲဆိုတော့ ရော့ဟက်ဆင်နဲ့ပဲ Magnificent Of Sixteen ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုလေးကို ပြန်မှီးပြီးတော့ ရိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီကားထဲမှာ ကျွန်တော်မှတ်မိတာက ဦးဘချစ်ကြီးနဲ့ အစ်ကိုနဲ့ ရခိုင်စကားနဲ့ ပြောကြတာ။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်က ဦးဘချစ်ကို အင်္ဂလိပ်လိုရေးပြီးတော့ ရခိုင်အသံပြောပေးတယ်။ ရခိုင်အသံကို အင်္ဂလိပ်ကိုပြောတော့ သူက အင်္ဂလိပ်လိုတတ်တော့ ဒီအသံထွက်လိုက်ရင် ရတယ်ပေါ့နော့။

ဟုတ်ကဲ့၊ အသံထွက်လို့ရရင် ပြီးတာပေါ့။ အဲဒါလေးကတော့ မြန်မာရုပ်ရှင်သမိုင်းမှာ ထူးခြားတယ်၊ ရခိုင်စကားနဲ့ ပြောကြတာပေါ့ မြေးအဘိုးနှစ်ယောက်။

ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ပထမဦးဆုံး အင်းလေးမှာ မော်တော်ဘုတ်စီးတဲ့ ကားပေါ့။

မင်းသမီးက...။

ဒေါ်တင်တင်မူ။

ဒေါ်တင်တင်မူလား...။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော့်မှာ ပိုစတာရှိသေးတယ်။ ဒေါ်တင်တင်မူ၊ ဘေဘီနဲ့၊ ဂျော်လီဆွေ။

ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးဝင်းဦး မရှိတဲ့နောက်ပိုင်းမှာလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဒါရိုက်တာအဖြစ်နဲ့ ရပ်တည်ပြီးတော့ ကားတွေရိုက်ခဲ့တယ်။ ရိုက်ခဲ့တဲ့အထဲမှာ ကျွန်တော်မှတ်မိတဲ့က “မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကိုကျော်လွန်၍” နော်။ အစ်ကို့ကားတော်တော်များများကပေါ့နော် ဒေါ်အေးအေးသင်းနဲ့ ရိုက်ခဲ့တဲ့ “ကလောအလွန် တစ်ဘူတာ” တို့၊ “မာယာထောင်ချောက်”တို့၊ အဲဒီလိုကားတွေနဲ့ ထွန်းအိန္ဒြာဗိုလ်သရုပ်ဆောင်တဲ့ “မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကိုကျော်လွန်၍” တို့၊ Suspenseတွေ များသလားလို့။

ဟုတ်ကဲ့ပဲ။ အဲဒါက ဦးဝင်းဦးနဲ့ ပတ်သက်လို့ အတိုချုပ်ကလေးပေါ့။ ဆိုလိုတာကတော့ ဦးဝင်းဦးနဲ့ ၁၉၆၂ ကနေပြီးတော့ ၁၉၇၀ ခုနှစ် ဖွံ့ရွှေရည် ဇာတ်ကားပြီးတဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ အတူတူတွဲလုပ်ကြပါတယ်။ လုပ်တဲ့အခါမှာ ရံဖန်ရံခါ တော်တော်များများက ကျွန်တော်က ဒုတိယမင်းသားပေါ့။ ဇာတ်ပို့ပေါ့။ ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ဇာတ်ကားလေးတွေ တော်

တော်အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ပထမဦးဆုံး ဦးဝင်းဦးကိုယ်တိုင် သူ့ရဲ့ ထုတ်လုပ်
ရေးအနေနဲ့ ရိုက်ခဲ့တာ ညီညီလွင်ပေါ့။ ညီညီလွင်ဆိုတော့ ကျွန်တော်က
ကိုကိုလွင်နေရာက ပါခဲ့ရပါတယ်။ နောက်တစ်ခါကျတော့ ထူးထူးခြားခြား
ကောင်းခဲ့တဲ့၊ ညီညီလွင် မှာက မင်းသမီးက ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ ဖြစ်ပါတယ်။
နောက် ဦးသိန်းမောင်ကြီးပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့အဖေက၊ နောက် ကျွန်တော်တို့
ကို စွန့်ပစ်သွားတဲ့အမေက ဒေါ်ဘေဘီနဲ့ လုပ်ရပါတယ်။ အဲဒါလေးက
အမှတ်တရ ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်။

အဲဒါ ကျွန်တော်ထင်တာ 'East Of Eden' ထင်တယ်နော်။

ဟုတ်ကဲ့၊ East Of Eden ဖြစ်ပါတယ်။။ နောက်တစ်ခါကျတော့
မုန်းမေ့ပါနိုင် ပေါ့။ မုန်းမေ့ပါနိုင် ဆိုတဲ့ ကားကျတော့...။

All The Fine Young Canibals နော်၊ ဇာတ်လမ်းက တော်တော်
တော့ ထူးခြားတယ် ထင်တယ်နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဇာတ်ကိုပဲ
မန္တလေးရုပ်ရှင်ကလည်း “မောင့်မူပိုင်ရှင်” ဆိုပြီး ရိုက်ခဲ့တယ်။ ဦးဝင်း
ဦးက “မုန်းမေ့ပါနိုင်” ဆိုပြီး ရိုက်ခဲ့တယ်။ ဦးဝင်းဦးဆိုတာတော့ ပိုပြည့်စုံ
တယ်ပေါ့နော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သီချင်းဆိုတဲ့ နီဂရိုးမကြီးနေရာ
မှာ ထည့်ထားတာတွေဘာတွေ ပါတယ်။ “မောင့်မူပိုင်ရှင်”မှာတော့
မပါဘူး။

ဟုတ်ကဲ့။ အဲဒါလေးကလည်း ပြောလို့ရတယ်။ ပြောလို့ရတယ်ဆို
တာက ကျွန်တော်ရယ်၊ ဦးဝင်းဦးရဲ့ ညီပေါ့ ကိုအောင်မိုးရယ်၊ ဦးဝင်းဦးရယ်
ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ကားအတူတူစီးပြီးသွားကြတော့ ဦးဝင်းဦးက
ကျွန်တော့်ကို စ၊ပြောတယ်။ ကိုယ် မင်းသမီးသုံးယောက်နဲ့ ကားရိုက်ချင်တယ်
တဲ့။ မသီရယ်၊ မတင်ရယ်၊ ဝါဝါရယ်ပေါ့၊ အန်တီဝါရယ်ပေါ့နော်၊ ကားရိုက်
ချင်တယ်တဲ့။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်က လှစ်ခနဲ All The Fine Young
Canibalsရိုက်ပါလား။ အဲဒီအခါကျတော့ ဦးဝင်းဦးက ဘာပြန်ပြောလဲဆိုတော့
အဲဒါ မောင့်မူပိုင်ရှင် မန္တလေးရုပ်ရှင်က ရိုက်ပြီးသားတဲ့။ မဟုတ်ဘူး...
အဲဒီမှာ ကပ္ပလီမကြီး မပါဘူးလေလို့။

မပါဘူး။

အဲဒီမှာ သူက၊ ဦးဝင်းဦးရဲ့ ဉာဏ်သွားတာက သိပ်မြန်တယ်...
နော်... အဲဒါကို ကျွန်တော်တို့ ငြင်းလို့မရဘူး၊ ဉာဏ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်
အဲဒီလောက် တို့လိုက်ရင် သူသွားပြီ၊ အဝေးကြီးကို သွားပြီ။ ကပ္ပလီမကြီး

သည် တီးဝိုင်းနဲ့ ဆက်နွယ်သော၊ ဒါ့အပြင်ကို မန်းတင်ရဲ့ အောင်မြင်ခဲ့သော ရွှေလည်တိုင် ကို ငါတို့ ဘယ်လိုပြန်ဖော်ထုတ်မယ် ဘာညာ သူ့ခေါင်းက အဲဒါ သွားပြီ။ အဲဒီတော့ **မုန်းမေ့ပါနိုင်** ဇာတ်ကားလေးဟာ ကျွန်တော် လည်း ဇာတ်ညွှန်းတွေ မသိမ်းထားဘူး၊ ကားထုပ်တွေလည်း ပျက်စီးသွား တော့ နှမြောဖို့ကောင်းတယ်။ နှမြောဖို့ကောင်းပါတယ်နော်။ အဲဒါတစ်ခါ ရိုက်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်တို့ ဘာရိုက်မလဲဆိုတော့... ဒီဘက် မှာ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ဆရာဦးတင်ယုက **တစ်ပွင့်တည်းပန်မယ်** ဆိုတာ ရိုက်တယ်။ ကျွန်တော် ကားဆက်ခဲ့တဲ့ ကားတွေပေါ့နော်။ **တစ်ပွင့်တည်း ပန်မယ်** ပြီးတော့ ဒီဘက်မှာ **ပိတောက်ရိပ်ဝယ်** ပြန်ရိုက်တယ်။ **ပိတောက် ရိပ်ဝယ်** က ဒေါ်တင်တင်အေးပေါ့။ နောက်...။

နှင်းဆီ။

ဟုတ် မနှင်းဆီပေါ့။ ဒီကားရဲ့ ထူးခြားချက်ကတော့ ဒေါ်မာမာအေး ရဲ့ **ပိတောက်လမ်း** သီချင်း ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တာပေါ့နော်။ အဲဒီလေးတွေ မှတ်မိပါတယ်။ နောက်တစ်ခါကျတော့ အဲဒီကာလမှာပဲ ၁၉၆၃ ခု၊ ဧပြီလ သင်္ကြန်လဖြစ်သွားတဲ့အခါကျတော့ မန္တလေးရုပ်ရှင်ကနေပြီးတော့ **မောင်တို့ ချယ်ရီမြေ** ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားကို ရိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီကားကို ကျွန်တော်က မှတ်တမ်းလည်း ရေးရတယ်။ ကလက်လည်း ရိုက်ရတယ်။ ကားလည်း ဆက်ခဲ့ရတယ်ပေါ့။ ဖလင်အယ်ဒီတာ စံရွှေမောင်အနေနဲ့ပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့။

အဲဒီကနေပြီးတော့ ဦးဝင်းဦးရဲ့ အကောင်းဆုံးကားတစ်ကားလည်း ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော် ကားဆက်ရတာလည်း အရသာရှိတယ်ပေါ့ အဲဒါက တော့ **ဆောင်းအိပ်မက်** ပေါ့။ အဲဒါကတော့ ဒေါ်တင်တင်အေးနဲ့ပါပဲ။ ဦးဝင်းဦး ဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့တဲ့သီချင်းကတော့ **မပြီးသေးသောပန်းချီကား**။ အဲဒီလို နေလိုက်ပြန်ရော...။

အဲဒီမှာ အစ်ကို ကျွန်တော် ဖြတ်ပြောဦးမယ်။ အခုပြောရင် တော့ အဓိကသရုပ်ဆောင် တင်တင်အေးလို့ ပြောလို့ရတာပေါ့နော်။ တင်တင်အေးလို့ ပြောကြလိမ့်မယ်။ အမှန်က တကယ့်တကယ့် ကျွန် တော်တို့မြင်တာ တင်တင်အေး မဟုတ်ဘူး၊ အေးအေးသင်း။ ဇာတ် ဆောင်နဲ့ ဇာတ်ပို့ ခွဲခြားမှုက... မင်းသားနဲ့ညားရင်တော့ ဇာတ်ဆောင် အဲဒီလိုဖြစ်သွားတယ်။

ကျွန်တော်က နှစ်ကိုယ်ခွဲရိုက်ရတာပေါ့။ တစ်ကိုယ်က စိတ္တဇရဲ့ ကိုယ်ပွားပေါ့။ တစ်ကိုယ်က တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဒေါ်အေးအေးသင်းကို သူ ထမ်းလာရင် ကျွန်တော်က ဦးဝင်းဦးရဲ့ စပို့ရှပ်ကိုဝတ်ပြီးတော့ ထမ်းပေးရတာ ပေါ့။ အဲဒါမျိုးတွေရှိခဲ့တယ်။

ဟုတ်လား။

အဲဒါကတော့ ဆောင်းအိပ်မက် ဖြစ်ပါတယ်။ ဆောင်းအိပ်မက် ကို ကားဆက်က ညွန့်မြန်မာခြံမှာ ဆက်ပါတယ်။ ညွန့်မြန်မာခြံမှာ ဆက်တဲ့ အခါကျတော့ ကားလည်း ဆက်လည်းဆက်ပြီးရော ကျွန်တော်တို့ ဗြိတိသျှ ဘားမား ညွန့်မြန်မာက ဦးနေဝင်း ပြန်ရောက်လာတယ်ခင်ဗျာ။ ငါ့ကိုတဲ့ လုပ်ပေးကြပါဦးကွာတဲ့ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်ဆီမှာ အလွယ်တကူရှိတဲ့ ဇာတ် ကလေးတစ်ခုက **တိမ်လွှာမိုးမိုးလွင်** ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားကို စ,ပါတယ်။ **တိမ်လွှာမိုးမိုးလွင်** ဆိုတဲ့ ဇာတ်ကားကို စတဲ့အချိန်မှာ **တိမ်လွှာမိုးမိုးလွင်** ဘာ ဖြစ်လို့ဖြစ်လာလဲဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှေးတုန်းက မြန်မာအသံမှာ ဂီတနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အဘ ဦးသန်းမြင့် ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဘဦးသန်းမြင့်ဆိုလို့ရှိရင် ရှေးမိနောက်မိဖြစ်တဲ့အတွက် ဥပမာ သင်္ကြန်ဆို လို့ရှိရင် သပြေခက်နဲ့ ရေပက် ဒေါ်အောင်ကြည်ရဲ့ သီချင်း လေးကိုဖွင့်မယ်။ ခေတ်နဲ့အခါနဲ့ လိုက်ဖက်အောင်တော်တဲ့ ဂီတဆရာကြီးတစ်ယောက် ဖြစ် တယ်။ ထိုနည်းတူစွာပဲ ကျွန်တော်တို့ လူတိုင်းသိတဲ့ ဆရာကြီး မြို့မငြိမ်း နောက်ဆုံးရေးသွားတဲ့ **တိမ်လွှာမိုးမိုးလွင်** ဆိုတဲ့ သီချင်းကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ သွင်းဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ညွန့်မြန်မာက ဦးနေဝင်းက အဲဒါဆိုရင် အဲဒီကား ရိုက်ရအောင်ဆိုပြီး ဦးဝင်းဦးက ဇာတ်ညွှန်းပေါင်း၊ ကိုရင် ဒါရိုက်တာလုပ်ပါ လား ဆိုပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်တော်က မလုပ်ချင်သေးဘူးလို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက အတင်းခိုင်းတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ရိုက်ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။ အဲဒီတော့ ၁၉၆၈ ခုနှစ်မှာ ပထမဦးဆုံး ကျွန်တော်တို့ ရခိုင်ဒေသ ဖြစ်တဲ့ စစ်တွေတို့ ဘာတို့ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ **တိမ်လွှာမိုးမိုးလွင်** ကို ရိုက်ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ၇၀ ခုနှစ်တွေမှာတော့ သူနဲ့ကျွန်တော်နဲ့က ကျွန်တော့်ဘာသာ ရုန်းကန်ပြီး ကားရိုက်ဖို့ ကြိုးစားလာတယ်။ ပထမ ခုနကပြောတဲ့ **မာယာထောင်ချောက်** ဆိုတဲ့ လမ်းကြောင်းပေါ်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ခုနက ကျွန်တော်မေးတာ အစ်ကိုရိုက်တဲ့ကားတွေ က Suspense များတယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါလည်း ပြောလို့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်က စာအုပ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရူးသွပ်တာက စုံထောက်ဦးစံရှား ကို ရူးသွပ်ပါတယ်။ စုံထောက်ဦးစံရှားဆိုတာကတော့ ကျွန်တော်တို့မှာ ကျေးဇူး ရှိပါတယ်။ ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းဖြစ်ပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျေးဇူးရှိလဲလို့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့ ဇော်ဟိတ် ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ အမှာရေးထားတယ်။ ကျွန်တော်တို့သည် နိုင်ငံခြားကို မိဖို့မပြောနဲ့ အနား ရောက်ဖို့တောင် မလွယ်ဘူး။ ဒါ သူရေးထားတာ။ ကျွန်တော် စာရွတ်ပြဆို လည်း ပြလို့ရတယ်။ အဲဒီတော့ အကောင်းဆုံးဟာ မှီးခြင်းဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်သည် အဲဒီ စုံထောက်ဝတ္ထုတွေကို ယူပြီးတော့၊ ဖတ်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာလည်း ဒါပဲ Inspiration ဖြစ်တဲ့အတွက်၊ အဲဒါမှလည်း ပရိသတ်ကို ပိုပြီးတော့လှုပ်ရှားမယ်။ ပရိသတ်ကို လှည့်စားနိုင်မယ်။ ကျွန် တော်ဝှက်ထားတဲ့ တရားခံကို ပေါ်သွားရင် ကျွန်တော် ရှုံးမယ်။ ဟုတ်တယ် မလား၊ အလကားကောင်ဖြစ်သွားမယ်။ ကျွန်တော်ဝှက်ထားတဲ့ တရားခံ ကိုမသိဘဲနဲ့ “ဟာ...ကွာ”ဖြစ်သွားရင် ကျွန်တော်နိုင်မယ်။ ကျွန်တော် အဲဒီဆန္ဒနဲ့ ကစားတာပါ။

ဟုတ်ကဲ့၊ လူလည်း စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ နောက် အခု အစ်ကို နောက်ဆုံးရိုက်တာ “သရစောထိ” နော်။ “သရစောထိ”လည်း ပေါ်လစီ လို့ ပြောကြပါစို့နော်၊ ပေါ်လစီဆိုပေမယ်လို့ Entertainmentဖြစ်ပါတယ်။ ထွန်းထွန်း လုပ်တာလေးနဲ့၊ အစ်ကိုရိုက်ချက်တွေနဲ့၊ ကလေးတွေနဲ့ ပညာရေးအတွက် အထောက်အကူပြုအောင်လုပ်သွားတာလေး ကောင်း ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်ဝမ်းသာပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်တို့ ဖလင် ခေတ်ကုန်သွားပြီ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ Digital System နဲ့ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော် ပထမဦးဆုံးရိုက်ရတဲ့ကား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီလိုရာသီပေါ့၊ မနစ်က ကျွန်တော်တို့ကို သက်ဆိုင်ရာ နိုင်ငံတော်က တာဝန်ပေးတော့ ဇွန်၊ ဇူလိုင်မှာ ပေးတယ်။ စက်တင်ဘာမှာ ပြီးအောင်ရိုက်ရမယ်။ အကယ်၍သာ ဖလင်နဲ့ ရိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင်ပေါ့၊ ဖလင်ကို သွားရိုက်မယ်။ အဲဒီပုံးကြီးကို ကျွန်တော် တို့ နေခြည်ဖြာမှ နွေးသောကြောင့် ရိုက်ခဲ့သလို ရေခဲတောင်ကနေပြီးတော့ လာဆေးမယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်ပြီးတော့ အချိန်တွေအများကြီးကုန်မယ်။ အခု ဒစ်ဂျစ်တယ်နဲ့ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ ဖလင်တည်းဖြစ်တဲ့လူဟာ မီးစက်ကလေး

တစ်လုံး သူ့ကို သီးခြားပေးပြီးတော့ မနက်ကိုရိုက်တယ်။ ညကို ကားဆက်တယ်။ အဲဒီတော့ အချိန်တန်ရင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ကုန်ပြန်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကားဆက်ပြီးသားပဲ။ မကောင်းတာ ကောင်းတာ၊ လိုတိုး ပိုလျှော့တွေနုတ်ပြီးတော့ အသံသွင်းရုံပါပဲ။ ဒါ ကျွန်တော် ဆရာစောထိကိုလည်း သဘောကျပါတယ်။ ကျွန်တော်ဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေထဲမှာဆိုရင် ကျွန်တော် အီဗရာဟင်လင်ကွန်း အမေရိကန်သမ္မတကြီးကို သဘောကျပါတယ်။ သဘောကျတယ်ဆိုတာ သူသည် စာကို အရမ်းမြတ်နိုးတယ်။ မိဘအရမ်းဆင်းရဲတယ်။ အဲဒီကြားထဲကနေပြီးတော့ စာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားလာတယ်။ ကြိုးစားလာပြီးတော့လည်း လူဆင်းရဲတဲ့ ဘက်ကနေ ရပ်တည်တဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်လာတဲ့အခါမှာ အများအားဖြင့် သူ အမှုလိုက်ရတယ်ဆိုရင် လူမည်းတွေအတွက် လိုက်ရတာများတယ်။ များတဲ့အခါကျတော့ ဟိုဘက်က ငွေကြေးမပြည့်စုံတဲ့အတွက်ကို သူ့ကို ခရမ်းသီးတွေ ပေးလိုက်၊ ကြက်ဥတွေ လာပေးလိုက်၊ ကြက်တွေလာပေးလိုက်၊ အဲဒါနဲ့ ရုံးခန်းလည်းမရှိဘူး။ အစမှာ သစ်ပင်အောက်မှာ ရုံးခန်းဖွင့်တယ်။ အီဗရာဟင်လင်ကွန်းကို သဘောကျပြီး ကဲ... အဲဒီလိုဆိုရင် ဆရာစောထိ ဆိုတဲ့လူက ဆယ်တန်း မအောင်ဘဲနဲ့ ငါတို့ ကျောင်းဆရာလုပ်လို့ မရဘူးလား။ အဲဒါလေးကို ကျွန်တော် မြတ်နိုးလို့ ကျွန်တော် ဦးသူရကို ပြောပြပါတယ်။

အစ်ကို့ကို ကျွန်တော်မေးလိုက်တာတော့ ကျော်နေပြီပေါ့နော်၊ ဒီဘက်ခေတ်ကို ရောက်သွားတယ်။ ဟိုဘက်ခေတ်က ရေခဲတောင် သွားရိုက်ရတဲ့ကားကို ပြောပြပေးပါဦး။

ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒါလည်း ရူးသွပ်တာပါပဲ။ တစ်နေ့သောအခါမှာ အခု ကိုချစ်မောင် News Watch ရဲ့၊ အဝကျွန်းချစ်မောင်ရဲ့ ဆရာပေါ့ ဆန်းမောင်သောင်း၊ မောင်သောင်း(ရှမ်း)ရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ်၊ ကာတွန်းစံရွှေမြင့်ရယ်၊ မောင်မောင်ဆွေရယ် ကျွန်တော်တို့ ပူတာအို သွားလည်ကြတယ် တို့အောင် ပြောရရင်တော့ အဲဒီတုန်းက လေယာဉ်ပျံစီးရမယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ အဲဒီတော့ သွားလည်ကြရင်းနဲ့ ပြန်မယ့်နေ့မှာ ရေခဲတောင်ကြီး သွားတွေ့တယ်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် မင်းသားလုပ်တော့မယ်။ အဲဒါ **မာယာထောင်ချောက်** မရိုက်ခင်။ မင်းသားလုပ်တော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့ကို မကြည့်ချင်ရင်နေပါစေ ရေခဲတောင်ပါလို့ ကြည့်ရင်တော်ပြီ ဆိုပြီးတော့

ကျွန်တော့်ကားကောင်းအောင်ရိုက်မယ် ဆိုပြီးတော့ ကျွန်တော် အရူးထ,တာ။
မာယာထောင်ချောက် က အောင်မြင်သွားပြီဆိုတော့ အိုကေ။ အဲဒီရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ပြန်ပုံအာမယ်ဆိုပြီးတော့ စိတ်ကူးလာတဲ့အခါမှာ ရေခဲတောင် ခရီးက ၁၉၇၃ ခု၊ ၇၅၊ ၇၆ အင်မတန်မှ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ် ပင်ပန်းပါတယ်။ လမ်းလည်းမရှိပါဘူး။ ကျားတွေ၊ ကြောင်တွေ အကုန်ရှိတယ် အဲဒီလမ်းမှာ။ အဲဒီကြားထဲမှာ စားဝတ်နေရေးခက်ခဲတယ်။ အခုလို ရိက္ခာ၊ ဓာတ်မီးခြစ်၊ ခေါက်ဆွဲထုပ်၊ ကြာဆံထုပ် အဲဒါတွေ မရှိသေးတဲ့ဘဝမှာ တော်တော်လေးကို ဒုက္ခရောက်အောင် သုံးနှစ် ကျွန်တော် ကြိုးစားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပြောချင်တာက အခု ကြုံလို့ ကျွန်တော် ပြောခွင့်ရလို့ ပြောချင်တာ ဆိုလို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရေခဲတောင် ရှိတယ်။ အရှေ့တောင်အာရှမှာ ဘယ်မှာမှ မရှိဘူး။ ကျွန်တော် စိတ်ကူးတယ်။ အကယ်၍များ ထိုင်းနိုင်ငံ လိုဟာမျိုး ရေခဲတောင်များရှိခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်စားမလဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှမလုပ်စားဘူး။ Why....! အဲဒီအတွက်ကို ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော် လမ်းကြောင်းဖောက်ခဲ့တာ။ ကျွန်တော့်စေတနာ ရိုးရိုးသားသားပြောရမယ်ဆိုရင် တို့ဆီမှာ ဒါတွေရှိတယ်။ လူတိုင်းကို လာလည်နိုင်အောင် လုပ်လို့ရတယ်။ မဝေးလည်း မဝေးဘူး။ အဲဒီစေတနာနဲ့ ကျွန်တော် လုပ်ခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ အဲဒီအတွက်လည်း နောင်တမရဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ပူတာအိုသွားလို့ရှိရင်၊ အရင်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ သွားလို့ရှိရင် ဂါဝန်ဖားရားကြီးတွေနဲ့ သွားနေတဲ့ လီဆူးမလေးတွေ၊ သင်တိုင်းတွေနဲ့ သွားနေတဲ့ လီဆူးတွေ၊ ရဝမ်တွေ၊ ကချင်တွေ တိုင်းရင်းသားတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်။ အခု ဒီနေ့ဆိုလို့ရှိရင် ဘောင်းဘီချီးပြတ်နဲ့၊ တီရှပ်နဲ့ ယဉ်ကျေးမှုပျောက်သွားပြီဖြစ်တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကားက မှတ်တမ်းလေးကျန်ခဲ့တဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့။ အစ်ကို... ကားနာမည်ပြန်ပြောပေးပါဦး။

နေခြည်ဖြာမှ နွေးသောကြောင့်...။

“နေခြည်ဖြာမှ နွေးသောကြောင့်” က နာမည်က ဒေါ်ခင်ဆွေဦး ဝတ္ထုနာမည်လား။

မဟုတ်ဘူး။ ဟိုက **နေခြည်ဖြာတော့ နွေးလိမ့်မယ်။** ကျွန်တော်လည်း စိတ်မကောင်းပါဘူး။ မဦးကိုလည်း ကျွန်တော် ခဏခဏ တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်လုပ်မိတယ်။ ဦးတည်ချက်က ဘာလဲဆိုတော့ အခုခေတ်

အထိပေါ့နော်၊ အခု ကျွန်တော် သရစောထိ ရိုက်တော့လည်း ဒီ ဆရာ
မလုံလောက်တဲ့ကိစ္စ၊ ကျန်းမာရေးမလုံလောက်တဲ့ကိစ္စ၊ လမ်းပန်းဆက်သွယ်
ရေး မလုံလောက်တဲ့ကိစ္စနော်၊ တိုင်းပြည်မအေးချမ်းတဲ့ကိစ္စ ဒီအပေါ်မှာပဲ
ကျွန်တော်တို့ ဖရိုန့်လုပ်ရတဲ့အခါကျတော့ ဟိုကာလမှာလည်း ဟိုလိုပဲ...၊
ကျွန်တော် ပြည်နယ်အားလုံးကို ပြန်ကြည့်လိုက်လို့ရှိရင် အထူးသဖြင့် ပူတာ
အိုဒေသမှာ နေရောင်ခြည်လေးလာမှ အနွေးဓာတ်ရသလို ကျွန်တော်တို့
လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးကောင်းပါမှ၊ စီးပွားရေးကောင်းပါမှ၊ ပညာရေး
ကောင်းပါမှ၊ ကျန်းမာရေးကောင်းပါမှ လူရာဝင်ရမယ် ကျွန်တော်တို့ ပြည်နယ်
တွေအတွက်ကို နေခြည်ဖြာစေချင်တယ် ဆိုတဲ့ကိစ္စနဲ့ လက်ဝဲသန္နရကျေးဇူး
ရှင်ကြီးရဲ့ ခေါင်းစဉ်ကို ကျွန်တော် ယူမိခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်တော် နေခြည်
ဖြာမှ နွေးသောကြောင့် ကို ရိုက်ပြီးတော့ စိတ်ကူးသေးတယ်ခင်ဗျ။
နေခြည်ဖြာမှ ရိုက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ပိုက်ဆံက ဘိုင်ကျသွားရော၊
သိလား။ စားဝတ်နေရေး ခက်ခဲသွားရော။ နောက်တစ်ကား ကျွန်တော်
စဉ်းစားသေးတယ်။ နေခြည်ဖြာမှ နွေးသောကြောင့်၊ လေပြည်လာက
အေးသောကြောင့်၊ ရွှေပြည်ဌာန ဝေးသောကြောင့်၊ ရွှေပြည်ဌာနဝေးရင်
ငါ တိုင်းပြည်မှာကို ကပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူးဆိုပြီး ကျွန်တော် မရိုက်တော့
ဘူး(ရယ်လျက်)။ အဲဒီဇာတ် ရှိပါသေးတယ်ဗျ၊ ကောင်းတယ်။

**အခု “သရစောထိ” ပြီးတဲ့နောက်မှာ ကားရိုက်ဖို့ စိတ်ကူးများ
ရှိသေးလား။**

ရှိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ရှိတယ်။ ခေါင်းထဲမှာ မထိသေးဘူး။ ကျွန်တော်
တို့ စိတ်ကူးနဲ့ ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်နဲ့ မကိုက်ပါဘူး။ ဟုတ်တယ်မလား။
မကိုက်ဘူးဆိုတာ နံပါတ်တစ်က လုပ်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဒါ
ကို စားသောက်ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု စိတ်ကူးရအောင်အထိ ပိုက်ဆံက
မခံနိုင်ပြန်ဘူး။ အဲဒါလေးရှိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့လိုက်ပါ
ပြီးတော့ ဝင်လုပ်မယ့် ကလေးတွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိတယ်။ ဥပမာ အဲဒီလို
နေခြည်ဖြာမှ နွေးသောကြောင့် လို ရေခဲတောင်မှာ သုံးနှစ်သွားရိုက်ရင်
ထုတ်လုပ်သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို သတ်ဖို့ရှိတယ်။ မင်းသား၊ မင်းသမီးက
လည်း သတ်ဖို့ရှိတယ်။ ကိုယ်တိုင် ကိုယ့်ဖိုက်နဲ့ကိုယ် ဓားထိုးခံရမှာဆိုတော့
အဲဒီတော့... ကျွန်တော်တို့နဲ့ မကိုက်ဘူး။ အဲဒါကြောင့်မို့ စိတ်ကူးကတော့
ရှိပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့။

ခုနကပြောတဲ့ ရွှေပြည်သာနဝေးသောကြောင့် ဆိုလည်း အရမ်း မိုက်တယ်။ နောက်တော့ မလုပ်ရတော့ဘူး(ရယ်လျက်)။

အစ်ကို အခု အသက်ဘယ်လောက်ရှိသွားပြီလဲ။

၈၂ နှစ်ကျော်ပြီပေါ့၊ ၃ ထဲမှာပေါ့။

အစ်ကို လုပ်သင့်ပါတယ်။ ပညာတွေ သယ်မသွားပါနဲ့။

ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ကမလျော့ပါဘူး။ ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အခုလည်း ကြိုးစားနေတာပါပဲ။ အထူးသဖြင့်ပေါ့... နော်၊ Art For Art Sake ဒီဟာနဲ့ပဲ In Touch ပေါ့။ စာပေ၊ ရုပ်ရှင် ဒါပဲစိတ်ကူးပါတယ်။ ဒီပြင် ဘာမှမရှိပါဘူး။

နောက်... အစ်ကိုတို့ ဟိုဘက်က ဖလင်ခေတ်ပေါ့နော်၊ ဖလင် ခေတ်မှာ ရိုက်ခဲ့ရတာနဲ့ အခု ဒစ်ဂျစ်တယ်ခေတ်မှာ ရိုက်ရတာ အစ်ကို ဘယ်လိုခံစားရလဲ။

ခုနက ပြောသလိုပေါ့နော်။ အလုပ်က အများကြီးလွယ်သွားပြီ။ အလုပ်က အများကြီးလွယ်တော့ ပိုလည်းကောင်းလာတယ်။ ကျွန်တော် ဒါကို ငြင်းလို့မရဘူး။ ဒါကိုငြင်းရင် ကျွန်တော် ဘဏ်က ဦးဌေးဝင်းလို ဖြစ်နေဦးမယ်။ ဘဏ်ဦးဌေးဝင်းက ဓာတ်ပုံအရမ်းတော်တယ်။ ဘကြီးဌေး၊ ကွန်ပျူတာကို ငါမယုံဘူးကွတဲ့။ ကွန်ပျူတာနဲ့ရိုက်ရင် ငါ ဓာတ်ပုံဆရာ မလုပ်တော့ဘူးဆိုပြီး ထွက်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ အဲဒီလိုရှိတယ်။ ဆိုလိုချင်တာကတော့ အဲဒီလို ကျွန်တော်တို့ ရေစီးကြောင်းကို ကန့်လန့်လုပ်လို့မရဘူး။ ဒါ ကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ 5.1 တို့၊ 7.1, Dolby System အသံတွေ အရမ်းကောင်းလာတယ်။ ပြီးတော့ အသံ Channel တွေများတဲ့အတွက် မကောင်းတာကို နုတ်တယ်၊ ကောင်းတာကို ထပ်ဖြည့်တယ်။ အဲဒါတွေ အကုန်လုပ်လာနိုင်တယ်။ အရုပ်ကို Grading တင်လို့ရတယ်။ နောက် အသားအရောင် နီချင်တယ်၊ ဖြူချင်တယ်၊ မှိန်ချင်တယ် အကုန်လုပ်လို့ရတယ်ဆိုတော့ ဒီဟာသည် Second to Life ပေါ့ သူတို့ပြောပြောနေတာ။ လူ့ဘဝကြီးရဲ့ ဒုတိယအဆင့်ပဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဒါကို မကောင်းဘူးလို့ ပြောလို့မရပါဘူး။ ဖလင် ခေတ်မှာလည်း ဖလင်အရသာရှိသလို ဒီခေတ်မှာလည်း ဒီဟာ ပိုပြီး လက်ဆော့လို့ရတယ်။ ကိုယ် ခေါင်းသွားရင်သွားသလို ရတဲ့အတွက် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်။

အစ်ကို ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးရဲ့ နာယကတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့

ပေါ့နော်၊ လက်ရှိရိုက်နေတဲ့ ရုပ်ရှင်ကားတွေပေါ့။ အများစုက ဟာသ ကားတွေပေါ့နော်။ တချို့ဆိုရင် နာမည်နားထောင်လိုက်တာနဲ့ ဒါ ဒီကား ကြီးကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်တော့မှာပဲဆိုတာ သိသာနေတယ်ပေါ့နော်။ ဆိုတော့ ဒါကို နာယကတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘယ်လိုများထိန်းကျောင်း မယ်လို့ စိတ်ကူးရှိလား မသိဘူး။

အဲဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့က ထိန်းကျောင်းရင် ကျွန်တော်တို့ လူမုန်းမှာပဲလေ ရိုးရိုးပြောမယ်ဆိုရင်တော့။ နောက်တစ်ခုရှိတာက သူ့ခေတ် နဲ့ သူ့စနစ်နဲ့ သူ့ဟာသူ ထိန်းကျောင်းသွားပါလိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆို တော့ ကျွန်တော်တို့ ၁၉၆၈ ခု၊ အခုလို ဇွန်လမှာပဲ ရုပ်ရှင်နှီးနှောဖလှယ်ပွဲ လုပ်ခဲ့တယ်။ မ.ဆ.လခေတ်ပေါ့။ ရုပ်ရှင်ကို ဘယ်လိုမြှင့်တင်ရင်ကောင်း မလဲဘာညာ စဉ်းစားခဲ့ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ့်လက်တွေ့မှာ ၁၉၆၈ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၁၀ ရက်မှာ ကျွန်တော်တို့ မြန်မာနိုင်ငံမှာ ရှိသမျှ ရုပ်ရှင်ရုံ များကို အားလုံး ပြည်သူပိုင်သိမ်းပစ်လိုက်တယ်။

ပြည်သူပိုင်သိမ်းလိုက်တယ်။

ပြည်သူပိုင်သိမ်းလိုက်တော့ ဘာဖြစ်လဲကွာလို့ ပြောစရာရှိတယ်။ အဲဒါကိုပြောရမယ်ဆိုရင် တော်တော်ရှည်မယ်။ တိုအောင်ပြောမယ်ဆိုရင် ဘာလဲဆိုတော့ နံပါတ်တစ်က ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်သမားတွေသည် ကျွန် တော်တို့ဆီမှာ ဘာမှမရှိဘူး။ ဦးနှောက်ပဲရှိတယ်။ Talent ပဲရှိတယ်။ Tal-ent ပေါ်မှာမူတည်ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်ဖန်တီးတယ်။ အဲဒီအခါကျ တော့ ကျွန်တော်သည် **မာယာထောင်ချောက်** ရိုက်မယ်လို့ ကျွန်တော်ပြော လိုက်တယ်။ ပြောလိုက်တဲ့အချိန်မှာ နယ်တကာမှာရှိသော ရုံပိုင်ရှင်များသည် ဥပမာ ဘိုကလေးမှာ ရုံနှစ်ရုံရှိမယ်။ တစ်ရုံက ကျွန်တော့်ကို လာငှားမယ်။ သူ့အတွက်ကို ဘယ်နေ့က ဘယ်ရက်ကို ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ ကားထုပ်။ ကျွန်တော်တို့ မြို့အတွက်ဆိုရင် နှစ်ထောင်တန်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် ကုမ္ပဏီ ကို ၁၀၀၀ ကျွန်တော် စရန်ပေးထားပါတယ်။ ကားထုပ်လဲတဲ့နေ့ကို ကျွန် တော် နောက် ၁၀၀၀ ပေးပါမယ်ဆိုတော့...။

ကြုံရတာပေါ့။

ကြုံရတဲ့ ဘွတ်ကင်မန်းနီးဟာ၊ ကြုံရတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ကျွန်တော့် ကားထုပ် ပြီးလောက်ပါတယ်။ ဟိုက၊ ဒီက၊ နေရာတကာ၊ မြို့နယ်တကာ က ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံဟာ ကျွန်တော်ကားတစ်ကားပြီးသွားတယ်၊ မပြီးဘူး။

ကားရိုက်ပြီးတယ်...နော်၊ ပထမဦးဆုံး အသံသွင်းဖို့၊ Copyထွက်လာတယ်။ အသံသွင်းဖို့၊ စရိတ်မရှိဘူး။ Copy ကူးဖို့၊ စရိတ်မရှိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ဥပမာ တပင်ရွှေထီးဆိုရင် ဒေါ်အုန်းတင်ပိုင်တယ်။ ဦးဝင်းဦးနဲ့ ကျွန်တော် အတူတူနေခဲ့ရတော့ ဒေါ်အုန်းတင်ကနေ ဟဲ့ မောင်လွင်ဦး ပိုက်ဆံလိုချင် ငါ့ဆီလာယူနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရုံမှာ ပြမှာကိုး။ သူ့ရုံမှာ ပြလည်းပြရော ကျွန်တော်က တစ်သောင်းယူထားတယ်ဆိုရင် သူက တစ်သောင်းနုတ်ထားလိုက်ရုံပဲလေ။ ဆိုတော့ ကျွန်တော့်အတွက်လည်း အလုပ်ဖြစ်သွားတယ်။ ကျွန်တော် ကားရိုက်လို့ ငွေအခက်အခဲ နည်းနည်း ဗုန်းဗုန်းကျလာတဲ့အချိန်မှာ သူက အကုန်ပိုင်းကူတာ။ အကုန်ပိုင်းကူတော့ ဒီကားကြီးဟာ ချောချောမောမောပြီးသွားတယ်။ ဆိုတော့ ခုနက ရုံတွေသိမ်းလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဒေါ်အုန်းတင်လည်း ရုံမပိုင်တော့တဲ့အတွက် ကျွန်တော့်ကို တစ်ပြားမှ မပေးတော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့သည် အဲဒီမှာ ဖိုးတွမ်တီးဖြစ်တာ။ ကားမပြီးဘူး၊ ပိုက်ဆံချေးရိုက်ရတယ်။ အကြွေးမဆပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ တစ်ခါ ဘာတွေပါလာမလဲဆိုလို့ရှိရင် ကျွန်တော်ပိုင်တဲ့ ကားတစ်ကားကို ကျွန်တော် မန္တလေးအထက်ဗမာပြည် ရောင်းရတယ်။ မလောက်ပြန်ဘူး အဲဒီပိုက်ဆံ။ ကျွန်တော်တို့ စစ်တောင်း To ရေး ဆိုတဲ့ ကျိုက်ထိုဟိုဘက် ကနေပြီးတော့ ရေးအထိ ကျွန်တော်တို့ ရောင်းရတယ်။ ဟင်္သာတအထိ၊ ပုသိမ်အထိကို ကျွန်တော်တို့က ရောင်းရတယ်။ မြေနီကုန်းတာဝါကို ရောင်းရတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်က ရန်ကုန်ရုံကလေးပဲ ကျန်တော့တယ်။ တစ်ခါ ရန်ကုန်ရုံတောင်မကျန်တော့တဲ့အတွက်... ပြောချင်တာက ကျွန်တော်တို့ စီးပွားရေးမလည်ပတ်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ရိုက်ချင်သလို၊ ဖန်တီးချင်သလို မဖန်တီးနိုင်တော့ဘူး။ တစ်။ နှစ်က နိုင်ငံတော်ရဲ့ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံခြားငွေကို တခြားတစ်နေရာမှာ သုံးတယ်။ ကာကွယ်ရေးစရိတ်တွေမှာ သုံးတယ်။ စကန်ဒီလို့ ခေါ်တဲ့ စား၊ ဝတ်၊ နေ၊ ရေး နောက်မှာရှိကြတဲ့ ရုပ်ရှင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ စာပေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းချီပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂီတပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပန်းချီဆိုရင်လည်း ကင်းဘတ်စ်တောင် မဝယ်နိုင်ခဲ့ဘူး အဲဒီကာလမှာ။ လူတိုင်းမှတ်မိတယ်။ နောက် စာပေဆိုရင်လည်း စာရွက်အဟောင်းတွေကို ပြန်ပြီးတော့ ပျော့ဖတ်လုပ်ပြီးတော့မှ ပြန်ပြီးတော့ စာရွက်အညိုတွေ၊ အမည်းတွေနဲ့ ရိုက်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီခေတ်တစ်ခေတ်ကို ကျွန်တော်တို့ ကျော်လွန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ ရုံက ပိုက်ဆံမရအတွက် ကျွန်တော်တို့ မရိုက်တော့ဘူး။ အဲဒီလို

ကျွန်တော်တို့ကိုလည်း ဖလင်မပေးတော့ဘူး။ ဖလင်မပေးရအောင် ဘာလုပ်မလဲ။ ဇာတ်လမ်းစိစစ်ရေးမှာ ကျွန်တော်တို့ ပြန်တက်တယ်။ ဖင်ချွန်းနေလို့၊ ခေါင်းရှည်နေလို့၊ စသည်အားဖြင့် အကြောင်းရှာပြီး ဖျက်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော့်အတွက်ဆိုရင်၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုအတွက်ဆိုရင် တစ်နှစ်မှာ ထမင်းစားလောက်အောင် တစ်ကားပဲ ရိုက်ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီအခါကျရင် အဲဒီလိုဇာတ်တွေကို ဟိုဟာက နိုင်ငံရေးနဲ့ပတ်သက်လို့၊ ဟိုဟာက စစ်တပ်ကို ထိခိုက်လို့၊ ရဲကို ထိခိုက်လို့၊ တောင်သူလယ်သမားကို ထိခိုက်လို့၊ အမျိုးသမီးကို ထိခိုက်လို့၊ အဲဒီအဖွဲ့အစည်းက ၁၆ ခုရှိတယ်။ အဲဒီကို ဇာတ်လမ်းတင်ရတဲ့အခါမှာ ဇာတ်လမ်းက တော်တော်နဲ့မကျတော့ဘူး။ မကျတော့ဘယ်လိုဟာမျိုးကျလဲဆိုတော့ အဲဒီလို ပေါတာကားတွေ ကျတယ်။ ပေါတာကားတွေကျတော့ ဒီဇာတ်လမ်းပေါပေါလောလော ရယ်စရာတွေ၊ ဟာသတွေ၊ ပရိသတ်ကလည်း တစ်တိုင်းပြည်လုံး ဒန်တန်တန်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ရယ်စရာပဲကြည့်ချင်တယ် ဟုတ်လား...(ရယ်လျက်)၊ အဲဒီတော့ ဒါ မဆန်းဘူး။ အားလုံးကလည်း ကဲ... ငါတို့ ထမင်းစားဖို့လိုတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပညာပြဖို့..... တိပ်တွေဘာတွေ ဒါထားလိုက် ရယ်စရာပဲဆိုတော့။ အဲဒါကြီးက အကျင့်ပါပြီးတော့ ဒီအထိပါလာတာကိုး။ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်း ဖျောက်လို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မပြောဘူး။ အဲဒီတော့ တဖြည်းဖြည်း...၊ အခု ဒစ်ဂျစ်တယ်နဲ့ ဖြစ်လာတယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ဖလင်စနစ်လို ပိုက်ဆံမကုန်တော့ဘူး။ ဆေးဖိုး၊ ကူးဖိုး၊ စက်အဲဒါတွေအကုန်လုံး ပါနေတယ်။ အဲဒီလောက်မရှိတော့ ကားကောင်းအောင် မရိုက်ရင် ကိုယ် လူတောမတိုးနိုင်ဘူးဆိုတာ တစ်နေ့ သိလာလို့ရှိရင် ကျွန်တော်တို့ ရုပ်ရှင်လောက ပြန်ကောင်းလာမှာပါ။ အရင်တုန်းက ဦးသာအောင်တို့ဘာတို့ဆိုတာ မီးလောင်တယ်ကြားတာနဲ့ ကင်မရာကိုင်ပြီး ထွက်တာ။ ကျွန်တော်မြင်ဖူးတယ် အဲဒါ။

သူ့ဝါသနာပဲပေါ့။

မဟုတ်ဘူး။ Stock Shotလေ။ အိမ်ကြီးမီးလောင်သွားတယ် ဘာညာ ဒါ ပြမှာပေါ့။ မဟုတ်ရင် ကျွန်တော်တို့က ပါးစပ်နဲ့ မီးလောင်နေတာလေ။ ပါးစပ်နဲ့ သင်္ဘောနစ်နေတာလေ။ မဟုတ်ဘူး သူတို့က အဲဒါတွေ အကုန်ဆွဲဆွဲသိမ်းတာ။ လေယာဉ်ပျံ ဖုံးကြတာတို့၊ လေထီးဆင်းတာတို့ပါ အဲဒီ Stock Shotတွေ ရထားတာ သူတို့က။ အဲဒါတွေ ပြန်ပြတာ။

ဪ... ဦးသာအောင်ကြီး ရိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ကောင်းလိုက်တာ နော်။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒါ Library လုပ်ရမှာ။ ကျွန်တော်တို့က အဲဒါကို လုပ်ရမှန်းကိုမသိတာ။ မသိတာ။

ကျွန်တော်တို့ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ နာမည်ကြီးဝတ္ထုဖြစ်တဲ့ “သွေး”ကို ဂျပန်က ရိုက်တဲ့အခါမှာ အစ်ကိုပါတာ တွေ့ဖူးတယ်။ ဦးတင်ယုကတော့ ခေါင်းဆောင်ပေါ့နော်၊ ဦးလှမျိုးရယ်၊ အစ်ကိုရယ် Assist လုပ်ကြတယ်နော်။ မန္တလေးမှာ ရိုက်တုန်းက ကျွန်တော်လိုက် ကြည့်ဖူးတယ်။ အဲဒီ “သွေး”နဲ့ ပတ်သက်တာလေး ပြောပြပေးပါလား။

ဟုတ်ကဲ့၊ သွေး ဇာတ်ကားက ဘယ်ကစ၊မလဲဆိုတော့ ကျွန်တော် တို့ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်တော့ ဂျပန်စစ်တပ်က ဂျပန်လူမျိုးတွေ အများ အပြား မြန်မာပြည်မှာ ဆုံးပါးခဲ့ရတယ်ပေါ့နော်။ အင်ဖာတိုက်ပွဲကို သွားတဲ့ အခါမှာ ဝီလျံစလင်းလို့ခေါ်တာ... ကျွန်တော်တို့ Defeat Into Victory ဆို ပြီးတော့ ကျန်ခဲ့တယ်။ အဲဒီလို သေကျန်ခဲ့တဲ့ ဂျပန်မျိုးဆက်တွေ၊ မိဘတွေကို လာကန်တော့တာရှိတယ်။ တချို့လည်း မသေဘဲနဲ့ ခဲရာခဲဆစ် မြန်မာ လူမျိုးတွေက ဝှက်ထားပြီးတော့ ပြန်လွတ်သွားတဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ်။ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်သောသူက ဂျပန်ပြည်မှာ အမျိုးသမီးတွေရဲ့ အတွင်းခံ ဝတ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုထုတ်လုပ်တဲ့ ဝါရူးဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန် တော်တို့ အဲဒီအထဲမှာတော့ နာမည်ရှိတယ်ဗျ သိလား။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က မင်း တို့ကောင်တွေ ငါတို့လိုပဲ ထွက်ပြေးပြီး လွတ်မြောက်လာတဲ့လူတွေ တို့ကို ပြန်ကြည့်သင့်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါတို့မိဘတွေလည်း၊ ငါတို့တွေရဲ့ ဆွေမျိုး တွေလည်း သေကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ ဒါအတွက်ကို မင်းတို့ ကားတစ်ကားရိုက် ပြီး ဖန်တီးရင်မကောင်းဘူးလား ဆိုပြီးတော့ အဲဒါ စ၊ပါတယ်။ စ၊တော့... အဲဒါကို ရှာတွေ့တဲ့အခါမှာ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ သွေး ဝတ ကို သွား တွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် အပါအဝင် ပတ်သက်လာတဲ့ဟာ ပြောရရင် တော်တော်ရှည်တယ်။ ဘာဖြစ်လဲ၊ နံပါတ်တစ်က ဦးတင်ယုက ဒါရိုက်တာ အကြီးအနေနဲ့ သူ့ကို လာဆွေးနွေးတယ်။ ပြီးတော့ ဇာတ်ညွှန်းအရတော့ ဦးသိန်းဆိုင် ပါခဲ့တယ်။ ဦးချစ်သန်းမြင့် ပါတယ်၊ ဦးအေးကြူလေးတို့လည်း ပါတယ်ထင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာ ဦးတင်ယုက မင်း သွေး ဝတ္ထုကို ဖတ်ဖူးလားဆိုတော့ ဖတ်ဖူးတယ်။ ဖတ်ဖူးတယ်ဆိုလို့ရှိရင် မနက်ဖြန်ကျရင်

ဂျပန်တွေနဲ့ စကားပြောရအောင် လာခဲ့ကွာဆိုတော့ ကျွန်တော်ရောက်သွားတယ်။ ညကို ကျွန်တော်က သွေး ဝတ္ထုကိုပြန်ဖတ်ပြီးတော့ ဆင်း(န) Serial ကတွေ ရေးပြီးတော့ ဂျပန်တွေနဲ့ အချီအချာပြောတာပေါ့နော်။ မောင်သစ်မင်းတို့ဘာတို့၊ ဆရာဇော်ဂျီရဲ့ ကဗျာတွေပြန်ပါနိုင်အောင် ကျွန်တော်တို့ ပြောခွင့်ရခဲ့တယ်။ အဲဒီတော့ တိုအောင်ပြောမယ်ဆိုလို့ရှိရင် သွေး ဇာတ်ကားရိုက်ဖြစ်လာတဲ့အချိန်မှာ မင်းသား၊ မင်းသမီးကို ရှာကြတဲ့အချိန်မှာ ဒါရိုက်တာအားဖြင့် ဦးတင်ယု။ Serialအရ ဦးတင်ယု၊ ဦးတင်ယုပြီးတော့ ဝါစဉ်အရ ဦးလှမျိုး၊ ဦးလှမျိုးပြီးတော့ ကျွန်တော်၊ ကျွန်တော်ပြီးတော့ မြင့်စိုး(ဝ/သ)။ ဒီလေးယောက်ပေါ့။ ဟိုဘက်ကတော့ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ချီးနိုးပေါ့။ နောက်ကျန်တဲ့ ဂျပန်သုံးယောက်ပါတယ်။ သွေး ကို စဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော် အမှတ်တရတွေရှိတယ်။ သွေး ကို အဲဒီလိုဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ ဒီရှေ့မှာ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်ဖူးခဲ့လဲဆိုတော့ ဂျပန်ပြည်မှာ စာအုပ်ထုတ်လုပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီလူလည်း ကျွန်တော်မေ့ပြီ။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က လေယာဉ်မယ်တစ်ယောက်နဲ့ သိပြီးတော့ မင်း ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ သွေး ကို သိလားဆိုပြီးတော့ မေးတယ်။ မေးတဲ့အခါ သိတယ်လို့ ပြောတယ်။ မင်း Originalရှာပေးလို့ရလားလို့ ကျွန်တော့်ကိုမေးတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒါနဲ့ ဘလိုင်းပဲ ရတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မင်း ဂျာနယ်ကျော်မမလေးရဲ့ လက်မှတ်ရော ယူလို့ရလားတဲ့ ကျွန်တော့်ကို မေးတယ်။ ရတယ်လို့ ကျွန်တော်ပြောလိုက်ပြီး ပန်းဆိုးတန်းနောက်က ၃၇ လမ်းထဲမှာ လိုက်ရှာတော့ သွေး ဝတ္ထုအဟောင်းတစ်အုပ်ရတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့အစ။ ရလာတဲ့အခါကျတော့မှ ဆရာမကြီးက ၄၇ လမ်းထိပ်မှာ ဗိန္နောဆေးကုနေတယ်။ ဆေးကုနေတော့ ကျွန်တော်ဝင်တော့ ကျွန်တော့်ကိုတော့ သိတာပေါ့ဗျာ။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်အနေနဲ့ သိတဲ့အခါကျတော့ ဆရာလေး ဘာလုပ်ချင်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က ဒီလိုဒီလိုပဲ ဆရာမရေဆိုတော့ အေး... ကြားတယ် ဘာညာပေါ့။ ရတယ်လေဆိုပြီး လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်ပြီးတော့ အဲဒီ ဂျပန်ပြန်တော့ ပေးလိုက်တယ်။ နောက်နှစ်ကျတော့ အဲဒီ အရိုးတွေ လာကန်တော့တဲ့အချိန်ကျ၊ အဲဒီ သင်္ချိုင်းလာကန်တော့တဲ့အချိန်ကျတော့ စာအုပ်နှစ်အုပ် ပါလာတယ်။ ဂျပန်လိုပေါ့။ တစ်ဖက်က မျက်နှာဖုံးက ဂျာနယ်ကျော်မမလေး၊ နောက်ကျောကတော့ ဘာသာပြန်သူ ဟရားဒါး။ စာရေးဆရာ ဟရားဒါးပေါ့နော်။ အဲဒီစာအုပ်နှစ်အုပ် တစ်အုပ်က

ကျွန်တော့်အတွက်ပေါ့။ တစ်ဖျက်က ဂျာနယ်ကျော်မမလေး လက်ဆောင်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ခုနက အကြောင်းလေးကို ပြန်ပြောမယ်ဆိုရင် ဟရားဒါး ဆိုတဲ့ စာရေးဆရာက သူ့ရဲ့အဖေ စီနီယာ ဟရားဒါးပေါ့။ သူ့ရဲ့အဖေက မန္တလေးမှာ သွားစိုက်ဆရာဝန် လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ သွားစိုက်ဆရာဝန် လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ သူ့အဖေနဲ့အတူ သူတို့ သားသမီးတွေ ပါလာတာပေါ့။ အခု **သွေးဝတ္ထု**ကို ဘာသာပြန်မယ့်လူက သူ့နာမည်ကို ဘယ်လိုခံထားလဲဆိုတော့ “ချစ်မန်းနွယ်” ဆိုပြီးတော့ ဒီစာကို လက်ခံထားပါတယ်။ ချစ်မန်းနွယ်ဆိုတော့ သူ မန္တလေးကိုချစ်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ ဣန္ဒာနွယ် သီချင်းကို ချစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် သူ့ကိုယ်သူ ချစ်မန်းနွယ်လို့ ပေးတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ အဲဒီတော့ ချစ်မန်းနွယ် ဆိုတဲ့ မစ္စတာ ဟရားဒါးစံက ဒီဝတ္ထုကို ဂျပန်လို ဘာသာပြန်ပါတယ်။ ဂျပန်မှာနေကြတော့ မြန်မာလူငယ်များနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ ဒီဝတ္ထုကို ဇာတ်ညွှန်းအဖြစ် ပြင်လိုက်ပါတယ်။ ပြင်ပြီးရောက်လာတဲ့အခါကျတော့ မင်းသား၊ မင်းသမီးကို ရှာကြမယ်ဆိုတော့ တော်တော်များများ... ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းသား၊ မင်းသမီးအကုန်လိုက်တွေ့တယ်။ မှန်တဲ့စကားပြောမယ်ဆိုရင် ဒွေးပေါ့။ အဲဒီကာလက ကိုသားကြီးပေါ့။ နောက် ဝေဠုကျော်ပေါ့။ အဲဒါတွေ အရင်လိုက်ပြဖြစ်တယ်။ ဒွေးကိုတော့ သူရိုက်ချင်တယ်ဆိုတော့ အဲဒါတစ်ခုရှိတယ်။ မောင်မောင်ကိုတော့ ကိုကျော်သူကိုတော့ ကျွန်တော် ရိုက်ကွင်းမှာ သွားတွေ့တယ်။ အဲဒီဝတ္ထုအရ ဂျပန်နဲ့ မွေးထားတဲ့ကလေးကို မွေးစားတဲ့ ကျောင်းဆရာ ကိုဆက်လွင်နေရာမှာ ကိုမောင်မောင်(ကျော်သူ)က တစ်ခါတည်း Fixed Up ဖြစ်သွားတယ်။ နောက်တစ်ခုက ကျွန်တော် မင်းမော်ကွန်းဆီ သွားတွေ့တယ်။ တရုတ်တန်းမှာ၊ ၂၁ လမ်းမှာ။ ကိုဌေး(ကိုဇင်ဝိုင်း)လည်း ရှိပါတယ်။ သွားတွေ့တဲ့အခါမှာက သူက မောင်အနေနဲ့ သူ့ရဲ့အစ်မက သူ့နဲ့အလိုက်ဆုံးဆိုတော့ သူ့ကို ရွေးပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ မျိုးသန္တာထွန်းကိုတော့ ကိုဇာကနာတို့အိမ်မှာ မပေါက်နဲ့ အိပ်နေတဲ့နေရာကနေ နှိုးပြီးတော့ ဒါရိုက်တာနဲ့ ကျွန်တော် ပေးတွေ့ပြီးတော့ မင်းသမီးဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အဲဒါပါဝင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်က ထောင်ထဲမှာနေတုန်းက ဂျပန်လိုနည်းနည်းပါးပါး ပြောဖူးတယ်။ ထမင်း စား၊ ရေသောက်ပြောဖူးတော့ ကျွန်တော် တော်တော်လေး အသုံးတည့်ခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။ အဲဒီတော့ ပြောချင်တာက အဲဒီ ဝါရူး ကုမ္ပဏီက ပိုင်ရှင်ကလည်း **သွေးဇာတ်ကား**ပြီးတဲ့အချိန်မှာ မရှိတော့ပါဘူး။

သြော်... နေဦး ကျွန်တော်ပြောမယ်။ သွေးဇာတ်ကား ပထမတစ်ကြိမ်ရိုက်ပြီးတော့ ကျွန်တော် န.ဝ.တ အစိုးရလက်ထက်မှာပဲ မချောမွေ့တာတွေရှိခဲ့ပြီးတော့ မပြီးခဲ့ဘူး။ မပြီးခဲ့တော့ ၂၀၀၃ ခုနှစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ဂျပန်မှာ ဂျပန်- အာဆီယံရုပ်ရှင်ပွဲတော် ရှိပါတယ်။ ရှိတဲ့အချိန်မှာ မြန်မာနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာမှမတင်ပြနိုင်တဲ့အကြောင်း ဖြစ်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒါဆိုရင် **သွေး** ဇာတ်ကားကို အကောင်အထည်ဖော်ရအောင်ဆိုပြီးတော့ ဆရာ ချီးနိုးအတွက် အဆင်ပြေတာဖြစ်လာတယ်။ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်လောက်မှာ ရောက်တယ် မှတ်မှတ်ရရ။ နောက်ပြီးတော့ မတ်လ ၂၀ မှာ ကျွန်တော်တို့ ပုဂံမှာ ပြန်ရိုက်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ သင်္ကြန်မှာပါ။ မန္တလေးသင်္ကြန်မှာ ရိုက်ဖြစ်ပြီးတော့ **သွေး**ဇာတ်ကား ပြီးရပါတယ်။ နောက်တစ်ခုက မျိုးသန္တာထွန်းနဲ့ ဂျပန်နဲ့ ချစ်ခန်းကြိုက်ခန်းရိုက်တဲ့အချိန်မှာ လူချင်းနမ်းတဲ့အခန်းကို ရိုက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ကြိုးစားတော့ အဲဒီကာလတုန်းက ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးရဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေတဲ့ ဦးလှမျိုးက ခွင့်မပြုခဲ့ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အနေနဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို မသုံးတဲ့အတွက် မလုပ်ပါနဲ့ဆိုပြီးတော့ အဲဒီကာလမှာ လူချင်းနမ်းတဲ့အခန်းကို မထည့်ခဲ့ပါဘူး။ အဲဒါကတော့ **သွေး**နဲ့ပတ်သက်လို့ပါပဲ။ နောက်... **သွေး**နဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ဘာပါလဲဆိုတော့ ဂျပန်မင်းသမီးကို ဗမာစကားသင်ပေးရပါတယ်။ မျိုးသန္တာထွန်းကို ကျွန်တော် အင်္ဂလိပ်စကားသင်ပေးရပါတယ်။ အဲဒီတော့ တော်တော်များများ ကျွန်တော် အသုံးတည့်ခဲ့ပါတယ်။ နောက် မိယတော... ခါယနော သီချင်းကို ကလေးတွေကို ကျွန်တော်က ဒီကောင်လေးကို မောင်မောင်ပေါ့။ မင်းမော်ကွန်းငယ်ငယ်တုန်းက နီပွန်ကြီးက ဂျပန်ပြန် ဗိုက်တစ်လုံးကျန် အဲဒီအလိုက်ကလေးဆိုဖို့ကို ဂျပန်သီချင်းတွေ ကျွန်တော် သင်ပေးခဲ့ရပါတယ်။

စိန်ကြည်နော်... စိန်ကြည်နော်... လင်ယူပက်စက်သည်။

ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့။

မာစတာက တိုကျိုပြန် ဗိုက်တစ်လုံးနဲ့ကျန်။

ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့။

မျိုးသန္တာထွန်းသားပဲနော် ကလေးက။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်ကဲ့။ မျိုးသန္တာထွန်းသား။ အဲဒါလည်း ကလေး

ရှာမရရင်းနဲ့ မောင်မောင်အငယ်ဘဝကို အဲဒီမှာ မျိုးသန္တာထွန်းသား ထည့်လိုက်တာ။

မင်းမော်ကွန်းရဲ့ ငယ်ဘဝကို မျိုးသန္တာထွန်းသား သရုပ်ဆောင်
တယ်။

ဟုတ်ကဲ့။

ကျွန်တော်တို့ မကြာခင်မှာ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်နှစ် ၁၀၀ ပြည့်တော့
မယ်နော်။ အစ်ကိုက တည်းဖြတ်တာတို့ဘာတို့ ကျွမ်းကျင်ခဲ့ဖူးပြီ။
သရုပ်ဆောင်လည်း ဟုတ်တယ်၊ ဒါရိုက်တာလည်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ
တော့ လာမယ့် နှစ် ၁၀၀ အတွက် ဘာများပြောချင်ပါသလဲ။

ကျွန်တော်ကတော့... နှစ် ၁၀၀ မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
ပြောလို့ မဖြစ်ဘူးလေ။ မြန်မာနိုင်ငံ ရုပ်ရှင်အစည်းအရုံးကိုယ်၌က ပြောမှ
ဖြစ်မှာ။ ကျွန်တော် ဘာလုပ်ပေးနိုင်တာရှိလဲဆိုတော့ အခု ကားထုပ်တွေ
ရသလောက် ပြန်စုနေပါတယ်။ ကားအဟောင်းတွေပေါ့။ ကျွန်တော်တစ်
ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အကုန်လုံး ကောလိပ်ချင်နေဝင်း ပါမယ်ပေါ့၊
မြတ်လေး ပါမယ်ပေါ့၊ အဲဒီကားတွေအကုန်လုံး Libraryလုပ်ပြီးတော့ ကျွန်
တော်တို့ ဒီမှာရှိတဲ့ တတ်ကျွမ်းတဲ့သူတွေနဲ့ ကားတွေ ပြန်စုနေပါတယ်။
အဲဒီအခါကျရင်... ကျွန်တော့်ဘက်က ဒါတစ်ခု အရင်လုပ်ထားမယ်။ ကျန်တဲ့
ဟာ သူတို့ ဘာလုပ်မလဲ။ အဓိကက ဘာလုပ်လုပ် ကိုဝင်းငြိမ်းရာ...
စေတနာပဲ။ ကျွန်တော်တို့က တိုင်းပြည်ပေါ်မှာထားတဲ့ စေတနာ။ ကိုယ့်အဖွဲ့
အစည်းပေါ်မှာ ထားတဲ့ စေတနာ။ ဒီရုပ်ရှင်ကြောင့် ကိုယ် ထမင်းစားလာတဲ့၊
ကိုယ့်အပေါ်မှာ သင်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ဆရာတွေကို မမေ့မလျော့နဲ့ ထား
ချင်တဲ့ စေတနာ။ အဲဒီစေတနာရှိသွားလို့ရှိရင်တော့ အားလုံးက အခြေအနေ
ကောင်းလာမှာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ နေ့၊ ညမဟူပဲ ဒီအလုပ်အတွက်
ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထားထားပါတယ်။ ကျွန်တော်ကြိုးစားမှာပါ။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကို။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

အကယ်ဒမီ ဝါဝါဝင်းရွှေ

မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ။ ဒီနေ့တင်ဆက်မယ့် အစီအစဉ်ကတော့ ကျွန်တော် ဝင်းငြိမ်းနဲ့ Kamayut Media တို့ ပူးပေါင်းတင်ဆက်နေတဲ့ **“လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူများ”** ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော် တွေ့ဆုံမယ့် သူကတော့ အကယ်ဒမီ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေက သရုပ်ဆောင်ဖြစ်သလို ဒါရိုက်တာအဖြစ်လည်း ဆောင်ရွက်နေသူ ဖြစ်ပါတယ်။ ယခုအချိန်အထိလည်း ကားရိုက်နေဆဲဖြစ်ပြီးတော့ မကြာသေးခင်က ပဲ **ရှင်ဥပုတ္တ** ဇာတ်ကားကို ရိုက်ကူးထားတာဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျ။

အစ်မ မင်္ဂလာပါ ခင်ဗျာ။

မင်္ဂလာပါ မောင်လေး။

အစ်မရေ...။

ရှင်။

ကျွန်တော်က ဒီအစီအစဉ်မှာ Kamayut Media နဲ့ ပေါင်းပြီး တော့ လူကြီးတွေပဲ လိုက်ပြီး အင်တာဗျူးလုပ်နေတယ်။

အရမ်းကောင်းပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်လည်း သွားနိုင် လာနိုင်တုန်း၊

အစ်မတို့လည်း ဖြေနိုင်တုန်း မှတ်မိတဲ့အချိန်လေးမှာ မှတ်တမ်းတင်ထားခဲ့ချင်တယ်ပေါ့။

အကောင်းဆုံး အစီအစဉ်ပါ မောင်လေးရေ နော်။

အစ်မကို ကျွန်တော် စ,သတိထားမိတာ၊ စ,သိတာ။ ပရိသတ်သိတာပေါ့နော် ကျွန်တော်နဲ့အတူတူ “စိတ်” ဇာတ်ကားပေါ့။ “စိတ်” ဇာတ်ကားမှာ။ အဲဒီတော့ အစ်မက ထူးထူးဆန်းဆန်း ဒီအားလုံးတပ်မက်တဲ့ ဆေးကျောင်းမှာ ဆေးပညာသင်ကြားနေရာကနေ ရုပ်ရှင်လောကကို ပြောင်းလာခဲ့ဖြစ်တဲ့အတွက် အစ်မ ဘာကြောင့် ဆေးကျောင်းသူအဖြစ်နဲ့ ဆက်မတက်ဘဲ ဘာကြောင့် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်လာခဲ့တာလဲဆိုတာ စ,ပြောပြပါဦး။

အနုပညာလောကထဲကို ရောက်ရခြင်း အကြောင်းအရင်းကတော့ အစ်မရဲ့ ယုံကြည်မှုက အတိတ်ဘဝ ကံ ကံ၏ အကြောင်းတရားပေါ့နော် ဒါကတော့ နံပါတ်တစ်ပေါ့။ နောက်ပြီးတော့ ဆေးကျောင်းသူဘဝကို အစ်မက အရမ်းကို ဖြစ်ချင်တယ်။ ဒါ လူ့သဘာဝစိတ်၊ ဒီဆေးကျောင်းကိုလည်း တက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ နံပါတ်နှစ်ကတော့ အနုပညာကို အဲဒီကတည်းက အစ်မက ဝါသနာပါတယ်။ ဝါသနာပါခြင်း အကြောင်းကတော့ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်တာဆိုလို့ရှိရင် ဂီတပေါ့နော်။ ဂီတဆို အဖေက စောင်းတီးတယ်။ အဲဒါလေးက နည်းနည်း ပါလာတာပေါ့နော်။ နောက် အဖေ စောင်းတီးတော့ အစ်မက စောင်းတီးတယ်၊ စန္ဒရားသင်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ပန်းချီဆရာကြီး ဦးငွေကိုင် အဖေလိုပဲဖြစ်သွားရော။ သူကလေ အစ်မကို ပန်းချီဆွဲတဲ့ပညာလေး သူ သင်ပေးတယ်။ အဲဒါကလည်း အနုပညာပဲဖြစ်သွားပြန်ရော။ ဂီတရယ်၊ ပန်းချီရယ်။ အစ်မရင်ထဲမှာ အနုပညာနဲ့ ပတ်သက်တာတွေကို ဖန်တီးရမယ်ဆိုရင် ကြည့်ရတာလည်း ပျော်တယ်။ အဲဒီတုန်းက အစ်မတို့က ကျောင်းသူဘဝပေါ့။ အဓိကအကြောင်းအရင်းက အစ်မ အဒေါ်ကြီးတွေပေါ့။ အဒေါ်ကြီးတွေက ကျောင်းလာကြုံရော။ ကျောင်းလာကြုံပြီးတော့ သူတို့က ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်၊ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး အဲဒီကျောင်းဝတ်စုံနဲ့ပဲ အစ်မ ပါသွားတာ။ ၈ တန်း၊ ၉ တန်း ဘဝကတည်းက ပါသွားတာ။ မြန်မာကားတွေပေါ့နော်။ အဲဒါတွေက အကုန်လုံး အကုန်လုံး အကုန်စေ့အောင် ကြည့်တာ။ မြန်မာကားကုန်ရင် အင်္ဂလိပ်ကားကြည့်၊ အင်္ဂလိပ်ကားကုန်ရင် နိုင်ငံခြားကား၊ ကုလားကား အကုန်ကြည့်တာ။ ခိုးခိုးကြည့်တာ။

အကယ်ဒမီ ဝါဝါဝင်းရွှေ

ပြန်ရောက်တာ နောက်ကျရင် အမေက ဟယ် နောက်ကျလိုက်တာဆိုရင် ကျူရှင်သွားပို့နေတယ်ဆိုပြီးတော့ အဲဒီရောဂါပေါ့နော်။ အဲဒီကစ ဝင်သွားတာပေါ့နော် မောင်လေးရယ်။

အဒေါ်တွေ စိတ်ဝင်စားရာကနေ အစ်မကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားသွားတာပေါ့နော်၊ အနုပညာစိတ် ဝင်စားတာပေါ့။

ဟုတ်တယ်။

အဲဒီတော့ အစ်မ ရန်ကုန် ရုပ်ရှင်နဲ့ ပထမဆုံးကားဖြစ်တဲ့ “စိတ်”ဇာတ်ကား ရိုက်ဖြစ်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုများ ချိတ်မိသွားတာလဲ။

အဲဒါလည်း ကျောင်းမှာပဲ။ မမတူးဆိုတာလေ သုခုမ ဒေါ်နန်း၊ ဒေါ်နန်းရဲ့သမီးက အစ်မတို့ထက် ကြီးတာပေါ့။ သူက မမခင်စန်းရီပေါ့။ သူကလည်း မင်းသမီးလုပ်သေးတယ်လေ။ **ညီမလေးရယ် စိုးရိမ်မိတယ်** မှာ။ အဲဒါနဲ့ အစ်မ အရမ်း Close ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ အဲဒီမှာ သုခုမ ရုပ်ရှင်ခြံထဲမှာ စတူဒီယိုကြီးရှိတယ်လေ အဲဒီတုန်းက။ အဲဒီအခါကျတော့ **ရေစီးတစ်ခါ ရေသာတစ်လှည့်** နော် ဒါရိုက်တာကြီး ဦးချစ်ခင် ရိုက်နေတာ။ အဲဒီတော့ ရှုတင်ကို တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးဘူး၊ ရှုတင်ရိုက်တာကိုလေ။ ဒီ Live ကို အရမ်းမြင်ချင်တာ။ မြင်ချင်တော့ ဒီကျောင်းဝတ်စုံလေးအပြင် အစ်မ ခိုးလုပ်တာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ပဲ။ အိမ်က ဝတ်စုံလေးတစ်စုံ ထည့်လာတယ်။ မှတ်မှတ်ရရပဲ အင်္ကျီအဖြူလက်ပြတ်ကလေး၊ ကော်လာကလေးနဲ့။ ထာဘီက ပိုးနီနီရဲ့ရဲမှာ အဖြူစက်အလုံးလေးတွေ။ အဲဒါလေးကို ထည့်လာပြီးတော့ မမတူးက ပြီးလည်းပြီးရော ဝင်ပြီးတော့ အဝတ်အစား လဲကြတယ်။ အဝတ်အစားလဲပြီးတော့ သူခေါ်သွားတာ။ သုခုမ ရုပ်ရှင်စတူဒီယို ခြံကြီးထဲကို ရောက်သွားတယ်။ ရောက်သွားတော့ အခုလိုပေါ့ ဟာ မီးတွေ၊ ဟာ မီးတွေ အကုန် အကုန်။ အဲဒီခေတ်က စတူဒီယိုကြီးတွေက အရမ်းအပေါ်က မီး Top Light အခုခေတ်နဲ့ပြောရင် Top Light တွေရော၊ 5K တွေ၊ 2Kတွေ မီးလုံးကြီးတွေ မီးလုံးကြီးတွေနဲ့ အစ်မ အထဲကို မဝင်ရဲပါဘူး။ အထဲကို မဝင်ရဲဘူး။ မမတူးကြီးကို ကိုင်ပြီးတော့ အနောက်ကနေ ကုပ်ပြီးတော့ ချောင်းကြည့်တာပေါ့နော်။ ဒါကြောင့်မို့ အခု မင်းသား မင်းသမီးတွေ ရိုက်တဲ့အချိန်မှာ အစ်မတို့ကလေ သူများ အစ်မတို့ကို လာကြည့်တယ်ဆိုရင် အစ်မတို့ ဖြစ်ခဲ့တာ ဟိုးတုန်းက။ အဲဒါ အနောက်ကလေးကနေ ဒီလို ထောင့်နေကပ်ကနေ ချောင်းပြီးတော့ အဲလို ကြည့်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဒါကြောင့်

ဒါရိုက်တာဆိုတာ မျက်လုံးက အင်မတန် စူးတာ။ အဲဒီမှာ ပိုးကြီးက ဘယ်လို စုဝင်လာလဲဆိုတော့ ဆရာ ဦးချစ်ခင် အစ်မကို မြင်တဲ့အခါကျ တော့ မမတူးကိုပြောတယ်။ မမတူးကို ခေါ်လိုက်တယ်။ နင်နဲ့ပါလာတာ ဘယ်သူလဲတဲ့၊ ခေါ်ခဲ့စမ်းတဲ့ အဲဒီကောင်မလေး ငါ့ဆီကိုဆိုတော့ ဆရာ ဦးချစ်ခင်ဆီကို မမတူးက လာလာတဲ့၊ ဟိုမှာ ဆရာ ဦးချစ်ခင်က တွေ့ချင်လို့ တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့ တွေ့ချင်တာလဲ၊ သူများ ခိုးလုပ်ရတဲ့ထဲမှ။ မဟုတ်ဘူး၊ ခဏလေး လိုက်ခဲ့တဲ့ ဆိုပြီးတော့ တော်တော်ဝေးဝေးလေးကို လိုက်သွားတာ။ လိုက် သွားတော့ ဆရာက တစ်ခွန်းတည်း မေးတာ။ သမီး မင်းသမီး လုပ်မလားတဲ့။ အဲဒီဟာကြီးက ဒုန်းဆို၊ မင်းသမီးလုပ်မလားဆိုတဲ့ ဆရာရဲ့ အသံကြီး အခုထက်ထိကို ကြားယောင်နေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာ အစ်မလေ တုန်တုန်နေ တာပေါ့နော်။ သမီး မင်းသမီးလုပ်မလားဆိုတာ ဘဝကြီးမှာ တစ်ခါမှ မကြားဖူးတဲ့စကား၊ ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ စကားကြီးပေါ့နော်။ အဲဒီကတည်းက စပြီး အိပ်မပျော်၊ စားမဝင် အိမ်ပြန် ကတည်းက မင်းသမီးလုပ်ချင်တာ။ မင်းသမီးလုပ်ချင်တဲ့ ပိုးက ဆရာ ဦးချစ်ခင်က စပြီး သွင်းလိုက်တာ။ ရိုက်တော့လည်း အစ်မ တစ်ကားတည်းနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင် အစ်မ ကျောင်းသူဘဝကနေ ရိုက်လိုက်တာပေါ့နော် ရန်ကုန် ရုပ်ရှင်။ အဲဒီတော့ ဖလင်တက်စ် လုပ်မယ်ဆိုပြီးတော့လုပ်တယ်။ တစ်ခါမှ ဒီလို မီးရောင်အောက်မှာ တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးဘူး။ ဒိုင်ယာလော့ခ်လည်း တစ်ခါမှ မပြောဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကြားတဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်ကို တစ်ခါတည်းနဲ့ အစ်မ အလွတ်ရလိုက်တယ်နော်။ လုပ်ခိုင်းတဲ့ အိုက်တင်ကိုလည်း အစ်မ On The Spotလုပ်ခိုင်းတာကလည်း ရိုးရိုးဟာမဟုတ်ဘူး။ တကယ့် ပရီအက် တင်စီးရီး။ ဒေါက်တာ မောင်သင်နဲ့လေ။ တစ်ခါတည်း ခြေကျိုးသွားပြီးတော့ ပြန်တွေ့တာလေ။ Effect to remmber နော်။ ဒိုင်ယာလော့ခ် ပြောပြီးတော့ ငိုရတာဆိုတော့ ဒိုင်ယာလော့ခ် ပြောရင်းနဲ့ ပြောရင်းနဲ့ ပေါက်ပေါက်ကျ လာပြီး မျက်ရည်တွေ ငိုလိုက်တာပဲ။ အဲလို၊ အဲလို။

မိက ရှိပြီးသား ဆိုတော့။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့် Gifted လို့ အစ်မပြော တာ။ Gifted နဲ့ Gifted ပေါ့နော်။ မိနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ အတိတ်ဘဝ ပါလာတဲ့ဟာ ပေါင်းပြီးတော့ အဲဒီတစ်ကားတည်းနဲ့ပဲ အောင်မြင်သွားရော။ အောင်မြင် သွားတဲ့အချိန်မှာ ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ် တက်တာ။ ရုံတင်လိုက်တဲ့

အချိန်မှာ အဲဒီတုန်းက အစ်မ မှတ်မိသလောက်ဆိုရင် ဒေါက်တာ မောင်မောင်
ခ၊ ပါမောက္ခလေ။ အစ်မတို့ တက္ကသိုလ်က ဒေါက်တာ မောင်မောင်ခ။
အဲဒီမောင်မောင်ခကနေပြီးတော့ တစ်ဆင့် ခေါ်တွေ့တယ် အစ်မကို။ အဲဒီ
တော့ သမီး နှစ်ခုရွေးရမယ်တဲ့။ သမီး ရုပ်ရှင်ဘက်ကို လိုက်မလား၊
ဆေးကျောင်းဘက်ကို လိုက်မလား။ အဲဒီမေးခွန်းကို ဖြေတဲ့အချိန်မှာ အစ်မ
က ကလေးလည်း ကလေးပေါ့လေ။ အဲဒီတုန်းက ၁၆ နှစ်ကျော်ကျော်ပဲ
ရှိနေသေးတယ်။ ၁၆၊ ၁၇ ဆိုတော့ ချက်ချင်း ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိဘူးပေါ့
နော်။ နောက်တော့ ပြောလိုက်တယ် အစ်မက နှစ်ခုစလုံးလုပ်ချင်တာလို့
သမီးကလို့။ နှစ်ခုစလုံးလုပ်ချင်လို့တော့ မရဘူးတဲ့။ ဆေးကျောင်းဆိုတာ
အင်မတန်မှ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ ဒီဆေးပညာပေါ့။ ၇ ရက် သားသမီးတွေ
အသက် ကိုယ့်လက်ထဲထည့်ပြီး ကယ်တဲ့ဟာတဲ့ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ သမီး
အရမ်းအောင်မြင်နေပါပြီတဲ့။ အောင်မြင်တဲ့အတွက်ကြောင့် သမီး စဉ်းစား
ပြီး သမီးကြိုက်တဲ့ဟာ ရွေးပါလို့ ဆရာ ဦးမောင်မောင်ခက ပြောတယ်။
ပြောတော့ အစ်မက အဲဒါဆို သမီး ရုပ်ရှင်မင်းသမီးပဲ လုပ်တော့မယ်လို့
ဆိုပြီးတော့ ရွေးလိုက်တယ်။ ရွေးလိုက်တဲ့အချိန်မှာတော့ ဆရာ ဦးအောင်ဖေ
က အရမ်း စိတ်ဆိုးတာပဲ။ အရမ်းစိတ်ဆိုးတော့ သူက Physical, Chemical
သင်တာပေါ့နော်။ ကျွန်မက Singယူတာကို။ အဲဒါရယ် မြန်မာဆရာ သူတို့
ကလေး သူတို့က ဒေါသဖြစ်တယ်။ ဒေါသဖြစ်တယ်ဆိုတာလေ တော်တော်
ဒေါသဖြစ်တာ။ အစ်မကို စာအုပ်တွေ မီးပုံရှိ၊ စာအုပ်တွေချ မီးပုံရှိ။ ပညာ
တတ်တွေ ရုပ်ရှင်လောကထဲ မဝင်ကြသေးတဲ့ အချိန်ဆိုတော့လေ နည်းနည်း
တော့ သူတို့ စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ်ဘူးပေါ့။ အဲဒီတော့ နင် ငတ်နေလို့လား၊
နင် ကားမစီးရလို့လား။ အဲဒီလို မေးခွန်းပေါင်းများစွာနဲ့ ငိုပဲ ငိုနေရတာပါပဲ။
ဆရာတွေကိုလည်း ပြန်မပြောရဲပါဘူး။ မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျပြီးတော့
ပေါ့နော် အဲဒီကနေပြီးတော့ ဆရာတွေကိုလည်း ကန်တော့၊ ကန်တော့
ပြီးတော့ အဲဒါ ဒီလောကထဲကို ယနေ့အထိ တောက်လျှောက်ဖြစ်လာ
တာ။

အခုခေတ်တော့ ဆရာဝန် မင်းသမီးတွေက အများကြီးပါပဲ။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒါလည်း ကောင်းပါတယ်။ ငယ်တဲ့
အချိန်တော့ မင်းသမီးလုပ်ပေါ့၊ နောင်ကြီးတဲ့အချိန်ကျတော့ သူတို့ရဲ့ ဆေး
ပညာနဲ့ သူတို့ ပြန်လုပ်စားလို့ရတယ်။ အစ်မတို့တုန်းကတော့ အဲဒီအခွင့်

အရေး မရခဲ့ဘူး။

ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်တွေက သတ်မှတ်ထားတာကတော့ ဝါဝါ
 ဝင်းရွှေဆိုရင် ဒရာမာ။ ဝါဝါဝင်းရွှေကားကြည့်ရင် ဒါ ငိုရမယ်။ အစ်မ
 က ဒရာမာဘက်ကို ပိုသန်တယ်လို့ ယူဆရတယ်ပေါ့နော်။ ခပ်ပေါ့ပေါ့
 ကားတွေ အစ်မ မရိုက်ခဲ့ဘူး။ ဟဲဗီးလုပ်ရမယ့် ကားမျိုးသာ အစ်မ
 ရိုက်ခဲ့တာ များတယ်ပေါ့နော်။ ကျွန်တော်က ၈ တန်း၊ ၉ တန်းလောက်
 မှာကတည်းက မန္တလေးမြို့မှာ ရိုက်ကွင်းတွေရှိရင် လိုက်လိုက်ကြည့်နေ
 ကျဆိုတော့ အစ်မ ရိုက်ခဲ့တဲ့ မန္တလေး ရုပ်ရှင်က “ကံ”ဇာတ်ကား၊
 “ကံ”ဇာတ်ကားက သီလရှင်နော်။ အင်္ဂလိပ်သီလရှင်ပေါ့နော်။ အဲဒီလို
 သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာကိုလည်း ရိုက်ကွင်းမှာ မြင်တွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်။
 နောက်တစ်ခါ ရွှေမန်း ရုပ်ရှင်ရဲ့ စတူဒီယိုထဲမှာ “အရိုင်းစံပယ်”ဇာတ်
 ကားရိုက်တဲ့ အချိန် ဦးချစ်ခင် ရိုက်နေတဲ့ အချိန်မှာလည်း တကယ့်
 အခန်းကိုလည်း ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအခန်းက “မ”ကို “မော်”က ပါးရိုက်
 တဲ့အခန်းနော်။ ပါးရိုက်တဲ့အခန်းဆိုတော့ “မော်”အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့
 ဒေါ်သန်းသန်း ဆင့်က “မ”အဖြစ် သရုပ်ဆောင်တဲ့ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေကို
 ပါးရိုက်ရမှာ။ ညီမကနေ အစ်မကို ပါးရိုက်တာဆိုတော့ ရိုက်တာတော့
 လွှဲလွှဲရိုက်နေကြ။ မရဘူး။ နောက်ပြီးတော့ ဦးချစ်ခင်က သန်းသန်းဆင့်
 ကို ဘာခေါ် ပြောလိုက်လဲ မသိဘူး။ စလည်းရိုက်ရော အစ်မကို
 “ဖြောင်း”ဆို ရိုက်လိုက်တာ အစ်မ မျက်ရည်တွေ ပေါက်ပေါက် ကျလာ
 တာ။ အဲဒါလည်း မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီတုန်းက
 ကျွန်တော်တို့က ငယ်သေးတဲ့အခါကျတော့ အစ်မကိုလည်း ဒီလို မရင်း
 နှီးသေးဘူးနော်။ အဲဒီမှ ဦးထွန်းဝေနဲ့ အစ်မနဲ့နော်၊ ကိုဘခက်နဲ့
 “မ”နဲ့နော်။ “မ”ရယ် “မော်”ရယ်၊ “မိ”ရယ်။ အရမ်းကောင်းတဲ့ကားပါ။
 နောက် ပြန်ရိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ကျော်သူနဲ့ မိုးမိုးမြင့်အောင် ရိုက်ခဲ့ကြ
 တယ်။ ဒါပေမဲ့ “အရိုင်းစံပယ်” အရမ်း အဲဒီခေတ်တုန်းက အောင်မြင်တဲ့
 ကားဖြစ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီခေတ်ကတော့ ကျွန်တော်တို့က တကယ့် ဒရာမာ
 တွေက အောင်ပွဲခံတဲ့ ကာလပေါ့နော်။

ဇာတ်အိမ်ကြီးတွေ ဝတ္ထုကြီးတွေပေါ့နော်။ ဆရာ အောင်သင်းရဲ့
 ဝတ္ထုကြီးတွေ။

အဲဒီမှာတော့ အစ်မက အဒေါ်ကြီးတွေ နှစ်ယောက်ကြားမှာ

ထိုင်ရတာ။

ဘယ်အချိန်က ခိုးကြည့်ထားလဲ မသိဘူး။

ကင်မရာက အဲဒီအနားဆိုရင် အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်က ခုံသုံးခုံ ချပြီး ထိုင်စောင့်နေကြတာ။ နှစ်ဖက်မှာတော့ အဒေါ်ကြီးတွေ ထိုင်တယ်။ အစ်မက အဲဒီကနေပြီး ကဒ်ဆိုလို့ရှိရင် ပြန်လျှောက်လာပြီးတော့ အဒေါ် ကြီးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ထိုင်တယ်။ အဒေါ်ကြီးနှစ်ယောက်က ဘာလုပ် ထားလဲဆိုရင် ရေခဲရေ အဆင်သင့်လုပ်ထားတယ်။ ရေခဲရေသောက်။ အဲဒီမှာ ဦးထွန်းဝေပြောတာ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။ မောင်ထွန်းဝေ အသက်ကတော့ ရေခွေးကြမ်းဗျာ။ ဘာဖြစ်လို့ဆို အစ်မက ရေခဲရေဆို သူက ရေခွေးကြမ်း။ အဲဒီဟာလေးတွေလည်း ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်။ အစ်မ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ကားတွေထဲမှာ အစ်မ ပထမဦးဆုံး အကယ်ဒမီရခဲ့တာ က “ချစ်သမီး”။

ချစ်သမီး။

“ချစ်သမီး”မှာလည်း ဦးကျောက်လုံးလည်း ရတယ်နော်။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။

အစ်မနဲ့ “ချစ်သမီး”မှာ အကယ်ဒမီရကြတယ်။ အဲဒီ “ချစ် သမီး” နည်းနည်း ထူးခြားတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့ဆို “ချစ်သမီး”ကို ဇင်မာဦးနဲ့ ရိုက်တဲ့အခါမှာလည်း ဇင်မာဦး အဲဒီမှာ အကယ်ဒမီရတယ်နော်၊ အစ်မနေရာမှာ သရုပ်ဆောင်တာ သူလည်း အကယ်ဒမီရတယ်၊ ဒီဇာတ်ကားကတော့ ထူးခြားတယ်ပေါ့။

ဟုတ်တယ်။

နောက်တစ်ခါ အကယ်ဒမီက “ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်”လား။

မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည် က အစ်မ မရဘူး။ ချစ်သူဝိုင်း ဝိုင်းလည်က အစ်မ ဒါရိုက်တာလုပ်တယ်။ အစ်မ မရဘူး။ ကိုညွန့်ဝင်း ရသွားတယ်။

ကိုညွန့်ဝင်း ရတယ်နော်။ အဲဒီတော့ အစ်မက ဒါရိုက်တာ “ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်”။ နောက် အကယ်ဒမီက ဘာလဲအစ်မ။

ချစ်သမီး ရယ်၊ ချောင်းကိုကူး၍ မြစ်ကိုရှာ ဆရာ ဦးချစ်ခင်ရိုက်

တာ။

စိုးနိုင်နဲ့နော်။

ဟုတ်တယ်။ ကိုဇော်လွင်ရော၊ ကိုစိုးနိုင်ရော။ နှစ်ကိုယ်ခွဲ ၃ ဘဝ။ နှစ်ကိုယ်ခွဲ ၃ ဘဝ အဲဒါမျိုးတွေ အရမ်းပင်ပန်းတာ။ တကယ့် ပင်ပန်းတဲ့ ဟာတွေလေ။

နောက်ဆုံး အကယ်ဒမီက...။

နောက်ဆုံး အကယ်ဒမီကတော့ မိန်းကလေးရှင်ဆန္ဒ ဆရာ ဦးအောင်မြင့်မြတ်။

ကိုယ်တိုင် ပထမဆုံး ဒါရိုက်တာလုပ်တဲ့ကားမှာပဲ ကိုညွန့်ဝင်း က ရသွားတယ်။ “ချစ်သူဝိုင်းဝိုင်းလည်” အကယ်ဒမီရသွားတယ်။ အဲဒီ တုန်းက အစ်မကို မှန်းကြတာပေါ့၊ များသောအားဖြင့်။

မှန်းကြတယ်ဆိုတာထက် အစ်မကလေ အမှန်က စောစောတုန်း က ပြောသလိုပဲ အဲဒီတုန်းက လိုချင်စိတ်ရယ်၊ ဘာရယ်လို့ မဟုတ်ဘူး။ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင်တော့ အစ်မ ရိုက်လိုက်တာပေါ့နော်။ ရိုက်လိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ဒီဥစ္စာ အခု ပြန်ရိုက်ဆိုရင်လည်း မရိုက်နိုင်ဘူး မောင်လေး။ ဒီဇာတ်လမ်းမျိုးလည်း ရှားသွားပြီပေါ့နော်။ အစ်မပြောတာလေ ဒီဥစ္စာက မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု သုခုမတွေပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီထဲမှာ အစ်မတို့ သီချင်းတွေဆိုလို့ရှိရင်လည်း မန္တလေးက ဆရာကြီး ဦးဘသိန်းကို လေယာဉ် ပျံနဲ့ ခေါ်ပြီး ဒီမှာ သီချင်းတွေ စပ်ခိုင်းတယ်။ ဆရာ စိန်ဝေလျှံ၊ စိန်လှမောင် အဲဒီလို တကယ့် မြန်မာသံစဉ်တွေပေါ့နော်။ အခု ဘာခေါ်လဲ ဆိုင်းတွေ ဝိုင်းတွေနဲ့နော် အဲဒီလိုဟာမျိုးတွေ။ နောက်ပြီးတော့လည်း အကဆိုလို့ရှိ ရင် အမေဗလပျံတို့နော် အဲဒါတွေနဲ့ သေချာ အစ်မတို့ ကြိုတင်ပြီးတော့ ၃ လလောက် ပြင်ဆင်ပြီးတော့ ဇာတ်စင်တွေ၊ ဇာတ်စင်တွေ၊ ဇာတ်စင်တွေ၊ ခေတ်အဆက်ဆက် ဇာတ်စင်တွေကို တစ်ပြိုင်တည်း။ အဲဒီအချိန်က တစ်ခု ဟိုဟာဖြစ်တာ အဓိကကတော့ မင်းသားရော၊ မင်းသမီးရောဇာတ်။ ဒါပေမဲ့ ဦးညွန့်ဝင်းကတော့ ငယ်ရာကနေ ကြီးရုံပဲ။ အစ်မက နှစ်ကိုယ် တစ်ခါ ထပ်ခွဲလိုက်ရတာပေါ့လေ။ အဲဒီမှာ မိတ်ကပ်တွေဘာတွေရော၊ ဆံပင်ထုံးဖွဲ့ မှုရော အကုန်လုံး ဒီဝတ်စားဆင်ယင်မှုရော အားလုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့လေ။ အဲဇာတ်ကတော့ အစ်မရဲ့ ဘဝ၊ ပထမဦးဆုံး ကျောက်တိုင်ပေါ့လေ။ အစ်မ စိုက်ထူခဲ့တာ။ အကယ်ဒမီရခြင်း မရခြင်းကတော့ ကံတရားပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါမျိုး အခု ပြန်ကြည့်ရင်တော့ ဪ ရင်ထဲမှာ အဲဒီတုန်းကဟာ ရသင့်တယ်၊ ရသင့်တယ်၊ ရသင့်တယ်လို့ အဲဒီလို ရင်ထဲမှာ ဖြစ်တာပေါ့နော်။

အဲဒီခေတ်တုန်းက အစ်မတို့၊ အဲဒီလိုရိုက်တဲ့ခေတ်တုန်းက ကျွန်တော် မှတ်မိတာ အစ်မက မငွေလှိုင်။ အငြိမ့်မင်းသမီး မငွေလှိုင်။ အစ်မ အက ဘယ်သူနဲ့သင်ခဲ့တာလဲ အဲဒီတုန်းက။

အမေမလပျံ၊ ခေတ်အမျိုးမျိုးပေါ့နော်။ ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ပထမ ဦးဆုံးခန်း ဆီမီးခွက် မငွေလှိုင် အငယ်ခန်း။ အငယ်ခန်းအတွက်က က၊ ကွက်တစ်မျိုး၊ နောက်တစ်ခါ သမီး မင်္ဂလာဆောင်မှာလေ တစ်ခါတည်း လာပြီးတော့ ဧည့်ခံတဲ့ အငြိမ့်မင်းသမီးကြီး ဒေါ်ငွေလှိုင်ရဲ့ ဘဝမှာဆိုတော့ ဒီ စည်းတွေ၊ ဝါးတွေ၊ က၊တဲ့အချိုးတွေ အဲဒီတုန်းက အချိုးတွေက ၇ ခုတောင်မှ ပြောင်းပြီးတော့ သင်ထားတာ အမေမလပျံလေ။

အဲဒီတော့ အစ်မ တကယ်လည်း ကတတ်သွားပြီလား။

က၊တတ်သွားပြီ။

တကယ် က၊တတ်သွားပြီနော်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စနစ် တကျလည်း သင်ခဲ့ကြရတာကို။ အခုတော့ တစ်ခါလောက် လက်ချိုးလို့ ရရင် တော်ပြီဆိုပြီးတော့ အလုပ်လုပ်နေတယ်။

ဟုတ်တယ်။ ဆက်တင်တွေဆိုလည်း မောင်လေး အဲဒီတုန်းက အစ်မ အမိက ဦးညွန့်ဝင်းက အဲဒီတုန်းက အရမ်း နေ့ရော၊ ညရော ရိုက် နေရတဲ့အချိန်။ အစ်မလည်း အဲဒီလို နေ့ရော၊ ညရော ရိုက်နေရတဲ့အချိန် အပြင် သူက ဟိုဒင်းမှာ ဇာတ်က၊တာ၊ ပဲခူးမှာ ပွဲက၊တာ။ ပွဲက၊တော့ အစ်မကို အဲဒီ အရမ်းကျပ်နေတဲ့အထဲမှာ ဒီလောက်ကြီးတဲ့ ဇာတ်အိမ်ကြီးကို ဦးညွန့်ဝင်းက ၇ ရက်ပဲပေးတယ်။ အစ်မလေ ဇွဲတော်တော်ခတ်တယ်။ အခုလို မနက် ၉ နာရီလောက် ရှုတင်စ၊လိုက်တယ်ဆိုရင် တစ်နေ့လုံး ရိုက်ရော။ ၁၂ နာရီမှာ ဘရိတ် နားလိုက်တယ်။ ဘရိတ် နားပြီးတော့ တောက်လျှောက် ရိုက်လိုက်တာ ညနေ ၇ နာရီမှာ ဘရိတ် လုပ်လိုက်တယ်။ ထမင်းစားပြီးတာနဲ့ တစ်ညလုံး ရိုက်လိုက်တာ အဲဒီအငြိမ့်ခန်းတွေကို မိုး လင်း။ အဲဒီကနေပြီးတော့ ၈ နာရီလောက် အိပ်ပြီးတာနဲ့ ထ ထ ထကြ ဆိုပြီးတော့ အစ်မလည်း မိတ်ကပ်လိမ်း၊ သူတို့လုပ်၊ လုပ်ပြီးတော့ တစ်ခါ ၉ နာရီ ၁၀ နာရီ ပြန်ရိုက်။ အဲဒီလို ဦးညွန့်ဝင်းပါတဲ့ အခန်းတွေကို ၇ ရက် နေ့ည အစ်မ ပြီးအောင် ရိုက်လိုက်တာ။

တကယ်လည်း ကောင်းခဲ့တဲ့ကားပါ။ အဲဒီတော့ အစ်မ အဲဒီလို မျိုး အလုပ်တွေထဲမှာ နစ်နေခဲ့တယ်ပေါ့နော်။ ကားတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု

ဆက်ရိုက်နေတဲ့ကြားကနေပြီးတော့ နှလုံးသားရေးရာက ဘယ်လိုများ ပေါ်ပေါက်လာတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ဆို အစ်မနဲ့ တွဲရိုက်ဖူးလား ကျွန်တော်တော့ မမှတ်မိဘူး။

ဆရာ ဦးပြည့်စုံရဲ့ “ဖြေနိုင်ပေါင်” ရိုက်တယ်။ စောစောက မိန်းကလေးရှင်ဆန္ဒ။

“ဖြေနိုင်ပေါင်”က ဦးပြည့်စုံလား မသိဘူး။

ဟုတ်တယ်။ ဒါရိုက်တာ ဦးပြည့်စုံ။ “ဖြေနိုင်ပေါင်”မှာ တွဲရိုက်တာ ပေါ့နော်။ ဦးညွန့်ဝင်းလည်း ပါတယ်။ ဇာတ်ညွှန်း သိမ့် ဇာတ်ကားမှာ ဇာတ်ညွှန်းရေးပေးတယ်။ အဲဒီတုန်းက အစ်မတို့ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး။

အစ်မ အိမ်ထောင်ကျတာ ဘယ်နှခုနှစ်ကလဲ။

လာပြန်ပြီ၊ ဟိုနေ့ကလို ရက်တွေ မှားကုန်ပြီ။ ၇၀ ခုနှစ်၊ အခုလို ဩဂုတ်လမှာ အစ်မတို့ လက်မှတ်ထိုးတာပေါ့နော်။ လက်မှတ်ထိုးပြီးတဲ့ အခါကျတော့ အဲဒီတုန်းက အင်းယားလိတ်တစ်ခုတည်း ရှိတယ်။မောင်လေး ရယ် Reception လုပ်ဖို့က။ ဆိုတဲ့အခါကျတော့ အင်းယားလိတ်မှာ Booking စောင့်ရတာလေ။ အဲဒီတော့ နှစ်ကူးသွားတာပေါ့။ ၇၁ ခုနှစ်။ ၇၁ ခုနှစ်မှာမှ Reception အင်းယားလိတ် လုပ်ရတယ်။ ၇၂၊ ၇၃ အစ်မ ကားတွေ ဆက် ရိုက်တယ်။ ၇၄ မှာမှ ဝင်းထွဋ်ဝင်း(ချစ်စု)ကို မွေးပါတယ်။ ဟိုနေ့က ၄၈ နှစ်ကို အတင်း ခံငြင်းနေတယ်။

အဲဒါကြောင့် အစ်မ အခုဆို မကြာသေးခင်က လုပ်ခဲ့တာ ၄၈ နှစ်ပြည့် မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်နေ့ပေါ့နော်။ အစ်မ အဲဒီလိုမျိုး ကိုယ်က အပျိုမင်းသမီးလေ၊ အပျိုမင်းသမီးဘဝတုန်းက မင်းသားတွေ မင်းသားတွေနဲ့ တွဲပြီး သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရတယ်။ နှလုံးသားရေးရာက...၊ ဘာဖြစ်လို့ဆို ဖက်တဲ့အခန်းလည်း ပါတာပဲလေ။ ကိုသန်းထွဋ်ကိုကျမှ စိတ်ဝင်စားသွားတာလား။

အဲဒါကလေ ဖက်တာနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး။ ဖက်တာနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး မောင်လေးရဲ့ အစ်မတို့က သရုပ်ဆောင်တာ။ သရုပ်ဆောင်တဲ့အချိန်မှာ အစ်မတို့က သရုပ်ဆောင်တာ။ အစ်မတို့က တကယ် အဲဒီတုန်းက အရမ်း စောစောတုန်းကပဲ အစ်မ ကြည့်ရင်းနဲ့ အရမ်း စိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုတစ်ယောက် လိုပဲ တမ်းတတယ်၊ လွမ်းဆွတ်တယ်၊ ရင်ထဲမှာလေ အမှတ်ရနေသေးတယ် ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းကို။ အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ကိုနေဝင်းကြီးလေ အစ်မနဲ့

အကယ်ဒမီ ဝါဝါဝင်းရွှေ

အတွဲအများဆုံးပေါ့နော်။ သူကတော့ တစ်ခါတည်း ဖက်တယ်ရက်တယ် သိတယ်မလား။ ဒါပေမဲ့ မောင်နှမအရင်းလို နေခဲ့တယ်။ ကိုညွန့်ဝင်းကြီး လည်း ဒီလိုပဲ။ ကိုဝင်းဦး တစ်ခါတည်းပဲ ပြောလိုက်မယ်။ ကိုဝင်းဦးကြီးက တော့ အစ်မကို Propost လုပ်ဖူးပါတယ်။ သူက သူ နှစ်နှစ်ကာကာ မေတ္တာ ရှိပါတယ်တဲ့။ အဲဒါလေးတစ်ခုပဲ။ ဒါပေမဲ့ မထိပါဘူး အစ်မ။ ဆင်းနပ်ပေါ်က လူသိတဲ့အတိုင်းပဲလေ အဘွားကြီးလေ။ အဲလို အဲလို။ ကိုသန်းထွဋ်ကကျ တော့ အစ်မ စဉ်းစားပါတယ်။ အစ်မတို့ကလေ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားနဲ့ဆိုရင် ဒီမွေးကတည်းက နဖူးမှာ ရိုက်လွှတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူနဲ့ဘယ်သူနဲ့ အိမ်ထောင်ကျ၊ နဖူးစာ နဖူးစာဆိုတာ အဲဒါပဲ။

အစ်မတို့တုန်းက ဒီဖက်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်မောင်နှမလို သဘောထားပြီး သရုပ်ဆောင်ခဲ့ကြတာပေါ့နော်။ အဲဒီတော့ အစ်မ ကားတွေအကြောင်း ပြန်ဆက်ရရင် ကျွန်တော် မှတ်မှတ်ရရ “မယ်မင်း ကြီးမ”နော်။ “မယ်မင်းကြီးမ”ဆို အစ်မ တော်တော်ကို ဟဲဗီးကြီးလုပ်ရ တယ်။ ဒါလည်း ကိုယ်တိုင်ရိုက်ခဲ့တာပဲ။

ဟုတ်တယ်။ အစ်မတို့ ဝါဝါဝင်းရွှေ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးကပဲ။ အစ်မ ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီးတော့ အဲဒီ မယ်မင်းကြီးမ ရိုက်ခဲ့တယ်။

အဲဒီမှာ “မယ်မင်းကြီးမ”မှာဆိုရင် အဖွင့်က အကြော်သည် ကောင်မလေး။ အကြော်သည် ကောင်မလေးက အိပ်မက် မက်နေတဲ့အခါ ကျ မင်းသား ၇ လက်နဲ့နော်။ မေမြို့၊ ကန်တော်ကြီး ပန်းခြံထဲမှာ သီချင်းဆိုပြီး ပျော်နေကြတဲ့အခန်းက အစ်မ စဖွင့်ထားတယ်နော်။ နောက်တော့မှ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်က အမေလုပ်တဲ့သူက ရိုက်နှိုးတာပေါ့ နော်။

Madonna စပြီး နာမည်ကြီးတဲ့အချိန်က သူ့သီချင်းလေ။ အဲဒါကို ယူပြီးတော့ “စံပယ်ဖြူဖွေးဖွေးလေး”ဆိုပြီးတော့လေ။

အဲဒီကားလည်း ပရိသတ်...

အဲဒီအရှေ့မှာ စန်းစန်းဝင်းအကြောင်းလည်း ပြောချင်သေးတယ်။ စန်းစန်းဝင်း အဲဒီ မယ်မင်းကြီးမ ကားထဲမှာ သူ အကြော်သည်လေ။ အစ်မက အစ အကြော်သည် ဘဝလေ။ နောက်တော့ ဘဝမေ့သွားတော့ လေ အောက်က လာအော်တယ်။ ဟဲ့ ကောင်မ၊ ဆင်းခဲ့စမ်းချိုပြီးတော့လေ။ အဲဒါက မန္တလေးမှာ ရိုက်ခဲ့တာလေ၊ မောင်လေး ပြောပြဦးမယ်။ အဲဒီမှာ

စောစောက ပါးရိုက်သလိုပဲ ဟုတ်ပြီ နင်ရိုက်၊ အားရပါးရ ရိုက်နေနီ ငါ့ကို။ အဲဒီတော့ ကျမယ့်နေရာကို ရှင်းထားတယ် အနားမှာ။ အပီချပြီဆိုပြီးတော့ သူနဲ့ နပန်းဖက်လုံးပြီး ပါးချတာ၊ ချ ချ ဆိုပြီးတော့ ချလိုက်တာ သူ့အားက ဘယ်လောက်ပြင်းလဲဆို ရှင်းထားတဲ့နေရာကို မရောက်ဘဲနဲ့ ကျော်ပြီးတော့ ရောက်သွားပြီးတော့ ကျောက်တုံးနဲ့ ခေါင်းနဲ့ သွားဆောင့်မိတာ အစ်မ ဒါကတော့ အခံရဆုံးပဲ။ မေးတွေဘာတွေ ခိုင်သွားပြီးတော့ ပါးစပ်မဟာ၊ နိုင်ဘူး။ ထမင်းမစားနိုင်ဘူး၊ ရေလေးကို ဖြည်းဖြည်းလေး သောက်ရတယ်။ အဲဒါ အမရပူရမှာ အစ်မ နားနေရတယ်၊ အဲဒါတစ်ခု။ စောစောက ဆရာ ဦးချစ်ခင် ရိုက်တဲ့ အစ်မ အကယ်ဒမီရတဲ့ **ချောင်းကိုကူး၍ မြစ်ကိုရှာ** အဲဒါလည်း ထောင်ထဲမှာ ရိုက်တာ။ တကယ့် ထောင်ထဲမှာ သွားရိုက်ရတာ ကို။ အဲဒီမှာ သမီးဓာတ်ပုံလေးကို ထုတ်ကြည့်တဲ့အချိန်မှာမှ ဟိုထောင်သမ တစ်ယောက်ကလေ အဲဒါ မချေမငံပြောတော့ ဖက်သတ်ပြီးတော့ လှဲချလိုက် တော့ တကယ့်ထောင်ထဲမှာလေ အဲဒီမှာလေ မျှော့တွေရော၊ ကျွတ်တွေရော။ အဲဒီထဲမှာ လှိမ့်ခိုင်းတာ ဆရာ ဦးချစ်ခင်က။ လှိမ့်ခိုင်းပြီးတော့ ဖက်သတ်ခိုင်း ပြီးတော့မှ အပေါ်ကနေ ပုဆိန်နဲ့ ပေါက်ချလိုက်တဲ့အခန်း။ အို စုံရော စုံရော။ ဒိုင်ယာလော့ခ်ကို အစ်မ မကျက်တတ်ဘူး၊ မကျက်တတ်ဘူး။ By ear rest, နားမှာလာပြော။ တစ်ခေါက်ပြော အစ်မ မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ဒုတိယတစ်ခေါက်က အစ်မ Accept လုပ်လိုက်ပြီ၊ ယူလိုက်ပြီ။ တတိယ အခေါက်ကျတော့ ရပြီဆိုတော့ သူတို့က အံ့သြလို့။ အစ်မ မိတ်ကပ်တွေဘာ တွေ လိမ်းနေတုန်း ဘေးကနေ လာပြော၊ တတိယအကြိမ်လည်းကျရော မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်ဆိုပြီး ကျွန်မ ပြန်ပြောပြရမလားဆိုပြီးတော့ အဲဒီ အတိုင်း ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။ အဲဒါကတော့ မှတ်ဉာဏ်အရမ်းကောင်းတယ်။

ဒါကတော့ ဆေးကျောင်းသူဖြစ်ခဲ့တာကို။ ကျွန်တော်တို့ ဟို ဘက်ခေတ်တုန်းကတော့ ဆေးရောင်စုံရုပ်ရှင်ကားတွေ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဥပမာ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဌေးရိုက်တဲ့ “ချစ်ခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ”တို့၊ ဒေါ်မြင့် မြင့်ခင်ပါတဲ့ “သစ္စာလွင်ပြင်” စသဖြင့်ပေါ့နော် နောက် “အလောင်းတော် ရာမ” အဲဒီလိုမျိုးကားတွေ ကာလာနဲ့ ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီခေတ် ကုန်သွားပြီးတော့ Black & White မှာ သံသရာတွေ လည်ခဲ့ကြပြီးတော့ ကာလာတွေ ပြန်လုပ်တော့မယ့်အချိန်မှာ ဝါဝါဝင်းရွှေ Production ကနေ ပြီးတော့ “အချစ်ရေ”ဆိုတဲ့ဇာတ်ကား အစ်မပဲ ရိုက်ခဲ့တယ်နော်။

အဲဒါကျတော့ စောစောက မောင်လေးပြောသလိုပဲ ဒီဘက်ခေတ်ရဲ့ ကာလာက ရှားရှားပါးပါး ဖဲ ထုပ်ပဲလာတယ် မောင်လေးရဲ့ အဲဒီတုန်းကလေ။ ဖဲ ထုပ်ပဲလာတဲ့အခါကျတော့ အစ်မတို့ ရုပ်ရှင်မြှင့်တင်ရေးမှာ အစ်မကို ခေါ်ပြီးတော့ အစည်းအဝေးမှာဆိုတော့ အဲဒီ ဖဲ ကားမှာ အစ်မတစ်ကားပါ မယ်၊ အစ်မ တစ်ကား ပါသွားတယ်။ ဝါဝါဝင်းရွှေထုတ်လုပ်ရေး ဒါရိုက်တာ ဝါဝါဝင်းရွှေကနေပြီးတော့ အဲဒီ ဖဲ ဦးထဲမှာ အစ်မတစ်ကားပါလိုက်ရတယ်။ ပါပြီးတဲ့အခါကျတော့ အစ်မ အဲဒီမှာလည်း မင်းသားတွေက အကုန် အရမ်း ကျပ်နေပြီ။ အဲဒါနဲ့ ကိုသန်းထွဋ်နဲ့ အစ်မ အဲဒီ **အချစ်ရေ** ကို ရိုက်တယ်။ ရိုက်တဲ့အချိန်မှာ အစ်မက Musical အနေနဲ့ရော၊ သူက ကာလာဆိုတော့ ဖန်စီလေးတွေလည်းပါတယ်လေ အဲဒီစတူဒီယိုကြီးမှာပဲ အစ်မတို့တစ်ခါ ရောင်စုံ အမျိုးစုံ သီချင်းတွေ ရိုက်ခဲ့တယ်။ ပထမဦးဆုံးလည်း ပြရတယ်။

ဟုတ်တယ်။ “**အချစ်ရေ**”ပြီး နောက်မှ ထွက်လာတဲ့ကားကျ တော့ သူက တုန်နေတယ်။ ပိတ်ကားတွေမှာ ကြည့်ရတာကိုက အရပ် တွေက တုန်နေတယ်။

“နော် မောင်မောင်နော်”။

အဲဒီကားနာမည်ကို “တုန်လျက်ပါ”ဘာညာပေါ့နော် ရုပ်ရှင် ကား နာမည်ပြောင်းပြီးတော့ နာမည်ပြောင်းနဲ့ ခေါ်ကြတယ်ပေါ့။ အစ်မ အခု အဲဒီ အစ်မတို့ခေတ်ကရိုက်ရတဲ့ “**အချစ်ရေ**”ခေတ်က ရိုက်ခဲ့ရတာ နဲ့ အခုကာလာတွေနဲ့ ဘာကွာလဲမသိဘူး။ အခုက DCPတွေ ပြောင်း သွားကြပြီဆိုတော့။

အစ်မ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒီတုန်းကတော့ အစ်မတို့ ကာလာ ဖလင်တွေပေါ့နော်။ Reading တွေဖြစ်တယ်။

ကျွန်တော်တို့ ဖလင်ခေတ်ပဲရှိသေးတယ်။

ဖလင်ခေတ်ပဲရှိသေးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဘာအခက်အခဲ တွေ စဖြစ်လဲဆိုတော့ အစ်မ ရိုက်တဲ့အချိန်မှာ Color Correction မမှန်ဘူး။ အဲဒီတော့ အစ်မက ရိုက်ပြီးခဲ့တဲ့ဟာ အဝတ်အစားတွေကို အစ်မ Suit Case ထည့်ပြီးတော့ အဲဒီ Color Correction လုပ်တဲ့ ရုပ်ရှင်မြှင့်တင်ရေးက Color Lad ထဲမှာကို ဝင်ပြီးတော့ အရောင် လိမ္မော်ရောင်ဆို လိမ္မော်ရောင် အစစ် မဟုတ်ဘူး ရဲနေတာလေ။ အဲဒါက အရောင်ကို ပြန်ခရစ်ဒင်ချပြီး ခိုင်းပြီးတော့ လိမ္မော်ရောင်အနုလေး။ အဝတ်အစားရောဘာရော မျက်နှာ

မိတ်ကပ်တွေဘာတွေ မှားသွားရင် အရမ်းရုပ်ဆိုးတာ။ အဲဒီကာလ Conditions အခု ဆုံးသွားပါပြီ ကိုမြသန်းနဲ့ အစ်မကိုယ်တိုင် ဝင်လုပ်ခဲ့တာ။ ကားဆက် တာလည်း အပေါ်မှာ ကိုတင်မြင့်နဲ့ အဲဒီမှာ အစ်မက အကုန် OTယူထား လိုက်တာ။ Overtime တွေ အကုန်ယူထားလိုက်တယ်။ ရိုက်တယ်၊ ဆေး တယ်၊ အပေါ်မှာ ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ တစ်ဝန်းလုံး အစ်မ OTယူထားလိုက် တယ်။

ဒါ ကိုယ်ကလည်း ပထမဆုံး ကားအနေနဲ့ ပွဲဦးထွက်လုပ်ရတာ ကို။ Technician ကလည်း ကျွမ်းကျင်မှု နည်းသေးတဲ့ကာလပေါ့။

ဟုတ်တယ်။ နော် မောင်မောင်နော် တို့ဘာတို့ကျတော့ တော် တော်ဟုတ်သွားပြီ။ ကျော်သူနဲ့ ရိုက်တာလေ။ ကျော်သူနဲ့ ရိုက်တာ။

အစ်မကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာလုပ်ပြီး ရိုက်ခဲ့တဲ့ကား ဘယ် လောက်လောက် ရှိသွားပြီလဲ။

၃၀၊ ၄၀ လောက်ရှိပြီ။

၃၀၊ ၄၀ လောက်ရှိပြီ။ အခု နောက်ဆုံးရိုက်တာက “ရှင်ဥပ ဂုတ္တ” ပေါ့နော်။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ အစ်မ အဲဒီတုန်းက အစ်မတို့ကလေ Qualityကို အရမ်းထိန်းတဲ့အခါကျတော့ တစ်နှစ်ကို နှစ်ကားပဲ ရိုက်တယ်။

အစ်မ ရိုက်ခဲ့တဲ့ ကားတွေထဲမှာ၊ သရုပ်ဆောင်ခဲ့တဲ့ကားတွေထဲ မှာ ဇာတ်ကောင်နာမည်က စီးသွားတဲ့ကားတွေ ရှိတယ်။ ဥပမာ “ဒေါင် ဒေါင်မြည်တဲ့အသည်း” ဇာတ်ကားမှာ ဇာတ်ကောင်နာမည်က “ဘဲဥမ” ပေါ့။ အဲဒီတော့ ပရိသတ်က ကြာတဲ့အခါကျတော့ “ဒေါင်ဒေါင်မြည်တဲ့ အသည်း”က ပျောက်သွားပြီး “ဘဲဥမ”ဖြစ်သွားတယ်နော်။ တယ်နော်။ “ဘဲဥမ”ပြီးတော့ “စနေမ”၊ နောက်တစ်ခုက...။

ဘဲဥမ၊ စနေမ၊ မယ်မင်းကြီးမ။

“မယ်မင်းကြီးမ”ကတော့ ကျွန်တော် ခုနပြောတယ်ပေါ့နော်။ ဇာတ်ကောင်ကနေ ဇာတ်ကားကို လွှမ်းမိုးသွားတာတွေ ရှိတယ်ပေါ့နော်။ အဲဒါတွေအပြင် အစ်မရိုက်ခဲ့တဲ့ ဒါကတော့ ဦးတင်ဦးနဲ့ ရိုက်တဲ့ ပထမ ဆုံးကားလား မပြောတတ်ဘူး။ “ဒဿဂီရိအသည်း” ကိုနေအောင်နဲ့ သရုပ်ဆောင်တာ။ “ဒဿဂီရိအသည်း”က ဆရာ ကျော်မင်းဦးရဲ့ ဝတ္ထု ကို ရိုက်တာနော်။ အဲဒီကားလည်း ကျွန်တော်တို့ မှတ်မှတ်ရရရှိတဲ့

ကားပဲ။

ဟုတ်တယ်၊ တကယ့် အရမ်းစီးတာပေါ့။

အစ်မ ဝီဒီယို ရိုက်ဖြစ်သေးတယ်နော်။

ရိုက်ဖြစ်တယ်။ ရိုက်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ အစ်မ ပထမဦးဆုံး အဲဒီ မောင်လေး စောစောကပြောတယ်မလား အစ်မက ဒရာမာတွေ ရိုက်တာများ တယ်ဆိုတာ ဟုတ်တယ်၊ ခေတ်ဦးကတည်းက။ စောစောတုန်းက အစ်မ မောင်လေးလာကြည့်တဲ့ မန္တလေး ရုပ်ရှင်ခြံကြီးထဲက စပြီးတော့ ကံ တဲ့၊ **အရိုင်းစံပယ်**တို့က စပြီးတော့ **ဘုရားမှာတစ်ခါဆိုတယ်** အဲဒီလို၊ ဇာတ်ကြီး တွေ ဇာတ်ကြီးတွေ ရိုက်ပြီးတော့ နောက်ပိုင်းကျတော့ အစ်မပါရင် လူတွေက ငိုရတယ်၊ အစ်မပါရင် ငိုရတယ် ဒရာမာတွေကဆိုပြီး ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာမှ အစ်မက တစ်ခါ အဲဒီမှာ အက်ရှင်တွေပေါ်တော့လေ စောစောက မောင်လေး ပြောတဲ့ **စနေမ** အချိုးလေး ပြောင်းတာပေါ့နော်။ အဲဒီ **စနေမ** ကလည်းပဲ ဒါလည်း အစ်မဘဝမှာ မှတ်တမ်း တကယ့်ကို တင်ရတဲ့ ကား။ ဘာဖြစ်လို့ဆို အဲဒီ **စနေမ** ကို ရိုက်တဲ့အချိန်မှာ အစ်မ ထူးထူးခြားခြားလေး ပြောပြမယ် မောင်လေးကို။ မောင်လေး မသိတဲ့ဟာတွေ။ အစ်မ မြင်းမစီးတတ်ဘူး။ မြင်းမစီးတတ်ဘဲနဲ့ အစ်မ မြင်းတက်စီးတယ်။ အဲဒီမြင်းထိန်းကလည်း အရမ်း ကျွန်တော့်မြင်းက လိမ္မာတယ်။ တကယ်လည်း လိမ္မာတယ်။ အလိမ္မာ လွန်သွားတာ ပြောပြမယ်။ အဲဒီတော့ အစ်မ တက်စီးဆို စီးလည်းစီးရော မြင်းထိန်းက သူက ဟိုးရှေ့ကနေ ပြေးပြီးတော့ စောင့်နေတာ။ အစ်မ ခွဲပဲ တစ်ခြမ်းပဲ တက်ရသေးတယ် မြင်းထိန်းက ပြေးလည်းပြေးရော မြင်းက သူ့သခင်နောက်ကို တန်းလိုက်တာ တစ်ခါတည်း ကဆုန်ပေါက်ပြေးတာ။ အစ်မလေ တစ်ခြမ်းစောင်းကြီးနဲ့ ပါသွားတယ်။ အဲဒီလို တစ်ခြမ်းစောင်းကြီး တစ်ခြမ်းစောင်းကြီး ပါသွားတာ ကျလုဆဲဆဲမှာမှ မြင်းရှင်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို တစ်ခါတည်း ဖမ်းရောက်သွားတာ။ အဲဒါမျိုးတွေ အစ်မလုပ်ရတာ။

စွန့်စွန့်စားစား။

စွန့်စွန့်စားစားတွေ။ အဲဒါနဲ့ မြင်းတပ်ကြီးရယ် ဟို...ကျော်ဟိန်း လေ၊ ကျော်ဟိန်းနဲ့ အစ်မ အပေးအယူ ကျော်ဟိန်းလည်း အရမ်းတော်ပါ တယ်နော် ပြောမယ်ဆိုရင်လေ။ ရင်ထဲမှာ သရုပ်ဆောင်တွေကို ပြောရင်းပြော ရင်းနဲ့ တကယ့် ကိုယ့်အနုပညာမောင်နှမအရင်းတွေလို ခံစားရတယ်။ အခု လည်း မျက်စိထဲမှာ ပြန်မြင်တယ် ကျော်ဟိန်းကို။ ဖိုးကျော် ဖိုးကျော်

အစ်မတို့ သွားလိုက်တာ ဒီကနေ ကူမဲကနေ ထန်းတလုပ်ချောင်း။ သူတို့က ဆင်းန်အရင်သွားကြည့်တာ ဦးသန်းထွဋ်နဲ့။ အဲဒါလေးကလည်း တော်တော်ကို မှတ်တမ်းလေးမို့လို့။ အဲဒီခေတ်က ဒေါ်ဂျွန်ကြီးတွေပဲ ရှိတယ်။ လမ်းကလည်း ဒီလို ဒီလို ဆိုးတာ။ အဲဒါ အစ်မက အဲဒီဒေါ်ဂျွန်ပေါ်မှာနော် ဘောင်းဘီတိုနဲ့၊ စက်အဖွဲ့တွေနဲ့ အစ်မ အပေါ်ကနေ တန်းကိုကိုင်ပြီးတော့ အဲဒီလို မတ်တတ်လိုက်တာ။ မတ်တတ်လိုက်ပြီးတော့ ဆင်းန်ပေါ်။ ထန်းတလုပ်ချောင်းက ဆင်းန်အရမ်းလှတာပဲ။ တစ်ခါတည်း လမ်းမှာတွေ့တဲ့ ပန်းခင်းကြီးကို ချချ ရပ်ရပ် ကရိန်းတွေချချ ဆင်းဆင်းဆို အရမ်းပျော်တယ် မောင်လေး။ အဲဒီဘဝတုန်းက တက်ညီလက်ညီလေ။ ကင်မရာခရုတွေရော၊ ဘာတွေရော တည်းစရာ ခိုစရာလည်း မရှိဘူး။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ နေရတာ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ အပေါက်တွေမှာ။ အဲဒီမှာ တစ်စတစ်စနဲ့ အစ်မတို့ နေရင်းနေရင်းနဲ့ လူတွေက သိသိပြီးတော့ ရွာနီးချုပ်စပ်ကပါ အကုန်လာပြီးတော့ ဘုရားပွဲကြီးလို ဖြစ်သွားတာ။ ဟို အစားအသောက်တွေရော ဘာတွေရော အကုန်လုံး ရွာက လာကြတဲ့လူတွေက တဖြည်းဖြည်း အုံအုံပြီးတော့ တော်တော်များလာတာ။ အဲဒါ အဝတ်လဲရင်တောင် အဲလို အပေါက်ကလေးကို ခန်းဆီးကာပြီးတော့ လဲရတာ။ လဲပြီးတော့ အစ်မတို့ အဲဒီချောင်းထဲမှာ သွားရိုက်၊ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီမှာပဲ ဆက်တင်လုပ်။ ဆက်တင်လုပ်ပြီးတော့ ဦးထွန်းဇလေ ဘာဦးထွန်းဇတို့၊ ကိုအောင်မြိုင်တို့ နောက် အဲဒီလူကြမ်းအဖွဲ့တွေလေ။ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းပါတယ်။ လူကြမ်းအဖွဲ့တွေကလေ ဓားခုတ်တာတွေလည်း အစ်မတို့ကို သင်၊ သင်၊ အစ်မတို့ကို သင် ခုတ်ကြ။ နောက်ပြီးတော့ ခေါင်းစွပ်တာလည်း စနေမ က မျက်နှာတစ်ခြမ်းကြီးကို အုပ်ထားတာလေ။ ဓားဒဏ်ရာကြီးရှိတဲ့အခါကျတော့။ အဲဒါကြီးကို အုပ်ထားတော့ ဆံပင်ကြီးက မျက်လုံးတစ်ဖက်တည်းနဲ့ ကြည့်ရတာ။ ဝတ်ထားတာလည်း ရှမ်းအင်္ကျီနဲ့ ဘောင်းဘီနဲ့၊ နဖူးကချွေး ခြေမ ကျတယ်ဆိုတာ ဒီလို ပေါက်ကလေး ကျတာမဟုတ်ဘူး။ မတ်တတ်ရပ်နေရာကနေ ပြီးတော့ စီးပြီးတော့ ကိုယ်ထဲကနေ ခြေထောက်ကနေ ပြန်ထွက်တာ။ တကယ် အဲဒါ နဖူးကချွေး ခြေမကျတယ်ဆိုတာ ပေါက်ခဲကျတယ် မထင်နဲ့။ ကိုယ်ထဲကနေ စီးဆင်း စီးတာ။ ရေက ငတ်လွန်းအားကြီးတော့လေ ဟိုဦးကျော်နဲ့ အစ်မက ရေခဲရေသမားဆိုတော့ အဲဒီ ရေခဲရေကို တစ်ခါတည်း ရှူတင်မန်နေဂျာက မနက်ဆို ထွက်ဝယ်တာပေါ့နော်။ ရှူတင်ထမင်းအတွက်

ဝယ်ရင်းနဲ့ ရေခဲတုံးရော၊ မြင်းသမားတွေရောပေါ့နော်။ အဲဒီမှာ သရက်သီး
တွေလည်း ပေါ်တော့ သရက်သီးတွေစားလိုက်၊ ရေခဲရေတွေ သောက်လိုက်။
နောက်ဆုံးကျတော့ အိုးလေးတွေရွက်ပြီးတော့လေ စမ်းချောင်းကနေ ရေအိုး
လေးသမားတွေကို ဖိုးကျော်ရော အစ်မရော လာ လာ လာဆိုပြီးတော့
အဲဒီရေတွေ တောင်းယူကြတယ် အစ်မတို့။ သရက်သီးတွေ စားပြီးတော့
ဝမ်းတွေလျှောကြ စက်အဖွဲ့တွေ သိလား။ အဲဒါ ဓားခုတ်ကြ၊ ကျောချင်းကပ်
ပြီးတော့ အစ်မတို့တွေ ဓားခုတ်။ အစ်မ အဲဒါရိုက်တာ ရက်ပေါင်း ၆၀
နော် **စနေမ** ရိုက်တာ။ အဲဒီမှာ ရိုက်ရင်းနဲ့ ဘာဖြစ်လဲဆိုရင် အစ်မပါ
ဝမ်းလျှောရော။ ဝမ်းလျှောပြီးတော့ အစ်မ ဘယ်လိုဖြစ်လဲဆိုတော့ မေမြို့
ကနေ ပြီးတော့ Drip ချိတ်လာရတယ်။ Drip ချိတ်ပြီးတော့ အစ်မ သတိ
ရတဲ့ အချိန်မှာကျတော့ ဖိုးကျော်က အစ်မ ခြေဖဝါးကို လက်နဲ့နှိပ်ပြီးတော့
အစ်မ အစ်မ သတိရလား သတိရလားဆိုတော့ ဆေးရုံရောက်နေပြီ။ မန္တလေး
ဆေးရုံရောက်နေပြီ။ အခုနဲ့ ဘယ်လို ကွာလဲဆိုရင် စောစောက မောင်လေး
မေးတဲ့အဖြေကိုလေ ဒစ်ဂျစ်တယ်ခေတ်မှာ အသံရော၊ အရုပ်ရောက ဖလင်
လည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ဟိုတုန်းက အစ်မတို့ ဒီဆောင်းဖလင်လေးတွေကို
ယူပြီးတော့ ကားဆက်တာ Dreambedမှာ။ ဒီဖလင်လေးတွေ တစ်ကဒ်ချင်း
တစ်ကဒ်ချင်း ကော်ကပ်ရတယ်၊ ဖြတ်ရတယ်၊ တောက်ရတယ်၊ ဆက်ရ
တယ်။ နောက်ပြီးတော့ အဲဒီမှာ ဘာလုပ်ရလဲဆိုတော့ အသံကို သွင်းမယ်ဆို
လို့ရှိရင် ဓားဓားချင်းဆို ချင်၊ တုတ် တုတ်ချင်းဆို ဒုတ်။ ဒုတ် ချင်၊ ချင်
ဒုတ်။ ဟိုမှာ တုတ်ချင်းဆို ဒုတ်၊ ချင်ဆို ချင်၊ ဒုတ်ချင် ချင်ဒုတ် အဲဒါလေး
တွေကို အသေးစိတ် ဘေးကနေ တစ်ခါတည်း ကားဆက်တာကို မိုးလင်း
ကနေ မိုးချုပ်ဆက်တာ။ အဲဒီ **စနေမ** က အသွင်ပြောင်း သွားတာပေါ့လေ။
စောစောက ပြောသလို ဒရာမာကနေ အက်ရှင်ဘက်ကူး သွားတာ။
အက်ရှင်ကနေမှ စောစောက **ဘဲဥမ** တို့၊ ဘာတို့၊ ကျတော့ **မယ်မင်းကြီးမ**
တို့၊ ကျတော့ ဒါကတော့ သဘာဝ၊ လူ့သဘာဝတွေကို ရိုက်တာ။

အစ်မကို တစ်ခု မေးချင်တာ။ အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ တော်
တော်များများ နိုင်ငံခြားထွက်ရိုက်တာတွေ ဘာတွေ ရှိနေကြပြီလေ။
ဟုတ်ကဲ့။

ဘန်ကောက်မှာ ရိုက်ကြတယ်၊ များသောအားဖြင့် စင်ကာပူ
သွားရိုက်တယ် စသဖြင့် ရိုက်နေကြတယ်ပေါ့နော်။ ကျွန်တော် မှတ်မိ

သလောက်ကတော့ ဟိုးဘက်ခေတ်က ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်တို့ခေတ်မှာ “မွေး” ဇာတ်ကားကို မဒရပ်မှာ သွားရိုက်တယ်လို့ ကြားဖူးတယ်နော်။ ဆေးကုတဲ့အခန်းတွေဘာတွေ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခင်နဲ့ ဦးချစ်ခင်နဲ့ သွားပြီး တော့ ရိုက်ကြတယ်။ ဟိုမှာ သူတို့ တော်တော်လေး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တယ် လို့ ကြားဖူးတယ်။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။

ဒီဘက်ခေတ် ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အစ်မတို့ခေတ် ရောက် တဲ့အခါကျတော့ အစ်မပဲ ပထမဆုံး ဘန်ကောက်မှာ ရိုက်တာလို့ ထင်တယ်။ ဘန်ကောက်မှာ ရိုက်ဖူးတယ်နော်။

ဘန်ကောက်မှာ၊ ဟုတ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက စောစောက ဆေး ရောင်စုံတွေ ပေါ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ အစ်မက ရန်အောင်လေ၊ ရန်လေးနဲ့ အစ်မနဲ့က ဘန်ကောက်မှာ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ကား၊ ဗီဒီယိုကား ဗီဒီယိုခေတ်ဦး ပေါ့ အဲဒါ။ ဗီဒီယို စပေါ်တဲ့ခေတ်ဦး။ အဲဒီမှာ ရိုက်ကြမယ်ဆိုပြီး သွားရော။ အဲဒါလည်း အထူးအဆန်း ပြောဦးမယ်။ ဟိုမှာရိုက်တော့ အစ်မတို့ ရိုက်မယ် ဆိုတော့ အဲဒီက ကင်မရာမင်း၊ အဲဒီက ကင်မရာနဲ့၊ စကားပြန်၊ ယိုးဒယား စကားပြန်ကနေ အစ်မတို့ ခပ်တည်တည်နဲ့ အစ်မတို့ တစ်ခါတည်း ဗုဒ္ဓမုထုံ ဘုရားကြီးမှာ ပထမဆုံး စဖွင့်တာပေါ့။ ရန်လေးနဲ့ အစ်မတို့နဲ့။ အစ်မက ကင်မရာချောင်းတတ်တဲ့အကျင့်က အစကတည်းက ရှိတယ်။ ရှိတဲ့အခါ ကျတော့ ရီဟာဇယ်လည်းလုပ်ပြီးရော ကင်မရာလည်း ချောင်းလိုက်ရော ဟယ်... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ အဲဒီကင်မရာကြီးက။ ဟိုဟာဖြစ်နေတာ။ စီနီမာစကုပ် ဖြစ်သွားတာ။ အစ်မတို့က ဒီမှာရိုက်နေတာ ရိုးရိုး LED နဲ့ ရိုက်တာ။ သူတို့ဆီမှာ ရိုးရိုး LEDမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ စီနီမာစကုပ် LEDဆိုတော့ ကြည့်လည်း ကြည့်လိုက်ရော ဒါကြီးက ဖလင်ပြားက အရှည် ကြီးဖြစ်နေပြီ။ အဲ ကင်မရာမင်း ခေါ်ပါဦး ခေါ်ပါဦး ဆိုပြီးတော့ အစ်မတို့ စီနီမာစကုပ် LED ။ စဉ်းစားလိုက်တော့ ဘာအခက်အခဲလဲဆိုတော့ ဒီက ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ စီနီမာစကုပ် LED မရှိဘူး။ ပြလိုရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဒါရိုက်တာလည်း ရိုက်ပြီးနေပြီဆိုပြီးတော့ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး။ အစအဆုံးပဲ ပြီးအောင် ရိုက်မယ်ဆိုပြီးတော့ စင်နီမာစကုပ် LEDနဲ့ ရိုက်ပြီးတော့ ကံအား လျော်စွာပဲ အဲဒီခေတ်က ပြောင်းပြောင်းသွားတာ အစ်မတို့ ပြီးခါနီးအချိန် မှာ နယ်တွေကလွဲရင် ရန်ကုန်ရုံတွေ အကုန်လုံး စီနီမာစကုပ် Lense ရောက်

အကယ်ဒမီ ၀၂၀၁၀င်းရွှေ

လာတယ်။ အဲလို၊ အဲလို။

အစ်မ အခုရိုက်တဲ့ “ရှင်ဥပဂုတ္တ”ဇာတ်ကားဆိုရင် အစ်မ ရိုက်ခဲ့ပြီးပြီ။ ကျွန်တော်ကြားတာက အစ်မကိုယ်တိုင် Dubbing တီးလုံးတွေကို အစ်မ အိမ်မှာခေါ်ပြီး တီးခိုင်းတယ်ဆို။

ကြားတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလို ဒီလို မောင်လေးရေ။ ဒီဥစ္စာ သူကလေး ဒီရဟန္တာကြီးကျတော့ အစ်မ အခုအလှည့်မှာကျတော့လေ အစ်မက သာသနာပြုတဲ့ကားပေါ့နော်။ ကိုယ်က မင်းကိုးကွယ်တဲ့အခါကျတော့ အစ်မ အရမ်းအချိန်ယူရပါတယ်။ ၁၀ နှစ်နော်၊ ၁၀ နှစ်တိတိ အစ်မ ဒီကားရိုက်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ၁၀ နှစ်ကြာတယ်။ ဒါက အစ်မတို့ကလေး အမှားမခံဘူး၊ အမှားမခံဘူးနော်။ အဲဒီတော့ အစ်မ ဒီ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုပြီးတော့ နှစ်ပေါင်း ၂၅၀ ရဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဘာတွေကို အဲဒီ မန္တလေးက တမ္ပဝတီ ဦးမင်းမောင် တကယ့် ပညာရှင်ကြီးပေါ့နော် အဲဒီခေတ်ရဲ့။ သူက ပုဂံခေတ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ ရိုးရိုး ရိုက်နေကျခေတ်လည်း မဟုတ်ဘူး ဆိုတဲ့အခါ ကျတော့ တံငါသည်တွေ ဘယ်လိုဝတ်သလဲ၊ ဘုရင်ဘယ်လိုဝတ်သလဲ၊ သူ့ရဲ့ မျူးမတ်တွေ ဘယ်လိုဝတ်သလဲ၊ ငယ်သားတွေ ဘယ်လိုဝတ်သလဲ။ အဆောင်အယောင်တွေ အကုန် သလွန်ကစပြီးတော့ အခုခေတ် မတူတဲ့ ဟာတွေ အဲဒါတွေကို သူက ဟိုကနေပြီးတော့ သေချာ အကုန်ပြုစုပေးပါတယ်။ ပြုစုပေးပြီးတော့ ဒီမှာ အစ်မတို့ ယဉ်ကျေးမှုဌာနက ဦးမြင့်ဦးက လည်းပဲ သူက အဲဒါတွေကို အကုန်ဆက်ကက်ရှည်ဆွဲပြီးတော့မှ ပဝါချနည်းတွေ၊ အဝတ်တန်ဆာ ဆင်နည်း၊ ခေါင်းက သရဖူတွေဘာတွေ အဲဒါတွေပါ အစ်မတို့ အချိန်တော်တော်ယူတယ်။ အချိန်တော်တော်ယူရပါတယ်။ ရိုက်တဲ့အခါလည်းပဲ ပထမတော့ အစ်မ မပါဘူးလို့။ ဒါပေမဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲမှာလည်း ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရဲ့ ဘုရင်နဲ့ မိဖုရားနေရာမှာ ရန်လေးနဲ့ အစ်မနဲ့ ဝင်တော့ရိုက်တယ်။ ဝင်ရိုက်တော့ ဒီအဝတ်အစားကြီးတွေ ဝတ်ရတာကို နေ့ဝက်ကုန်တာပေါ့လေ အစ်မတို့။ အဲဒါလည်း အချိန် ဒီဟာရိုက်တာဆိုလို့ ရှိရင် မကြာဘူးဆိုရင် ၃၅ ရက်လောက် ကြာတယ်။ ဂျူတီပေါင်း ၆၀ လောက်ရှိတယ်။ ရိုက်ရက်များတယ်၊ တစ်နေ့ကို နည်းနည်း နည်းနည်းပဲ အစ်မတို့ ရိုက်နိုင်တယ်။ အဲဒီဟာတွေ ပြီးတဲ့အခါကျတော့ အက်ဒစ်လုပ်တော့လည်း အစ်မ အိမ်မှာပဲလုပ်လိုက်တယ်။ ကားဆက်တဲ့ကလေးခေါ်ပြီးတော့ အိမ်မှာပဲတယ်။ လုပ်ပြီးတော့ အဲဒါလည်း ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဖြစ်ချင်တာလေ။

Editing ဘေးမှာကို ထိုင်ပြီးတော့ လုပ်ပေးတာပေါ့။ အဲဒါ ပြီးပြန်တော့ ဒါဘင်ကျတော့ အစ်မက ဒါရိုးရိုး ခါတိုင်းကတော့ ဒါဘင်လုပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆီကို ပေးတယ်။ ဒါကျတော့ အစ်မ ဒီဆိုင်းဝိုင်းကြီးတွေ ဘာကြီးတွေလည်း ပါချင်တယ်။ ပါချင်တော့ အဲဒါကို ဒီမြန်မာမှုတွေပေါ်နေ အဲဒါနဲ့ ဟိုနေ့က ဆိုင်းဝိုင်းကြီးတွေ၊ နဲ့တွေနဲ့၊ တယောတွေနဲ့၊ ဗုံတွေနဲ့၊ အဲဒါ ဒီမှာလုပ်တယ်။

အစ်မ အဲဒီ “ရှင်ဥပဂုတ္တ”အခြေအနေ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ မသိဘူး။

ပြောမယ်ဆိုရင် ဒါဘင်ကလည်း 2thလောက် ပြီးသွားပြီ။ အစ်မတို့က အခု CG အဆင့်၊ CGအဆင့်ကကျတော့ ၃ လလောက် အချိန်ပေးရတယ်။ ဒီမှာ အစ်မတို့၊ ပြောမယ်ဆိုရင် အစ်မတို့ ဒီတိုင်းပြည်မှာလေ ကလေးတွေ အစ်မ အရမ်းလေးစားတယ်။ CGလုပ်တဲ့ ကလေးလေးတွေကလည်း ဝဲ သူတို့က ပညာရှင်တွေ။ သူတို့က လုပ်နိုင်တယ် မောင်လေး။ ပစ္စည်းနည်းနည်းလေး သူတို့မှာ နည်းနေကြတော့ အချိန်ကို အန်တီရယ် သားတို့ကို များလည်းများတယ်၊ ဒီရဟန္တာကြီးနဲ့၊ မာရ်နတ်နဲ့၊ တန်ခိုးပြိုင်တာလေ။ တန်ခိုးပြိုင်တာကို အစ်မက တကယ့် အပီပေါ့နော်။ နဂါးတွေရော၊ ဂဠုန်တွေရော၊ ဓားမိုးတွေရော၊ လှံမိုးတွေရော၊ မီးကျိုးမိုးတွေရော အဲဒါတွေ တော်တော်များပါတယ် လုပ်ရတာ။ အခုလုပ်နေတဲ့ ကလေးတွေက သူတို့ Group နဲ့ လုပ်နေကြတယ်။ လုပ်နေကြတော့ သူတို့ အဲဒီ CG ပေါ့လေ၊ အထူးပြုတွေပေါ်နေ အဲဒီဟာကို ၃ လ အချိန်ပေးထားတယ်။ သူတို့ပြီးရင်တော့ ပြီးပါပြီ။ နှစ်လတော့ ပြီးသွားပြီ။

အစ်မက အစ်မတင် မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ အစ်မသား နှစ်ယောက်ကိုလည်း အနုပညာလမ်းကြောင်းထဲ ဆွဲခေါ်လာခဲ့တယ်။ ဒါကတော့ အောင်မြင်ခြင်း၊ မအောင်မြင်ခြင်းကတော့ သူတို့ အနုပညာ ပါရမီအတိုင်းပေါ့နော်။ အစ်မ ဝင်းထွဋ်ဝင်းကို ဘယ်နှကားရိုက်ပေးခဲ့လဲမသိဘူး။

ဝင်းထွဋ်ဝင်းက မိုးမိုးမြင့်အောင်နဲ့ ကားကြီးတစ်ကား၊ အဲဒါက ပုတီးကုန်း မောင်စိန်ဝင်းရဲ့ ဝတ္ထုကို အစ်မက နှင်းဆီပြာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ ရုပ်ရှင်ကားကြီး။ အဲဒီတုန်းကလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အောင်မြင်တယ်လို့ ခေါ်ရမယ်။ အဲဒီတုန်းကတော့ ခေါင်းဆောင်မင်းသားပေါ့နော်။ နောက်တစ်ခါ ဗီဒီယိုမှာကျတော့ အစ်မက ထွန်းအိန္ဒြာဗိုနဲ့လေ ဝင်းထွဋ်ဝင်းနဲ့က

အဲဒီ လှရက်ပါပေ့ကွယ်။ အဲဒီထဲမှာလည်း မခိုင် လှလိုက်တာ၊ နာမည်နဲ့ ကို လှတာ၊ ဘယ်လိုလှမှန်းမသိဘူး။ အဲဒီကားက မှတ်မှတ်ရရပေါ့နော် အဲဒီကားလည်းရိုက်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ စိုးမြတ်သူဇာနဲ့ ဝင်းထွဋ်ဝင်းနဲ့ ရိုက်ဖူးတယ်။ နောက်ပြီးတော့ လင်းဇာနည်ဇော်နဲ့ ဝင်းထွဋ်ဝင်းနဲ့ ရိုက်ဖူးတယ်။ အဲဒီတော့ သူတို့သည် ဘာပဲပြောပြော အစ်မရဲ့ အနုပညာဖူးလေးတွေ သူတို့ကိုယ်ထဲကို ဝင်သွားရင် ကျေနပ်တယ်။ အခု စောစောကပြောသလိုပဲ၊ စောစောက မောင်လေးပြောသလိုပဲ အောင်မြင်ခြင်း၊ မအောင်မြင်ခြင်းတွေက မင်းသားမှမဟုတ်ဘူး၊ အစ်မ ဒါ အနုပညာရှင် သရုပ်ဆောင်ပဲပေါ့နော်။ သူက Actor ကို ဝါသနာမပါဘဲနဲ့ ပရိဂျူဆာကို ဝါသနာပါသွားတယ်။ Actor ကို ရူးတာက ဝါဇင်။ ဝါဇင်ကတော့ သူက သရုပ်ဆောင်အလုပ်ကို လုပ်ချင်တာ၊ သူက။ မာမီ မရိုက်သေးဘူးလား၊ မာမီ မရိုက်သေးဘူးလားဆိုပြီးတော့ အဲလိုအမြဲပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ သူ့ကိုလည်းပဲ အင်းလေးမှာရိုက်တယ်။ လရောင်ဖြာတဲ့အင်းလေးမှာ။ အဲဒါလည်းပဲ အရမ်းပင်ပန်းပါတယ်မောင်လေးရယ်။ အစ်မတို့က စောစောတုန်းက ပြောသလိုပဲ ဒီ ဒရာမာကြီးတွေနဲ့ ဇာတ်အိမ်ကြီးတွေ ရိုက်ခဲ့တဲ့ စိတ်ကလေးက အစ်မမှာ မကုန်တဲ့အတွက်ကြောင့် အဲဒီ လရောင်ဖြာတဲ့အင်းလေးမှာ အစ်မ အရမ်းကြီးသော ဇာတ်လမ်းကြီးကို ရွေးလိုက်မိတယ်။ ဒါကတော့ အစ်မကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာမလုပ်ပါဘူး။ ဦးရီကို လုပ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ ညီမကတော့ အနုပညာအကြံပေးပေါ့ အစ်မလိုအပ်တာတွေ အကုန်လုံး သူ့ကိုပြော။ ဘေးကနေပြီးတော့ အတူတူ မိုးလင်းက မိုးချုပ်ကနေ အကုန်လုံးပေါ့နော်။ အဲဒီမှာ အစ်မတို့ စက်လှေတွေက အစီး ၅၀ လောက် ငှားရတယ်။ လူပေါင်း ၁၅၀ လောက်ပါသွားတယ်နော်။ အဲဒီတော့ ရေလမ်းကကျတော့ အစ်မတို့က အလုပ်မတွင်ဘူး။ ဆရာ ဦးချစ်ခင် အမြဲပြောတယ်။ ရုပ်ရှင်လောကမှာတဲ့ လှေရယ်၊ ရေရယ်၊ တိရစ္ဆာန်ရယ် ရိုက်ရအခက်ဆုံးပဲတဲ့။ စိတ်ရှိတိုင်း မပါနိုင်ဘူးလေ။ အဲဒီလောက် နိုက်ဆင်းနံတွေများတဲ့အခါကျတော့ နိုက်ဆင်းနံတွေရိုက်ပြီးတော့ အစ်မတို့ ဟိုတယ်ကိုပြန်တယ်ဆိုလို့ရင် လမ်းမှာ တစ်နာရီ စက်လှေပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးတော့ ပြန်တယ်။ အစ်မ အစောဆုံးပြန်တာ ၁၂ နာရီ။ တစ်ခါတလေကျရင် မနက် ၃ နာရီ။ အဲဒီ Pre-endingတွေ ရိုက်တုန်းကဆိုရင် မိုးစင်စင် လင်းခါနီးနေပြီ၊ သူတို့က မပြန်စေချင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ဆိုညဘက် ဒီလှေနှစ်စီးက ထိပ်မှာ မီးလုံးလေးတွေပါတယ်။ မီးသီး မီးသီးချင်း

တွေ့လို့ရှိရင် သူက မမြင်ရဘဲနဲ့ တိုက်ကြတယ်။ အဲဒါ မသိဘူး ကိုယ်က။ အဲဒီကလူတွေက အန်တီရယ် မပြန်ပါနဲ့လား။ မဟုတ်ဘူး ပြန်မယ် ပြန်မယ် ဆိုပြီးတော့ အဲဒီ မနက် ၅ နာရီ မှောင်နေတာပဲ လမိုက်ညကြီးနော်။ လမိုက်ညလည်း ပြန်ဖူးတယ်၊ လပြည့်ညလည်း ပြန်ဖူးတယ်။ လပြည့်ည ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့ ကောင်းကင်က လင်းနေတော့လေ။ ဘေးမှာ တောင်တန်းတွေနဲ့ အရမ်းသာယာပါတယ်။ ရှုမျှော်ခင်းတွေရော တော်တော် ကို အင်းလေးရဲ့ သဘာဝ အစစ်၊ အင်းလေးရဲ့ အလှအပ အစစ်၊ ရိုးရာအစစ် သီချင်းတွေရော အကုန် အားလုံးကို အစ်မ ထောင့်စေ့အောင် အကုန်လုံး စိတ်တိုင်းကျ ရိုက်ခဲ့တယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီလို ပြန်တဲ့အချိန်မှာ စဉ်းစားလိုက် တယ်၊ ဪ ငါ ဒီအသက်အရွယ်မှာ မလုပ်သင့်တော့ဘူး။ တကယ်လို့ ရေနစ်ရင်လည်း ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ရေလည်း မကူးတတ်ဘူး။ မနက် ၄ နာရီ၊ ၅ နာရီဆိုတော့ မှောင်နေပြီ လမိုက်ညမှာလေ။ လှေတစ်စီး ပဲ၊ ကိုယ့်လှေ အချင်းချင်းတော့ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ တော်တော်လည်း တစ်ယောက် တစ်ယောက် ဝေးကြတယ်။ Life jacket ကလည်း အစ်မက ဝတ်မထားဘူး။ အဲဒီတုန်းက အဲဒီလို နောင်တရပြီး အဲဒီနောင်တ ပျောက် သွားပြီ။ အမြဲတမ်း အဲဒီလိုဖြစ်ခဲ့တယ်ပေါ့နော်။

အဲဒီကားကို ရုံတင်တယ်၊ ရုံတင်တဲ့အခါကျတော့ အစ်မတို့က ဒရာမာ ချိုးလိုက်တာပေါ့လေ။ ထရန်စစ်။ အဲဒီတော့ ဘာ Effect တွေ အစ်မ ပြန်ခံစားရလဲဆိုတော့ မှန်၏၊ ပရိသတ်တွေ ကြည့်ရင် ကြိုက်တယ်၊ အများစု မကြိုက်ဘူး။ ဒါကို အစ်မ ခံစားလို့ရတယ်။ ဘာလို့ အများစု မကြိုက်လဲဆိုတော့ အများစုက သူတို့ ၂ နာရီအတွင်းမှာ ပျော်ပဲ ပျော်ချင် တယ်၊ ရယ်ပဲ ရယ်ချင်တယ်။ အဲဒါလေးကို ကိုယ်က နားလည်လိုက်တာ ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ လိုင်းကိုတော့ မဖျောက်ပါဘူး။ အခု ဒီရှင်ဥပဂုတ္တ ရဟန္တာကြီးဆိုရင်လည်း ဒါ အင်မတန်ကြီးသော ဇာတ်လမ်းကြီးပဲပေါ့နော်။ သားတို့ရိုက်တာတော့ သူတို့လည်း သူတို့ခေတ်လူငယ်တွေအရ Clebrity ကနေ သူတို့ရိုက်တာပေါ့။ ဝါဝါဝင်းရွှေ ထုတ်လုပ်ရေးကတော့ ပုံမှန်ပဲ၊ ဒီအတိုင်းပဲ သွားပါမယ်။

သားနှစ်ယောက်ပြီးတော့ မြေးပါ အစ်မ ဆွဲသွင်းပြန်ပြီ။

ထိသွားပြီ။ အဲဒါကလည်း ဝါလေးလေးပေါ့။ ဝါရေအနွယ်သွေးဝင်း က ၁၆ နှစ်ဆိုတော့ အစ်မက ပြောတယ်။ သမီးလေးလို့ ဘွားဘွား ၁၆

အကယ်ဒမီ ဝါဝါဝင်းရွှေ

နှစ်တုန်းက မင်းသမီးဖြစ်တော့မယ်၊ သမီးလည်း ၁၆ နှစ်ဖြစ်ပြီ။ သူ
အိုက်တင် အရမ်းရတယ် မောင်လေး။ ဒါပေမဲ့ သူ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့မို့လို့။
ကဲ ဘွားဘွားကိုတော့ Sunday တစ်ရက်ကို သူ့ကို အဝတ်အစားတွေ
ချုပ်ပေးတယ်။ သူ ရိုက်ပေးမယ်ဆိုတဲ့အခါကျတော့လေ။ အဲဒါနဲ့ Film
Test သဘောပေါ့။ မင်းသမီးအငယ်ခန်းပေါ့နော်။ အဲဒီမှာ ဝါရွှေပါတယ်။

“ရှင်ဥပဂုတ္တ” မှာပေါ့နော်။

ရှင်ဥပဂုတ္တ မှာ ပါတယ်။ ဝါရွှေနွယ်သွေးဝင်း အားပေးကြပါလို့။

**အစ်မလည်း ရုပ်ရှင်လောကထဲမှာ ကျင်လည်ခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း
ဘယ်လောက်လောက် ရှိပြီလဲ။**

၅၅ နှစ်။

**ဩ... ၅၅ နှစ်။ မြန်မာ့ရုပ်ရှင်က ၂၀၂၀ မှာ နှစ် ၁၀၀ ပြည့်။
အစ်မက သက်တမ်း တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက် ပါလာခဲ့တာဆို
တော့ ၂၀၂၀ မှာ ကျင်းပမယ့် မြန်မာ့ရုပ်ရှင် နှစ် ၁၀၀ ပြည့်ပွဲအတွက်
အစ်မရဲ့ Wish လေး ကြားချင်ပါတယ်။**

အစ်မက ဒီ ၁၆ နှစ်က စပြီး ယနေ့အထိပေါ့နော် အနုပညာကို
ချစ်တဲ့စိတ်ကြီးနဲ့ အစ်မ ဒီအနုပညာလုပ်ငန်းတွေကို အမြဲမပြတ် လုပ်ကိုင်ခဲ့
တယ်။ သရုပ်ဆောင်လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဒါရိုက်တာလုပ်ခဲ့တယ်၊ ဝါဝါဝင်းရွှေ
ထုတ်လုပ်ရေးလုပ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ အခု အစ်မရဲ့
ရုပ်ရှင်အသက် ၅၅ ပြည့်ပြီးနောက် ၂ နှစ်ကလေး စောင့်လိုက်ရင် ရုပ်ရှင်
သက် အနှစ် ၁၀၀ ကြီးကို အစ်မ ပျော်ပျော်ကြီး ဆင်နွှဲချင်ပါတယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်မ။

အကယ်ဒမီ အေးအေးသင်း

မင်္ဂလာပါ။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ Kamayut Media အဖွဲ့သားများက ဒေါ်အေးအေးသင်းကို မေးသင့် မေးထိုက်တာလေးများ မေးမြန်းပြီးတော့ မှတ်တမ်းတင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်ခင်ဗျာ။

မင်္ဂလာပါ အစ်မရေ။

မင်္ဂလာပါ။

ကျွန်တော်တို့ Kamayut Media အဖွဲ့နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အစ်မတို့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကြီးတွေကို ကျွန်တော်တို့က “လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူ များ”ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်နဲ့ အဲဒီခေါင်းစဉ်နဲ့ အင်တာဗျူးလုပ်တာပေါ့။ လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူများဆိုတော့ အစ်မတို့က ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်ကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်တဲ့အခါ အစ်မတို့က အေးအေးသင်း မဟုတ်တော့ဘူး။

မဟုတ်တော့ဘူး။

ဇာတ်လမ်းထဲက ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သွားပြီပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့။

အဲဒီလိုမျိုးကြောင့် ဒီခေါင်းစဉ်လေး ကျွန်တော်တို့ ယူထားတာ ပါ။ ပထမဆုံး ကျွန်တော်တို့ အထူးသဖြင့် လူငယ်တွေကို သိစေချင်တာ

ပေါ့။ လွန်ခဲ့တဲ့ အေးအေးသင်းဆိုတာ လူငယ်တွေ သိချင်မှသိမယ်၊
အဲဒါကြောင့် အစ်မ ရုပ်ရှင်လောကကို စ,ရောက်တာလေးက ပြောပြပေး
ပါလား။

စ,ရောက်တာဆိုရင်တော့ ၆၀ ခုနှစ်ပေါ့။ ၆၀ ခုနှစ်ကနေ ရုပ်ရှင်
လောကထဲ ကို စ,ပြီး ရောက်လာတာပေါ့။ အသက် ၁၅ နှစ်လောက်ရှိမှာပေါ့။
အဲဒီကနေ ရန်ကုန်ကို အမေနဲ့အတူ ပြောင်းလာပြီးတော့ နောက် သီချင်း
ဆိုတယ်။ သီချင်းအရင် ဆိုတယ်။ သီချင်းကတော့ ဂီတ သိမ်းစိုး တူရိယာ
အဖွဲ့၊ ဆရာက ဂီတ သိမ်းစိုးပဲ။ အဲဒီအဖွဲ့မှာ ဆရာက နည်းနည်း နည်းနည်း
စမ်းပြီး ဆိုခိုင်းတယ်။ ဟဲ့ မဆိုးဘူး မိအေးက၊ ဒီကောင်မလေးက မဆိုးဘူး။
ခိုင်းရင် ရတယ်ဆိုပြီးတော့ ခေါ်ခေါ် သွားတယ်။ မင်္ဂလာဆောင်တွေ သူများ
တွေ ဆိုပြီးမှ ကိုယ်က နောက်ဆုံးမှ ဆိုရတယ်။ အဲလိုပေါ့။ အလှူတွေလည်း
ခေါ်သွားတယ် အဲလိုပဲ။ အလှူဆိုလည်း အလှူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သီချင်းပေါ့။
အဲဒီသီချင်းပေါ့။ အဲဒီသီချင်းတွေ ဆိုရတယ်။ မင်္ဂလာဆောင် ဆိုလည်း
မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့သီချင်း ဆိုရတယ်။ အဲဒီကနေပြီးတော့ ကိုသိန်း
တန်နဲ့ တွေ့တယ်၊ တွံတေးသိန်းတန်နဲ့။ သူကလည်း ရောက်ရှိနေတယ်၊
ကိုယ်ကလည်း ရောက်ရှိသွားတယ်။ ရောက်သွားတော့ တစ်ဆရာတည်း
တပည့်တွေပေါ့ တွံတေးသိန်းတန်နဲ့။

**အစ်မ ကျွန်တော် ဖြတ်မေးလိုက်မယ်။ ကလေးတွေ မသိမှာစိုး
တော့။ ဂီတ သိမ်းစိုးဆိုတာ ဂီတာပေါ့နော်။**

ဟုတ်ကဲ့ ဗမာဂီတာ။

အခုကလေးတွေ တီးနေတဲ့ ဂစ်တာမဟုတ်ဘူးပေါ့နော်။

ဂီတာ တင်အုန်းတို့၊ ဂီတ သိမ်းစိုးတို့ဆိုတာ ညီအစ်ကိုရင်းတွေပါ။

**အဲဒီတော့ အစ်မ တွံတေးသိန်းတန်နဲ့ တွေ့တယ်။ သီချင်းဆို
ကြတယ်။ အဲဒီကနေ ရုပ်ရှင် ဘယ်လိုကူးသွားတာလဲ။**

အဲဒီကနေ ရုပ်ရှင်ဘယ်လိုကူးလဲဆိုတော့ ရွှေခြင်္သေ့ကော်ဖီက
ပြက္ခဒိန် ထုတ်မယ်ဆိုပြီးတော့ ရွှေခြင်္သေ့ကော်ဖီ ကော်ဖီပြက္ခဒိန်ရိုက်ဖို့
လာပြီးတော့ ပြောတယ်။ ပြောတော့ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်ပေါ့။ ရိုက်တော့
ရေကူးဝတ်စုံနဲ့၊ ဒီကောင်မလေးက မဆိုးဘူး။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်လည်း
ဖြောင့်တယ်၊ တောင့်တယ်ပေါ့။ ရေကူးဝတ်စုံနဲ့ အဲဒီနှစ်က ထုတ်တယ်။
ထုတ်တော့ သဘောကျကြတယ်ပေါ့။ သဘောကျသွားပြီးတော့ မြဇော်

အကယ်ဒမီ အေးအေးသင်း

ဖလင် သူက သဘောကျသွားတယ်။ သဘောကျသွားပြီး အဲဒီကောင်မလေး
ခေါ်ခဲ့စမ်းပါ။ ကြည့်ချင်လို့ဆိုပြီးတော့ ဝဏ္ဏကျော်ထင် စိန်မြမောင်ကို ပြော
တယ်။ စိန်မြမောင်နဲ့ ကိုခင်လတ်နဲ့ သူတို့ကို ပြောတယ်။ ပြောတော့
သူတို့နှစ်ယောက်က ခေါ်သွားတယ်။ မြဇော် ခြံထဲကို။ ခေါ်သွားပြီးတော့
အမူအရာတွေ ဘာတွေ လုပ်ခိုင်းတယ်။ နင် ဝါသနာပါလား၊ ပါတယ်။
ငါ့ကို ဒါလေး ဒါလေး လုပ်ပြ၊ ဒါလေး ဒါလေး စကားပြောပြဆိုတော့ အဆင်
ပြေ တယ်ပေါ့။ သူ့ကို ဇာတ်ဝင်ခန်းရဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တစ်ခုကို ပြောခိုင်းတယ်။
ပြောရတဲ့ စကားကလည်း တကယ်ရိုက်တဲ့အခါကျတော့ ကိုညွန့်ဝင်းနဲ့ ကိုယ်
နဲ့ ပြောရတယ်။ အဲဒါလေးကို ပြောခိုင်းတော့ အဆင်ပြေတယ်။ အဆင်ပြေ
တော့ ငါတော့ သဘောကျပြီ၊ ရိုက်မယ်ဆိုပြီး သူ့အတွက် အဝတ်အစားတွေ
ချုပ်ဆိုပြီးတော့ အဝတ်အစားတွေတိုင်းပြီးတော့ ချုပ်တယ်။ ပြီးတော့ သတို့
သမီး အလိုရှိသည် ကို ရိုက်တာ။ အဲဒီက စရိုက်တာ။

ကိုညွန့်ဝင်းရဲ့ ပထမဆုံးကားဖြစ်မလား။

မဟုတ်ဘူး။ ကိုညွန့်ဝင်းရဲ့ ဒုတိယကား။ ဒုတိယကားရယ်လို့လည်း
မဟုတ်ဘူး။ ကိုညွန့်ဝင်း စပြီးတော့ ရိုက်နေတယ်။ အကုန်လုံးကို စုပြုံပြီး
တော့ ရိုက်နေတယ်။ အဲဒါက ပထမက ကိုဝင်းဦးနဲ့ ရိုက်တာပေါ့။ ကိုဝင်း
ဦးနဲ့ အဆင်မပြေတော့ ကိုဝင်းဦးကို ဖယ်ပြီးတော့ ကိုညွန့်ဝင်းနဲ့ ပြောင်းရိုက်
တာပါ။

အဲဒီကနေစပြီးတော့ မမအေး ဘယ်သူနဲ့ အရိုက်များလဲ။

အရိုက်များတာကတော့ ဒီဘက်နောက်ပိုင်းမှာ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊
ကိုညွန့်ဝင်း၊ ဇော်ဝမ်း၊ ကျော်ဟိန်း အရိုက်များတယ်။ ကျန်တဲ့ဟာကတော့
ကြိုးကြားကြိုးကြားပဲ။

**သူတို့နဲ့ ရိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်တော်မြင်တာကတော့ မမအေး
Leadingနေရာရမယ့်အစား အမျိုးသမီးဇာတ်ပို့နေရာ ရောက်နေတယ်။
အဲဒါ ဘာကြောင့်ပါလဲ။**

ဇာတ်ပို့နေရာ ရောက်တာတော့ ကားရိုက်လာဌာနတဲ့အခါမှာ အဲဒီ
ဇာတ်ပို့နေရာပဲ ဌာနတယ်။ ဇာတ်ပို့နေရာပဲဌာနတယ်။ အဲဒီနေရာက မမအေး
ကလွဲပြီး ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ မင်းသမီးက လူတိုင်းလုပ်နိုင်တယ်။
အဲဒီနေရာက မလုပ်နိုင်ဘူး။ အဲဒီနေရာပဲ၊ အဲဒီဟာ စွဲနေတာ။ နောက်
ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ရိုက်ရင်း ရိုက်ရင်းနဲ့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းယူရတယ်။

မင်းသမီးနေရာကို ဝင်အောင်လို့ တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းယူရတယ်။

မမအေးပါတဲ့ကားတိုင်းမှာ မမအေးနေရာက ဘယ်မင်းသမီးမှ အစားထိုးလို့မရတဲ့ နေရာတွေပေါ့။

ဟုတ်တယ် အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်တာ။

ဥပမာ ကိုဝဏ္ဏရိုက်တဲ့ “ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်”ဟုတ်လား။ မမအေးက ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းကို “ဖြန်း”ဆို ပါးရိုက်လိုက်တယ်။ ရိုးလွန်းအားကြီးလို့။ အဲဒီအခန်းကို ကျွန်တော်တို့ အကယ်ဒမီရတဲ့အချိန် မှာ ပြန်ပြတဲ့အခါ အရမ်းတော်ကြတာ။ အဲဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ကျွန်တော် တို့လည်း အစားထိုးတာပေါ့နော်၊ အခြားမင်းသမီးကို၊ မမအေးနေရာကို ဘယ်သူမှ မရနိုင်ဘူး။ နောက်တစ်ခုက ဦးအောင်လွင်ရိုက်တဲ့ “မာယာ ထောင်ချောက်”။ “မာယာထောင်ချောက်”မှာလည်း မမအေး သရုပ် ဆောင်ချက်က အရမ်းပီပြင်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ ရုပ်ရှင်လောကမှာ အေးအေးသင်းရယ်လို့ ဖြစ်သွားတာ။ အကယ်ဒမီရတာကတော့ “မာယာ ထောင်ချောက်”ရယ်၊ “ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်”ရယ်ပေါ့နော်။ ဒီကား နှစ်ကားနဲ့ အကယ်ဒမီရခဲ့တာပေါ့။

၂ နှစ်ဆက်တိုက် ရခဲ့တာပေါ့။

မဟုတ်ဘူး မမအေး၊ ၇၁ နဲ့ ၇၃ နဲ့။

၇၂ က ဆုပေးပွဲမရှိဘူး။

အဲဒါဆိုတော့ မမအေး ၂ နှစ်ဆက်တိုက် ရလိုက်တာပေါ့။ မမအေး အဲဒီကားထဲမှာ ကောင်းတာလည်း မှန်တယ်၊ အကယ်ဒမီရတာ လည်း မှန်တယ်။ သို့သော်လည်း တကယ့် တကယ် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ထဲမှာ စွဲနေတာကတော့ ဝင်းဦးနဲ့ရိုက်တဲ့ “ဆောင်းအိပ်မက်”၊ “ဆောင်းအိပ်မက်”မှာ ဖျာပုံမယ် တင်တင်အေးနဲ့ မမအေးနဲ့ နှစ်ယောက် ပါတာတော့ ဟုတ်တယ်။ သို့သော် တကယ့် Leadingအနေနဲ့ ကြည့်မယ်ဆိုရင် မမအေးက Leadingအနေနဲ့ဖြစ်တယ်။ မတင်အေးက သူက မင်းသားနဲ့ ယူရတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ပဲ ပါတယ်။ တကယ် ဇာတ်သားက မမအေးအပေါ်မှာပဲ မူတည်တယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ များသောအားဖြင့် အခန်းတွေက မမအေးအခန်းတွေ။ ချောက်ချားတာကလည်း မမအေးကပဲ ချောက်ချားခဲ့တာပေါ့နော်။ ဦးဝင်းဦးကလည်း အရမ်းတော်ပါတယ်။ အဲဒီ “ဆောင်းအိပ်မက်” သည်၊ တကယ့်တကယ်

ကျတော့ အဲဒီ “ဆောင်းအိပ်မက်”သည် အိပ်ဘောက်ထဲက လက်ရွေးစင်၊ ဝင်းဦးက ဒရင်းဘောက်ဆိုတဲ့ ဝတ္ထုကို ဟာသခန်းလေးက အစပေါ့နော်။ မမအေးကို လည်ပင်းညှစ်သတ်ပြီးတော့ တွန်းတာ ပြောတာတွေ ရယ်။ မမအေးနဲ့ ဦးဝင်းဦးနဲ့ ဒီကားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုအပေးအယူ လုပ်ခဲ့ကြလဲ။

အပေးအယူကတော့ ဘာမှ မရှိဘူး။ မိအေး ဒါကို ဒီလိုလုပ်မယ်၊ ဒီဟာကို ဒီလိုလုပ်မယ် ကြံပြီးတော့ ပြောတဲ့ထုံးစံမျိုး မရှိဘူး။ ရိုက်တဲ့အချိန် ရိုက်ကွင်းမှာပဲ ပြောမယ်၊ ငါ ဒါလုပ်မယ် ရိုက်ကွင်းမှာပဲပြောတယ်။ နင် ဒီနေ့ ငါ့ကို ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး လက်ညှိုးကလေးနဲ့ လှည့်ပြီး “မောင့် မယား နုနုမာလေ သေရွာပြန်လာခဲ့တာ၊ မောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”ဆိုတဲ့ ဒီနေရာလေးကိုက “နုပါ မောင်ရဲ့”ဆိုတဲ့ လေသံလေးကို ကျွန်မ မလုပ်တတ်လို့ လေးငါးခါ ပြန်လုပ်ရတယ်။ “မောင်ပါ၊ နုပါမောင်ရဲ့”ဆိုတာလေးကို မလုပ်တတ်လို့။ ရုပ်ရှင်ပြန်ကြည့်တဲ့အခါ အဲဒီနေရာလေးက အင်မတန် လိုသွားတာ။ ဪ ငါညွှန်လိုက်တာ။ ဆရာကောင်းလျက်သားနဲ့၊ သေချာ သင်လျက်သားနဲ့ ငါ ညွှန်လိုက်တာဆိုပြီးတော့ အဲဒီလိုဖြစ်တာ၊ အဲဒီနေရာ လေး။

မမအေး အဲဒီကားမှာ အရမ်းကောင်းပါတယ်၊ ချောက်ချား အောင် လုပ်ထားတာ။ ဘာလို့လဲဆို သူက မီးရထားချင်းတိုက်လို့ နုနုမာ ပါသွားပြီလို့ ထင်တာ။ ဒါပေမဲ့ သူသေပြီလို့ အောက်မေ့ထားတဲ့ သူ့မိန်းမက ပြန်လာတယ်ဆိုတော့ အင်မတန် ချောက်ချားတာ။

အဲဒီအခန်း ရိုက်တော့လည်း သေတဲ့အခန်းကြီး ရိုက်တာပေါ့။ သေတော့ ဟိုကျောက်သေတ္တာကြီးကနေ လက်ကြီးထွက်လာပြီးတော့ အခန်းကနေ “ဗြုန်း”ဆို မျက်နှာကြီးပြတာ။ ငါ ဒီလိုရိုက်ချင်တယ်။ သူက အခေါင်းကြီးကို တည့်တည့် မချဘူး၊ ထောင်ထားတယ်။ အဲဒီထောင်တဲ့ အတိုင်းကြီး လုပ်ရတာ။ အဲဒီမှာ တင်တင်အေးက ဆွဲယူလိုက်တော့ “ဗြုန်း” ဆို လက်ကြီး ဒီလိုထွက်ပေးရတယ်။ မတ်တတ်ကြီးပေါ့။ သူ ရိုက်တာတွေက လည်း ဆရာ ဦးဝင်းဦးကလည်း ဆန်းပြားပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမအေး အဲဒီမှာ “ဇာခန်းဆီးနောက်ကွယ်မှာ” လည်း ဒါ ကိုဝတ္ထုရိုက်တာ။ သူ မမအေးကို သင်ရပြုရတာများ တွန့်နေ မလား။

တွန့်တော့ မတွန့်ပါဘူး။ မတွန့်ဘူး။ ကြိုတင်ပြီးတော့ လျှောက်လွှာ စာရွက်နဲ့ သုံးမျက်နှာခွဲ လေးရွက်ပေါ့။ သုံးမျက်နှာခွဲ ရိုက်ထားတဲ့ လက်နှိပ်စက် နဲ့ ရိုက်ထားတဲ့ ဒိုင်ယာလော့ခ်တွေ ပေးထားတယ်။ ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီ နေ့ကျရင် ရိုက်မယ်တဲ့။ ရိုက်မယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ တစ်ခါတည်း ရိုက်မယ်။ ဘာမှ မပြုမပြင်ဘူးဆိုတော့ ကျက်လိုက်ရတာ အသက်ထွက်တော့မယ့် အတိုင်းပဲ ကျက်လိုက်ရတာ။ တစ်ခါတည်း ရပြီလား၊ ရပြီလား အစ်မ။ ရပါပြီ။ မှားရင်လည်း သည်းခံပေါ့နော် ရိုက်မယ်။ ကိုနေဝင်းနဲ့ အသွားအပြန်၊ အသွားအပြန် ပြောပြီးတော့ နောက်ဆုံး ကိုနေဝင်းကို ချလိုက်တာပေါ့။ တကယ် ရိုက်လိုက်တာ အားတောင် အားနာတယ် သိလား။ “ဖြောင်း”ဆို။ ဟဲ့ကောင်မ ငါတော့ သွားတွေကျွတ်ကုန်ပြီ။ ကိုနေဝင်းက နင် ဆော်လိုက် တာဟာ။ အဲဒီလို ရိုက်လည်းရိုက်ပြီးရော ကိုယ်က ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ဟို ဖလင်မင်းက ဖလင်ကုန်သွားလို့။ ဆဲလိုက်တာ ကိုဝဏ္ဏ မွန်နေတာပဲ။ ဒီလောက် ကောင်းတဲ့ ကဒ်တွေကို အကုန်လုံး ဒီလိုလုပ်ရမလား။ မင်းတို့ အစကတည်း က ကြည့်ပါလား။ ဒီထဲမှာ အပြည့်ရှိလား မရှိလားဆိုတာ။ ငါက တိုက်ရိုက် ရိုက်ချင်တာ။ ကဒ်ရိုက်လိုက်ရတယ်။ “ဖြန်း”ဆိုတဲ့ဟာကို တစ်ခါ သတ်သတ်ရိုက် လိုက်ရတယ်ဆို။ ဟို တိုက်ရိုက် ရိုက်တာလည်း သူယူထားတယ်။ သူ ဘယ်ဟာ သုံးလဲတော့ မသိဘူး။ အဲဒါရိုက်ပြီးတော့ နောက်တစ်ခါ ဆက်ရိုက်ရတယ် အဲဒီအခန်း။

မမအေးရိုက်တဲ့ ကားတွေထဲမှာ ပါးရိုက်တဲ့အခန်း တော်တော် များများ ပါတယ်။ အဲဒါကို မမအေးက လွှဲရိုက်တတ်သလား သို့တည်း မဟုတ် လွှဲမရိုက်တတ်ဘူးလား။

မရိုက်တတ်ဘူး။ လွှဲမရိုက်တတ်ဘူး။ ဆော်ထည့်လိုက်တာပဲ။ ပြန်ပါ နဲ့ ချစ်လိပ်ပြာ မှာ ခင်သန်းနုနဲ့ နှစ်ယောက်။ အမှန်မှာ ကိုယ်ကသာ ခင်သန်းနုကို ရိုက်တဲ့အခန်းပါတာ။ ခင်သန်းနုက ကိုယ့်ကိုပြန်ရိုက်တဲ့အခန်း မပါဘူး။ အဲဒါကို ဒါရိုက်တာက အားနာပြီးတော့ ခင်သန်းနုကို ပြန်ရိုက်ခိုင်း တာ။ ဟာ ပြောထားတုန်းက မပါဘူးလေ။ အခု ဘာလို့ရိုက်တာလဲ ကိုယ့် ကို ဆိုပြီးတော့ ပြောတဲ့အခါကျတော့ တောင်းပန်တာ အရမ်းတောင်းပန်တာ ပဲ။ ဒီကနေ ရိုက်ထည့်လိုက်တာ။ ခင်သန်းနု ကိုယ့်ကို ရိုက်ထည့်လိုက်တာ ဒီကနေ နားကပ်က လွင့်ပြီးတော့ ဒီမှာ တစ်ခါတည်း စီးပြီးတော့ သွေးတွေ စီးကျလာတာ။ တောင်းပန်တယ်။ သူတို့ တောင်းပန်ပါတယ်။ ခင်သန်းနုက

အကယ်ဒမီ အေးအေးသင်း

လည်း တောင်းပန်တယ်။ နဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် ဘာညာနဲ့။ မဟုတ်ဘူးလေ၊
ကားထဲမှာမပါဘူး၊ မပါဘဲ ဘာဖြစ်လို့လုပ်တာလဲလို့ မကျေနပ်ဘူး။ ကျွန်မ
အဲလို ရိုက်တာကို မပါဘဲနဲ့လည်း အလုပ်ခံရတယ် တစ်ခါတလေကျရင်။
မင်း သမီးကျေနပ်အောင် ဒါရိုက်တာ လုပ်ပေးတာ။

ရုပ်ရှင်ကားတွေ ဆက်တိုက် ရိုက်ခဲ့တာပေါ့။ မမအေး အဲဒီ
ခေတ်က တော်တော်ကြီး အောင်မြင်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်ကားတွေလည်း
ဆက်တိုက် လက်ခံပြီး ရိုက်ခဲ့ရတယ်။ ကားပေါင်း ဘယ်လောက်လောက်
ရိုက်ဖြစ်ခဲ့လဲ မှတ်မိလား။

ကားပေါင်း ၃၀၀ တော့ ကျော်မယ်ထင်တယ်။

ဒီကြားထဲမှာ မမအေးက ကက်ဆက်ခွေ ဇာတ်လမ်းတွေသွင်း
သေးတယ်။

အဲဒါလည်း သုံးလေးရာလောက်ရှိတယ်။

အဲဒီမှာလည်း အတွဲများတာ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း။

ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊ ထွန်းဝေ၊ ကြိုးကြား ကြိုးကြား တခြား
မင်းသားတွေပေါ့။

အဲဒါကျတော့ ဘယ်လောက်လောက် အချိန်ပေးရလဲ။ တစ်နေ့
ပဲလား။

နေ့ရော ညနေရော၊ နေ့ရော ညရော။ အစ်ကိုရေ အဲဒီမှာ
အစ်ကိုနဲ့ပဲ နေတော့မယ်၊ အိမ်မပြန်တော့ဘူး။ အိမ်မပြန်တော့ဘူး အစ်ကိုနဲ့
ပဲ နေတော့မယ်။ အေးကောင်းသားပဲတဲ့ ဟိုကလည်း။ နေ့လည်း နေ့ကို
ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊ ည ထွန်းဝေ။ နောက် နေ့က ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း၊
ည ထွန်းဝေ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတာ။ အိမ်မှ မပြန်ရဘဲ။ အိမ်က ထမင်းပို့ပေး
ဘာပို့ပေး အကုန်လုံးလုပ်ပေးတာ။ နေ့ဆိုင်း၊ ညဆိုင်းနဲ့ အကုန်ဝင်ကြတာ။
မင်းသမီးကို ရအောင်ယူတာပေါ့။

ကျွန်တော် သတိထားမိတာ မမအေး သီချင်းဆိုသေးတယ်။
ဆိုတယ်၊ ဆိုတယ်။

ကျွန်တော် ဘယ်မှာသတိထား ကြည့်ဖူးလဲဆိုတော့ ဗဟန်း၊
မြေပဒေသာကျွန်းမှာ အဲဒီမှာ။

ပြဇာတ်တွေ ကတယ်၊ သီချင်းတွေ ဆိုတယ်။

ဇော်မင်းလေးနဲ့ အတွဲ။

“မမအေး” သီချင်း။

ရွှေမင်းသမီးလေးနဲ့....။

“မမအေး” “မမအေး” ဟုတ်တယ်။

“ဟဲ့ကောင်လေး ဟဲ့ကောင်လေး” ဆိုတယ်။ အဲဒီသီချင်းလေးက နှစ်များစွာ ပေါက်တယ်။

အဲဒီသီချင်းက မမအေး ဇော်မင်းလေးနဲ့ ဆိုတာလောက်ပဲ လား။

မဟုတ်ဘူး။ တခြားလူတွေနဲ့လည်း ဆိုတယ်။ မြန်မာပြည်သိန်းတန် နဲ့လည်း ဆိုတယ်။ သီချင်းတွေ မအောင်မြင်ဘူး။ မြန်မာပြည်သိန်းတန် တက်ခါလေးပဲ။ မတိုးဘူးပေါ့၊ မပေါက်ဘူးပေါ့ သီချင်း။ ဆိုပါတယ်။ ဟိုလူနဲ့ နည်းနည်း ဒီလူနဲ့နည်းနည်း အဲလိုဆိုတယ်။ တွံတေးသိန်းတန်နဲ့လည်း အတွဲလိုက် သီဆိုတာ။ “အချစ်မြားနတ်ရှင် မိန်းကလေး”တို့၊ “နှစ်ဆောင် မြိုင် အိမ်ကြီးရှင်”တို့ အဲဒါတွေ ကိုသိန်းတန်နဲ့ အတူတူ ဆိုတာ။

သီချင်းရော မမအေး ဘယ်နှပုဒ်လောက် မှတ်မိလဲ။

သီချင်းတော့ စီးရီးလိုက်ပဲ။ စီးရီးသွင်းတာ၊ စီးရီး နှစ်စီးရီးပဲ။ အင်း သုံးစီးရီးပေါ့။ “ကိုကြီးကျော်နဲ့ အပြိုင်”ရယ်၊ “သဇင်မ”ရယ်၊ နောက်တစ်ခါ “မယ်ဝဏ္ဏ”ရယ် သုံးစီးရီးသွင်းတယ်။ စီးရီး သုံးခွေ။

ခုနက ကျွန်တော်ပြောတဲ့ ဇော်မင်းလေးနဲ့ကျတော့ရော။

ဇော်မင်းလေးက အထက်။ ဇော်မင်းလေးနဲ့က အဲဒီမတိုင်ခင် ဟိုးအထက်က။

မမအေးက အလုပ်စုံတယ်၊ အလုပ်ပညာတော်တော်စုံတယ်။

စုံတယ်၊ စုံတယ်။ အားကို မအားရဘူး။

စာလည်း ရေးသေးတယ်။

စာလည်း ရေးသေးတယ်။ ဝတ္ထုက လေးအုပ်၊ ငါးအုပ်ထောက် ရေးတယ်။

လေးအုပ်၊ ငါးအုပ်လောက် ရေးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုရော မှတ်မိလား။

နောက်ဆုံးရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုက “မောင့်မမ မြနုနွာလှိုင်”။

ဒါတွေက မမအေးရေးတဲ့ မျက်နှာဖုံးတွေပေါ့နော်။

ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်။ Coverတွေ။ “စိတ္တဇ္ဈိကံသံ” မျက်နှာဖုံး

အကယ်ဒမီ အေးအေးသင်း

Coverတွေ။ နောက်တစ်ခါ... မမှတ်မိတော့ဘူး၊ လေး၊ငါးအုပ်တော့ ရေး
တယ်။

**မမအေး အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်တို့ ၈၈ အရေးအခင်းဖြစ်တော့
အနုပညာရှင် တော်တော်များများလည်း ပါလာတယ်ပေါ့နော်။**

ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့။

**အိမ်ရှေ့ပူ အိမ်နောက်မချမ်းသာ ဆိုသလို တိုင်းပြည်နဲ့ လူမျိုး
ခံစားရတဲ့အချိန်မှာ ကိုယ်တို့ အနုပညာသမားတွေက ဝင်ပါကြတယ်။
ပါကြပြီးတော့ ၈၈ အရေးအခင်းပြီးသွားပြီ။ နဝတ၊ နအဖ တက်လာတဲ့
အချိန်မှာ တချို့အနုပညာရှင်တွေကတော့ သူတို့ပါမိတာ မှားပါတယ်
ဆိုပြီးတော့ ဝန်ခံချက် လက်မှတ်ထိုးကြတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကြားဖူး
တာကတော့နော် ဦးထွန်းဝေ၊ မမအေး၊ နောက် ဟာသမယ် မသန်းရွှေ
သူတို့ကတော့ မထိုးကြဘူး။ မထိုးကြတဲ့အတွက် ကားရိုက်တွေလည်း
မလုပ်ရဘူး၊ ဟောပြောပွဲတွေလည်း မလုပ်ရဘူး၊ ပိတ်လိုက်တယ်။
မမအေး ဘာကြောင့် မထိုးတာလဲ။**

မသန်းရွှေနဲ့ မအေးက တစ်တွဲတည်း။ ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာ
လာ တစ်တွဲတည်း။ အိမ်မှာစား၊ အိမ်မှာနေ၊ အိမ်မှာအိပ် တစ်တွဲတည်း
ဖြစ်နေတဲ့အတွက် မထိုးရခြင်းအကြောင်းအရင်းက နှစ်ယောက် တိုင်ပင်ပြီး
မထိုးလိုက်ကြတာ။ တို့တွေ နိုင်ငံတော်အတွက်၊ ပြည်သူအတွက် အလုပ်
လုပ်တာ၊ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ဖြစ်တဲ့အတွက် အလကား အနုပညာသည်တွေ
အဖြစ်မခံနိုင်ဘူးနော်။ ငါ တန်ဖိုးရှိတဲ့ အနုပညာသည်ပဲ ဖြစ်မယ်။ မထိုးဘူး၊
ငတ်သေသွားပါစေ။ ကိုအောင်လွင်က လာပြောတယ်၊ ညီမလေး လက်မှတ်
ထိုးလိုက်တဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့။ သူများတွေထိုးနေတာ။ သူများတွေထိုးတိုင်း
ထိုးရမလားလို့၊ မထိုးပါဘူး။ သူများတွေရဲ့ ခံယူချက်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ ခံယူချက်
တူတာမှမဟုတ်တာလို့၊ မထိုးဘူး အစ်ကိုလို့။ မျက်စိရှေ့မှာ ကလေးတွေ
သေတာတွေ၊ မျက်စိရှေ့မှာ သတ်တာတွေ အကုန်မြင်နေရတယ်။ ဒါတွေကို
ဘယ်လိုလုပ် ဖျောက်ပစ်လို့ရမှာလဲ၊ မဖျောက်ပစ်ခဲ့နိုင်ဘူးလို့။ မဖျောက်
ပစ်နိုင်တော့ ဒါတွေလည်း မလုပ်နိုင်ဘူးလို့၊ လက်မှတ်လည်း မထိုးနိုင်ဘူး
လို့။

ကလေးတွေရဲ့ မျက်နှာကို ထောက်ထားပြီးတော့ပေါ့။

ဟုတ်တယ်၊ မလုပ်နိုင်ဘူး။ တို့အရေး တို့အရေးနဲ့ သတ်သတ်သွား

တာတွေ အများကြီးပဲ။ အစ်ကိုရော ထိုးလား၊ ငါကတော့ ထိုးတယ်။ အစ်ကိုနဲ့ ညီမကတော့ Sorryပဲလို့၊ ခံယူချက်ချင်း မတူဘူး၊ မထိုးဘူးလို့။ အေး ပြီးရောဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်။

မမအေး မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် မမအေးရဲ့ နှုတ်ခမ်းပေါ်မှာရှိတဲ့ မှဲ့၊ မျက်ခုံးပေါ်မှာရှိတဲ့ မှဲ့။ ဒီမှဲ့နှစ်ခုကြောင့် မမအေးရဲ့ မျက်နှာက တင်းတာနော်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့။

မမအေးတို့ခေတ်က ဒီမှဲ့ကို ဖျက်ပစ်လိုက်မယ်လို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလား။

မရှိဘူး၊ မရှိဘူး။ ငါ အဲဒီမှဲ့ကြောင့် မျက်နှာကြောတွေ တင်းနေရင် တင်းနေတယ်။ အဲဒီတော့ ငါ သရုပ်ဆောင်တဲ့အခါမှာ မျက်နှာကြောတွေ လျော့သွားအောင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲဆိုပြီးတော့ အဲဒီလိုပေါ့နော်။ အဲဒီတော့ ငါ အိုက်တင်ကို လျှော့ရမယ်ဆိုပြီးတော့ အိုက်တင်ကို လျှော့တယ်။ ကိုဝင်းဦးရိုက်တဲ့ ငွေလှိုင်းဇာပေါ်မှာ သူတောင်းစားမလေ။ သူတောင်းစားမကလေးမွေးတာလေ၊ ဘူတာရုံအောက်မှာ ဒီကလေးမွေးတာလေ။ အဲ အဲဒီလို လျှော့ပစ်လိုက်လို့ ဟိုက အကုန်လျှော့ခိုင်းတာ။ အိုက်တင်တွေလျှော့လျှော့ခိုင်းတာ။ နောက်တော့ ကလေးလေးမွေးလာတော့ ကလေးလေးတွဲလောင်းခေါ်ပြီးတော့ မန္တလေး နာရီစင်ကြီးအောက်မှာ ခွက်ကလေးနဲ့ တောင်းပြီးတော့ ကလေးလေးနဲ့ တယောလေး ထိုးပြီးတော့ အဲဒီလို။ ဘယ်လိုခေါ်မလဲ၊ ရုပ်ကိုချလည်းချလိုက်တယ်၊ အိုက်တင်လည်း ချလိုက်တယ်ပေါ့။ အစ်ကိုကလည်း ခိုင်းတယ်။ ပီပြင်အောင် လုပ်နိုင်တာပါ။ အဲဒါကတော့။

မမအေး အဲဒီ ခုန ကျွန်တော်မေးလိုက်တာ တစ်ခုရှိတယ်။ Leadingမဟုတ်ဘဲနဲ့ Supporting Roleတွေပဲ သွားရတယ်။ အဲဒါသည်လည်း Supporting Roleတွေလည်း အစ်မကလွဲရင် လူစားထိုးလို့မရတဲ့ နေရာတွေကို။ အဲဒီတော့ တချို့တွေကျတော့ နားမလည်တာရှိတယ်။ အေးအေးသင်းဆိုရင် ဗီလိန်ပဲ၊ နောက်ပိုင်းမှာကျတော့ စနုရားခင်နုနု စသဖြင့်ပေါ့နော် Bland သတ်သတ်လုပ်တဲ့လူတွေလည်းရှိတယ်။ အဲဒီတော့ Bland လုပ်တာက ရုပ်ရှင်ထဲမှာလုပ်တာ။ တကယ့်တကယ်ကျတော့ အပြင်မှာကတော့ မမအေးတို့က သာမန်လူပဲလေ။ တချို့ကျတော့

နားမလည်နိုင်ဘူးပေါ့နော်။ အဲဒါမျိုးတွေများ မမအေး အပြင်မှာကြုံဖူးလား။

ရှိပါတယ်၊ ကြုံဖူးတာပါတယ်၊ ရှိပါတယ်။ သရုပ်ဆောင်တဲ့နေရာမှာ အမျိုးစုံ ပုံစံအမျိုးစုံနဲ့ပေါ့နော် သရုပ်ဆောင်ရတယ်။ ငါ... လုပ်နည်းကို လုပ်ရမယ်။ ဆရာဦးသုခနည်းက လုပ်ခိုင်းတယ်။ လုပ်ခိုင်းတော့ ငါ ဒါကြီးကို လုပ်လိုက်ရင် ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်ရရင် ငါ့ကိုမုန်းတော့မယ်၊ လူတွေမုန်းတော့မယ်။ အဲဒီတော့ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ ကိုယ့်ကို ချစ်အောင် အိုက်တင်၊ အသံ၊ အကုန်လုံး ရုပ်ကော အကုန်လုံးကို ချိန်းပြီးတော့ မျက်လုံးပါ တစ်ခါတည်း သတ်ပစ်လိုက်တာ။ သတ်ပစ်လိုက်တဲ့အခါကျတော့ လျှော့သွားတာပေါ့။ လျှော့သွားတော့ နောက်ဆုံး အားလုံးကိုခြုံပြီးပြောမယ်ဆိုရင် အေးအေးသင်း ဘတ် ဘတ် ဘတ်နဲ့ ရိုက်နေပေမဲ့ အေးအေးသင်းကို ပြည်သူကတော့ချစ်တယ်၊ ပြည်သူက လက်ခံတယ်။ အေးအေးသင်းလာပြီဆိုရင် ဘီလူးဆိုင်းတီးတယ်။ ဆိုင်းကလည်း အစ ဘီလူးဆိုင်းတီးတယ်။ နောက်ပိုင်းကျတော့ ချစ်ခင်လာတယ် သူတို့။ ချစ်ခင်လာတယ်၊ အေးအေးသင်း ပါလာပြီ၊ အေးအေးသင်း ပါလာပြီ။ အခုထိ အေးအေးသင်း မသေသေးဘူးတော့၊ အေးအေးသင်းကြီး ရှိသေးတယ်တော်ဆို ဖြစ်နေရတာပေါ့နော်။ အဲဒီလို ချစ်ခင်အောင် နေရတာပေါ့။ ပရိသတ်ထဲမှာ လူလိုနေချင်တယ်၊ လူတွေလို သိချင်တယ်၊ လူတွေဘယ်လိုနေလဲ သိချင်တယ်။ အဲဒါတွေ လိုက်ပြီးတော့ လေ့လာစုံစမ်းတာပေါ့။ အင်း အင်း။ အမြင်ရှင်းအောင်ပေါ့၊ သူတို့တွေ။ နေရတဲ့ဘဝကို အမြင်ရှင်းအောင်၊ သိအောင်လို့ပေါ့လုပ်တာ။ သိမှာလည်း ကိုယ်အိုက်တင်လုပ်တဲ့အခါ၊ သရုပ်ဆောင်တဲ့အခါ အပြင်ရဲ့ အကုန်လုံးသိတယ်။ တစ်ခါတလေ ဘတ်စ်ကားတွေ ဘာတွေစီးပါတယ်။ ဟိုး တာမွေကနေပြီးတော့ မြို့ထဲကိုစီးတယ်၊ စီးတဲ့အခါကျတော့ မိုးတွေရွာ။ ဒါလေးဆောင်းပြီးတော့ တွန်းပြီးတော့ တွယ် တွယ် သမီးလေး တွယ်ထား တွယ်ထား၊ အမေ့ကို ခါးဖက်ထား၊ တွယ်ပြီးတော့ ဒီလိုပဲ စီးရတယ်။ စကော့ဈေး ကျတော့ ဆင်းရတာပေါ့၊ ဆင်းပြီးတော့ ခါခတ်ချပြီးတော့ ဈေးဝယ်ပေါ့။ ဈေးကအပြန်ကျတော့လည်း ဒီလိုပဲ တိုးတာပေါ့၊ အဲလို နေရတာပေါ့။ မိန်းမပျက်ခန်း၊ ဖြစ်နေတဲ့ မိန်းမပျက်တွေ အများကြီးပဲ၊ အဲဒါတွေ သွားကြည့်၊ သူတို့ ဘယ်လိုပျက်လဲ၊ ဘာကြောင့်ပျက်တာလဲပေါ့။ ဪ ဒီလိုပါလား၊ အပြင်မှာ အများကြီးပဲ။ ချောချောလှလှလေး

အပျက်လေးတွေ အများကြီးပဲ။ ဒီလိုပဲ နေရတာပဲ။

နောက်ဆုံးရိုက်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ။

နောက်ဆုံးကတော့ ခုနစ်တော့ မမှတ်မိလိုက်တော့ဘူး။ **နေ့မ
နေ့မ၊** ဆရာကြီး ဦးခင်ဇော်၊ ဒါရိုက်တာ ဦးခင်ဇော် ရိုက်ခဲ့တာ။ ချစ်ချစ်ဇော်နဲ့
နေ့မ ဇာတ်ကား အဲဒီဟာ နောက်ဆုံးပဲ ရိုက်တာ။

မမအေး ဘာကြောင့် သရုပ်မဆောင်တော့တာလဲ။

ဘာကြောင့် သရုပ်မဆောင်တော့တာလဲဆိုတော့ ဟို ဟို ဟိုအစိုးရ
ဟိုအစိုးရ မတည့်တော့ဘူး။ သူတို့က မတည့်တာပါ။ ကိုယ်က အနုပညာ
သမားပဲ အနုပညာအလုပ် လုပ်နေရရင် ပျော်တာပဲဟာ။ အဲဒါ အေးအေး
သင်း အနုပညာနဲ့ လုပ်စားခွင့် အကုန်ပိတ်။ သီချင်းသီဆိုခွင့်၊ က၊ခွင့်၊
ဘာညာ အကုန်အကုန် ဟောပြောခွင့် အကုန်အကုန် ပိတ်ပစ်လိုက်တာ။
လာဌားတဲ့လူတွေ လာဌားတယ်။ သွားမေးပါဦး အေးအေးသင်းကို ဌားလို့
ရမလားလို့။ မရဘူး ပိတ်၊ အကုန်ပိတ်တာ။

မမအေး၊ ဦးထွန်းဝေ။

ဟုတ်တယ်၊ အကုန်ပိတ်ပစ်လိုက်တာ။ မလုပ်ရတော့တာ။ အဲဒီထဲ
က ပြီးသွားပြီလေ။ အဲဒီကတည်းက အနုပညာနဲ့ လုံးဝ အဟပ်ကွာသွားပြီ
ပေါ့။

တကယ် စိတ်မကောင်းစရာ ဖြစ်လိုက်တာ။

ဟုတ်ကဲ့ပါ။

မမအေး ခင်ပွန်းသည်က ဗိုလ်ကြီး။

အေးမြင့်၊ ဗိုလ်ကြီးအေးမြင့်။ ဟုတ်ကဲ့။

မမအေးတို့ သားသမီး မထွန်းကားဘူးနော်။

မထွန်းကားပါဘူး။

မမအေးက တစ်ယောက်တည်း ဒီမှာနေနေတာပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့၊ တစ်ယောက်တည်း ဟို သမီးလေးနဲ့။ မွေးစားသမီးလေး
နဲ့၊ သူက အကုန်လုပ်ပေးတယ်။ ရှိတာတွေ၊ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကတော့
ဆရာတော့်ကို အကုန်လှူလိုက်တယ်။ ဒီခြံကြီးတစ်ဝန်းလုံးကို လေးဧက၊
လေးဧက ရှိတယ်။ အဲဒါကို အကုန်လုံးလှူလိုက်တယ်။ လှူလိုက်တော့
ခြံထဲမှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှ အကုန်လုံး သာသနာ့မြေ၊ သာသနာ့ပစ္စည်း
အဖြစ်ပေါ့ လှူလိုက်တယ်။ ဒီအိမ်လည်း မသေခင် နေမယ်၊ သေရင်တော့

အကယ်ဒမီ အေးအေးသင်း

သာသနာ့ပစ္စည်း အကုန်လုံးပဲ။ အဲဒီလို လှူလိုက်တယ်။

ကြားရတာ သာဓုခေါ်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။

မမအေး ကျန်းမာရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုရှိလဲမသိဘူး။

အခုက ကျန်းမာရေးအခြေအနေကတော့ ငါ့မျက်နှာ မနက်ဖြန် ကျရင် ရှိပါ့မလားပေါ့။ အဲဒီလို ခဏခဏ နှလုံးကခုန်၊ နှလုံးက ဖြစ်နေတဲ့အခါ ကျတော့ မော မော မော၊ မနက်ကျတော့ ကောင်းသွားပြန်ရော။ ကောင်းနေ ပြန်တော့ ငါရှိသေးတယ်ပေါ့။ ငါ အသက်ရှိသေးတယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုပဲ အဲဒီလိုလေးလည်းနဲ့ မျဉ်းမျဉ်းလေးပေါ့၊ မျဉ်းမျဉ်းလေး နေနေရတာပေါ့။

အစ်မ အခု ၇၃၊ ကျွန်တော် ၇၂။

အင်း တစ်နှစ်ကြီးတယ်။

အဲဒီတော့ ၂၀၂၀ မှာ ကျွန်တော်တို့က မြန်မာ့ရုပ်ရှင် နှစ် တစ်ရာပြည့်တော့မယ်။

ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့။

အစ်မ မိမှာပါ။

မိပါစေ ဆုတောင်းရမှာပဲလေ။

အဲဒီတော့ အဲဒီဟာအတွက်ကို ဘယ်လိုများ အစ်မ ဆုတောင်း ပေးချင်လဲ။

အေးအေးသင်းဆိုတာ ရှိသေးတယ်နော်။ ရှိသေးတာကို ဒီမှာ ပိတ်ကားပေါ်မှာ မြင်ရဦးမယ်။ မြင်ချင်သေးတယ်၊ ပြချင်သေးတယ်နော် အေးအေးသင်းက ဒါပဲဆိုတာ။ နောက်ပြီးတော့ ဟိုတုန်းက မင်းသမီးတွေ ဟာ ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်တွေ ပြမှာပါနော်။ ပြတဲ့အခါမှာ ဟိုတုန်းက မင်းသမီးတွေ ဒီလို ဒီလို လုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာကို အခုခေတ် ကလေးလေးတွေ သိစေချင်တယ် နော်။ ဝတ်စားဆင်ယင် အမူအရာကစပြီး အကုန်လုံးကို သိစေချင်တယ်နော်။ အနုပညာဆန်ဆန်၊ မြန်မာအမျိုးသမီး ပီပီ မြန်မာအမျိုးသမီးနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ ဝတ်စားတန်ဆာတွေကို ဝတ်ဆင်ပါလို့ ပြောချင်ပါတယ်။ နောက်ပြီးတော့ သရုပ်ဆောင်တဲ့ နေရာမှာလည်း သရုပ် ဆောင်နဲ့ အံဝင်ခွင်ကျ အဝတ်အစားကိုသာ ဝတ်ပါလို့။ ကာရိုက်တာနဲ့ညီတဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမျိုးလေး လုပ်ပေးပါလို့။ ဒါလေး ပြောချင်ပါတယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ Kamayut Mediaအတွက်

အခုလို...။

ကလေးတွေလည်း လိုက်နာကြပါလို့၊ ဟုတ်ကဲ့။

အခုလို အပင်ပန်းခံပြီးတော့ ဖြေကြားပေးတဲ့အတွက်ကို
ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့။ မအေးကလည်း အများကြီး ဝမ်းသာပါတယ်
လို့။

အကယ်ဒမီ ဆွေဇင်ထိုက်

မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဝင်းငြိမ်းပါခင်ဗျာ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ကမာရွတ်မီဒီယာနဲ့ တင်ဆက်မယ့် အစီအစဉ်ကတော့ “လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူများ”ဆိုတဲ့ အစီအစဉ်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တွေ့ဆုံမယ့် အကယ်ဒမီဆုရှင်တစ်ဦးကတော့ ဆွေဇင်ထိုက် ဖြစ်ပါတယ်။

မင်္ဂလာပါ ဂရုစစ်။

မင်္ဂလာပါရှင်။

ဂရုစစ်ကို ကျွန်တော်သိတာက ရှုမဝရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေးကနေ ပြီးတော့ ဦးကျော်ရီကံကူးခဲ့တဲ့ “စေလိုရာစေ”နော်။

ဟုတ်ကဲ့။

“စေလိုရာစေ”က တော်တော်ထူးခြားတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကားတစ်ကားထဲမှာ မင်းသမီးလည်း နာမည်ကြီးတယ်။ မင်းသားနှစ်ယောက်လည်း နာမည်ကြီးတယ်နော်။ ဂရုစစ်နဲ့ တွဲခဲ့တာက ဇော်ဝမ်း၊ လင်းထင်။ ဒီသုံးယောက်စလုံးက တစ်ပြိုင်တည်းမှာ သရုပ်ဆောင်လောကကို ရောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်သိချင်တာကလေ အခု သရုပ်ဆောင်သင်တန်းတွေ

လည်း ဖွင့်နေကြတယ်ပေါ့နော်။ ရှုမဝဦးကျော်က ဂရုစိုက်တို့ကို သင်ခဲ့တာ ဘယ်လိုများ သင်ကြားပို့ချခဲ့လဲ။

ဟုတ်ကဲ့၊ အခုနောက်ပိုင်း အများစုလုပ်နေတာကတော့ ရုပ်လုပ်ရှားမှုကို စောင်းပေးပြီးတော့ သင်ရတဲ့ Constantionရဲ့ ဖော်မြူလာနဲ့ သင်ကြတာလေ။ ကျွန်မတို့ကိုကျတော့ စိတ်ခံစားမှုကို စောင်းပေးပြီးတော့ လုပ်ရတယ်။ ဂဒေါ်စကီးရဲ့ ဖော်မြူလာနဲ့ သင်ရတယ်။ ဂဒေါ်စကီးဖော်မြူလာမှာက လိပ်ပြာကူးပေါ့နော်၊ ကာရိုက်တာရဲ့စိတ်ကို အထဲကိုထည့်တဲ့နေရာမှာ ထပ်ကာထပ်ကာ လေ့ကျင့်ခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်ရဲ့ပင်ရင်းစိတ်က ပျောက်သွားပြီးတော့ ကာရိုက်တာရဲ့စိတ်က ကူးဝင်သွားတဲ့နည်းကို သုံးပါတယ်။ အဲဒါကို ကျွန်မတို့ကို လေးနှစ်လောက် ထရိန်နင်ပေးပါတယ်။

လေးနှစ်...။

ဟုတ်၊ ခုနစ်တန်းအောင်ပြီးတဲ့ Summerကတည်းကနေ ကျွန်မက သင်တန်းတက်ရတယ်။ အဲဒီကနေ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ ရိုက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဆယ်တန်းကိုလည်း မအောင်၊အောင်အောင် ဖြေရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီရုပ်ရှင်ထဲက ကာရိုက်တာက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးဖြစ်တဲ့အတွက်ပါ။ အထက်တန်းကျောင်းသူနဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူရဲ့ Response က ကွာတယ်လို့တော့ ဆရာက ပြောတယ်ပေါ့။ ဟိုအရွယ်တုန်းကတော့ ဘာပြောတယ်ဆိုတာ မသိဘူးပေါ့။ အခုကျမှ သတိထားမိတယ်။ မှန်ပါတယ်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ တကယ်လည်း ဖြစ်သွားတဲ့အခါကျတော့လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူရဲ့ ဝတ်တာစားတာ ဟန်ပန်တွေ အကုန်လုံးက အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာပေါ့နော်။ နောက်... စာလုံးတွေပေါ့၊ ဒိုင်ယာလော့တွေ၊ စကားလုံးတွေဟာ ပြောရင်းပြောရင်းနဲ့ ဆရာပေးတဲ့ စကားလုံးကိုပဲ ပြောတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ လေ့ကျင့်ပါများတဲ့အခါကျတော့ အသားကျသွားတယ်။ အဲဒီတော့ ဖော်မြူလာအရတော့ သူက သရုပ်ဆောင်ကနေ စိတ်ကိုအရင်ခံစားရမယ်။ ပြီးသွားလို့ရင် စိတ်မှန်လာရင် အသံမှန်လာမယ်။ အသံမှန်လာရင် ရုပ်လုပ်ရှားမှုမှန်လာမယ်ဆိုတဲ့ Methodနဲ့ သွားတာ ပေါ့။ ဟိုဘက်က ပရိသတ်က Absorbedလုပ်တဲ့အခါကျတော့ သူက ပထမဦးဆုံး ရုပ်ကိုကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ သူဘာပြောနေလဲ ဆိုတဲ့ အသံကိုကြည့်တယ်။ ပြီးသွားတော့မှ သူ့ရဲ့စိတ်ကို ကြည့်တယ်။ လိပ်ပြာက ဒီလိုကူးရတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဆရာ ရှုမဝဦးကျော်ကတော့ အရမ်းထူးခြားပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ ပထမဆုံး ရိုက်တဲ့ “ရွှေရင်သိမ်းသစ်” ဆိုရင် စမ်းစမ်းအေးကို သူ အရွယ်မရောက်သေးတဲ့အတွက် စောင့်ပြီးတော့ကို ရိုက်တာနော်။ တကယ့် ၁၆ နှစ်အရွယ်ရောက်တဲ့အခါကျမှ “ရွှေရင်သိမ်းသစ်” ဆိုတဲ့ကားကို ရိုက်တာနော်။

သူက ကာရိုက်တာကို မွေးထားတာလေ။ မွေးပြီးသွားတော့မှ ကာရိုက်တာနဲ့ လိပ်ပြာကူးနိုင်မယ့်လူကို Mould လုပ်လာတာ။ ဖြည်းဖြည်း ဖြည်း ဖြည်းနဲ့။ ကျွန်မတုန်းကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ၇ တန်း၊ ၈ တန်းဆိုတော့ ကလေးပဲ ဆော့နေတာပေါ့(ရယ်လျက်)။ ဒါပေမဲ့ သူ ဖြည်းဖြည်း ဖြည်းဖြည်းနဲ့ Train လုပ်လာတာ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်မှပဲ ရိုက်မယ်ဆို တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်မှပဲ ရိုက်မယ်။ သူရဲ့ Pre Production ကြီးဟာပေါ့နော် တအားကောင်းလွန်းတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ သူရဲ့ကားထဲမှာ ပါလာခဲ့တာ အသစ်ဆို ပေမဲ့လို့လည်းပဲ ခေါင်းဆောင်မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေအဖြစ် အောင်မြင်ကြတယ်။

ဒါကြောင့်မို့လည်း သုံးယောက်စလုံး တစ်ခါတည်း အောင်မြင်သွားခဲ့တယ်နော်။ သုံးယောက်စလုံးအောင်မြင်ခဲ့တာ၊ ရှားပါတယ်။ ရုပ်ရှင်ကားလည်း အောင်မြင်တယ်။ သရုပ်ဆောင်သုံးယောက်လည်း အောင်မြင်သွားတယ်ပေါ့နော်။

ဟုတ်ကဲ့။

အဲဒီကနေပြီးတော့ ဂရေစ် တောက်လျှောက်... နောက်ထပ် ရှုမဝနဲ့ ရိုက်ဖြစ်သေးလား။

ရိုက်ဖြစ်ပါတယ်။ ဒုတိယကားကိုကျတော့ ကျွန်မငယ်ငယ်တုန်းက ဘိုကလေးနဲ့ ယောက်ျားလေးလိုမျိုးနေတဲ့ ကာရိုက်တာကို သူက သဘောကျလို့ဆိုပြီး...။

ဪ... အင်း၊ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။

နမမယ်ထွေး ငယ်ပါသေး ဆိုတဲ့ ကားတစ်ထုပ်ကို ရိုက်ပါတယ်။ အဲဒီထဲမှာ ယောက်ျားလေးလိုမျိုး သရုပ်ဆောင်၊ Tomboy လေးလိုမျိုးနဲ့ အမှုတစ်ခုကနေ ထွက်ပြေးတာမျိုး၊ နောက်... ရေထဲကို ခုန်ချရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မက ရေကူးတာ ခုနစ်တန်းလောက်ကတည်းက တောက်လျှောက် Training ပေးပါတယ်။ ဒီလိုမျိုးနဲ့လည်း ရိုက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီကာရိုက်တာလေး

လည်း ကောင်းပါတယ်။ နောက်... ထူးထူးခြားခြားကတော့ **ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီ** ဆိုတဲ့ကားပါပဲ။ အဲဒီ **ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီ** ဆိုတဲ့ ကားမှာတော့ စိတ်သိပ်မကျန်းမာတဲ့ အမျိုးသမီးကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ပါရပါတယ်။ အဲဒါအတွက်ဆိုလို့ရှိရင် ဒီကာရိုက်တာကို ရိုက်တော့မယ်ဆိုတဲ့အတွက် ကြောင့်မို့လို့ ဦးစိန်မြင့်ကလည်းပဲ ကျွန်မကို အဲဒီတုန်းက ဒေါက်တာအုန်းမောင်ရဲ့ စိတ္တဇဆေးရုံလေ၊ တံတားလေးမှာလေ...အဲဒီမှာ ကျွန်မတို့ သုံးရက် Visitသွားရပါတယ်။ ပထမတစ်ရက်မှာ အလွန်တရာမှ ကြမ်းတမ်းပြီး တော့ တစ်ယောက်တည်း သော့ခတ်ထားရတဲ့လူကို ကြည့်ရပါတယ်။ နောက် ဒုတိယတစ်ရက်မှာကျတော့ သွားသွားလာလာနဲ့ ဆေးကုနေရတဲ့လူပေါ့။ အလွန်မှ ဖျော့ပြီးတော့ လောကကြီးကို ဘယ်လိုမှမခံနိုင်တဲ့ လူကို ကြည့်ရပါတယ်။ နောက်တစ်မျိုးကကျတော့ သွားသွားလာလာနဲ့ကို တောင့်တောင့်ရောင့်ရောင့်၊ သူ့ကိုယ်သူလည်းပဲ ကောင်းနေသလိုပဲထင်ရတဲ့ လူတွေကို ကြည့်ရပါတယ်။ အမျိုးသမီးအဆောင်ကို သွားရတယ်။ သူတို့ရဲ့ လက်ဟန် ခြေဟန်တွေ၊ မျက်လုံးအနေအထားတွေ၊ ပြောတာတွေ အဲဒါတွေကို ကြည့်ရပါတယ်။ ဒီလိုနည်းအားဖြင့် ကျွန်မ **ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီ** ရိုက်တဲ့အခါ ကျတော့လေ အဲဒီကာရိုက်တာလေးကို ကောင်းအောင်လုပ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဂရစ်ဘဝမှာလည်း ဒါဟာ သမိုင်းမှတ်တိုင်လို့ ပြောလို့ရတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီကားကို နောက်ထပ် Second Version, Third Version တွေ ထုတ်ကြပါတယ်။ ထုတ်တဲ့ဟာတွေကျတော့ ကျွန်မတို့ ဆရာက အလွန်တရာမှ ဒီကာရိုက်တာဟာ Purifyဖြစ်တယ်၊ ဖြူစင်တယ်။ သူ့မှာ ဘာမှ Sex appeal မရှိဘူးဆိုတာ ပေါ်အောင်ပြပါတယ်။ ကျွန်မလည်းပဲ ဆရာပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်း Versionတွေကျ တော့ Sex appealတွေပါလာတော့ ကာရိုက်တာက နည်းနည်း Distortionဖြစ်သွားတယ် ထင်တာပဲနော်။

ဒါ ဒီဝတ္ထုကတည်း ဆရာ သိန်းသန်းထွန်းရဲ့ ဝတ္ထုကို ရိုက်ထားတာ။

ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ ဓနုရွာကို ကျွန်မရောက်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးကလေးနေခဲ့တဲ့ အိမ်ကိုလည်း ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ အခုထိလည်း အိမ်ကလေးကတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီက တကယ့်အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါဆို... True Story ပေါ့။

အကယ်ဒမီ ဆွေဇင်ထိုက်

ဟုတ်... True Story ပါ။ အဲဒီက ရွာသူကြီးရဲ့အကြောင်းကို ရေးတာ။ အဲဒီရွာသူကြီးရဲ့ တူတွေဘာတွေလည်း တွေ့ပါတယ်။ ရွာသူကြီးက တော့ ဒေါသထွက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စာရေးဆရာက သူ့အိမ်ပေါ်မှာ တစ်လလာနေပြီးတော့မှ သူ့အကြောင်းကိုရေးတယ်ဆိုပြီးတော့ပေါ့နော် (ရယ်လျက်)။ ဒါပေမဲ့ လိပ်ပြာကူးရတာ ထူးခြားပါတယ် ဒီကားကတော့လေ။

ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီကားမှာ ဂရေစ်အောင် မြင်သလို လူကြီးလုပ်တဲ့ ဦးကျောက်လုံးကလည်း အရမ်းကိုအောင်မြင်ခဲ့တယ်နော်။

မှန်ပါတယ်၊ မှန်ပါတယ်။

ဒီဘက်က သူ့သားလုပ်ပြီးတော့ အဖေအတွက် အနစ်နာခံတဲ့ လင်းထင်လည်း အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့ပါ။

ရှုမဝဦးကျော်ကားတွေက တကယ့်ကို ရုပ်ရှင်လောကမှာ သမိုင်းမှတ်တိုင်တင်နိုင်တဲ့ ကားတွေပေါ့နော်။

Pre Production ကို သေချာလုပ်တာ။ ကျွန်မကလည်း ဒါတွေကို အမြင်နဲ့သင်ရင်းနဲ့ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း Pre Production ကို လုပ်ရတာကို ကြိုက်ပါတယ်။ သူ့ဆိုလို့ရှိရင်လည်း Script တစ်ခုကို တစ်နှစ်၊ နှစ်နှစ် ရေးတာ။ ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်းပဲ နောက်လရိုက်မယ့်ကားကို နှစ်နှစ်ရေးတယ်။ အဲဒီလိုဖြစ်သွားတာပေါ့။

အဲဒီတော့ ဆွေဇင်ထိုက်အကြောင်းပြောမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့က ချန်ထားလို့မရတဲ့ ကားတစ်ကားရှိတယ်။ “အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု” နော်။

ဟုတ်တယ်။

အဖေတစ်ခု သားတစ်ခု ကိုကျတော့လေ ကာရိုက်တာက Charlie Chaplin & The Kid ဆိုတဲ့ စာအုပ်သေးသေးလေး လက်တစ်ဝါး လောက်ရှိတယ်။ သူ့မှာ စာလုံးမပါဘူး၊ အရုပ်တွေချည်းပဲပါတယ်။ အဲဒီအရုပ်တွေချည်း ပါတဲ့ဟာကို ကြည့်ပြီးသွားတော့မှ အဲဒီအချိန်တုန်းက ဟာသကားများကိုရိုက်လို့ရှိရင် အကယ်ဒမီ မရဘူးလို့ ပြောလို့လေ။ အဲဒါသမီးတို့အဖေအတွက် အကယ်ဒမီရုပ်ဆုကို မှန်းပြီးတော့ကို ဒီဇာတ်ကို တည်ပါတယ်။ တည်တဲ့အခါကျတော့ Charlie Chaplin & The Kid မှာရှိတဲ့

Concept ကတော့ ကလေးတစ်ယောက်နဲ့ လူပျိုတစ်ယောက်ကနေပြီးတော့၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို မွေးစားတယ်။ မွေးစားပြီးတော့ အမေရှာတယ်ပေါ့။ အမေရှာပေးတယ်။ ပေးရင်းကနေပြီးတော့ သူ့ကလေးကို အမေအရင်း တွေတဲ့အခါကျတော့ ပြန်ပေးလိုက်တယ်။ Concept လေးက ဒါလေးပဲလေ။ ဒါပေမဲ့လေ ကျွန်မတို့က ဘေးက အဆာပလာတွေထည့်ရတာပေါ့။ Culture ကိုလည်း ထည့်ချင်တာပေါ့။ သားကလေးဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ မြန်မာ Culture ဆိုလို့ရှိရင်...။

ရှင်ပြုချင်တယ်။

ရှင်ပြုချင်တယ်ပေါ့။ အဲဒီရှင်ပြုချင်တာကို ရှင်ပြုလို့ရှိရင် အမေရော၊ အဖေရော ပါရတယ်ဆိုတာလေး ရှိတယ်လေ။ အဲဒီတော့ အဲဒါလေးအတွက် ဆိုပြီးတော့ ဟိုဘက်ကနေပြီးတော့ ပန်းချီကားလေးကနေ စပြီးတော့ ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒီကလေးရဲ့စိတ်ဟာ နူးညံ့တယ်။ သူက ဘာသာတရားအဆုံးအမနဲ့ နီးစပ်တယ်ဆိုတာကို သိဖို့ အတွက်ဆိုပြီးတော့ အဲဒီလို သံပေါက်ကလေးတွေဆိုပြီးတော့ အိပ်တာမျိုးတို့ ဒါမျိုးတွေကို ထည့်ပေးထားတယ်။

အရမ်းကောင်းပါတယ်။

အဲဒီတော့ Caultureတွေက ထုံမွမ်းပေးလိုက်တဲ့အခါကျတော့ ဒါဟာ Charlie Chaplin & The Kid ကို မှီးထားတာပေါ့နော် ဆိုပေမဲ့လို့ ကိုယ့်ရဲ့ Creation လိုပဲနော်။ Identity တွေလေ အကုန်ပါတယ်။ နောက် သမီးအဖေရောပဲ၊ ကလေးရောပဲ အကယ်ဒမီရတာ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့။ ပျော်စရာကောင်းတာက အဲဒီနှစ်မှာပဲ ဆွေဇင်ထိုက်ကလည်း အကယ်ဒမီရတယ်။

အင်း... ဟုတ်တယ်။ အဲဒီနှစ်တုန်းကလေ ကိုယ်ပဲ ကံမကောင်းတာလား မသိဘူးလေ သိလား၊ သုံးလေးကား တိုက်တာလေ။ ဒီဘက်က ဆွေဇင်ထိုက်နဲ့ ဟိုဘက်က ဆွေဇင်ထိုက်နဲ့...(ရယ်လျက်)၊ အဓိကသရုပ်ဆောင်မှာလည်းပဲ နှစ်ယောက်တိုက်တယ်။ အန်တီခင်ယုမေနဲ့ ဒေါ်ဝါဝါဝင်းရွှေနဲ့။ နောက် ဇာတ်ပို့ဇာတ်ရံလည်း အဲဒီလိုတွေတိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးပိတ်ကျတော့ ကိုယ်ကလည်း ငယ်တဲ့သူဆိုတော့ ဇာတ်ပို့ဆုကို ယူခဲ့ရပါတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မြန်မာနိုင်ငံက ချီးမြှင့်တဲ့ အစိုးရချီးမြှင့်တဲ့ ဆုကတော့ အဲဒီဆုတော့ ပထမဆုံးဆုပါပဲ။

အကယ်ဒမီ ဆွေဇင်ထိုက်

ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီ အကယ်ဒမီနေ့မှာ ဂရုစိုက်နဲ့ ကိုစိန်မြင့်နဲ့ ပြဿနာရှိနေပြီ။

ဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...။

ရှိနေပြီနော်။ ဒါပေမဲ့ ပြန်ကြားရေးဝန်ကြီးကိုယ်တိုင်က အောင်ထွန်းလေးကိုပါခေါ်ပြီးတော့ သုံးယောက် ကားတစ်စီးနဲ့ လာရမယ်ဆိုတဲ့အတွက် သုံးယောက်သွားကြတာ ကျွန်တော် မှတ်မိတယ်။

လာပါတယ်။ လာခဲ့တယ်။ Professional Life ကို Personal Life က ခွဲရမယ်လို့ ဆရာကလည်း သင်ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ အဲဒီလို သွားကြရတယ်။ သုံးယောက်လုံး အကယ်ဒမီရခဲ့တယ်ပေါ့နော်။ ဂရုစိုက်အကယ်ဒမီရတဲ့ကားက “မိန်းကလေးရှင်ရဲ့ဆန္ဒ” နော်။ ဒါ ဆရာမောင်သိန်းဆိုင်ရေးသွားတဲ့ ဝတ္ထုကိုရိုက်တဲ့ကားပေါ့နော်။

ဟုတ်ကဲ့။

အဲဒီတုန်းကတော့ “အမေနဲ့သမီးများ” ကို ခွင့်မပြုခဲ့ဘူး၊ နာမည်ခွင့်မပြုခဲ့တဲ့အတွက်ကို “မိန်းကလေးရှင်ရဲ့ဆန္ဒ” လို့ ပြောင်းရတယ်။ ဆရာ ဦးအောင်မြင့်မြတ်နော်။

ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်။

အဲဒီမှာ အမေကိုမကျေနပ်တဲ့ သမီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ သရုပ်ဆောင်ရတယ်။

သမီးသုံး၊ လေးယောက်ရှိတယ်လေနော်...။

အဲဒီမှာ ဂရုစိုက် အကြီးဆုံး။

ဟုတ်ကဲ့၊ အကြီးဆုံး။ အကြီးဆုံးဆိုပေမဲ့လို့ တကယ်တော့ အရင်အစ်မကမွေးတဲ့ တူမကို ပြန်မွေးစားတာမျိုးလေ။ ကိုယ့်ရဲ့အဖေနဲ့ ဒုတိယအိမ်ထောင်ပေါ့။ အဲဒါအတွက်ဆိုပြီးတော့ ကလေးက အငဲ့စိတ်ရှိတယ်ပေါ့။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးလည်း ဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ သူ့ရဲ့ ညီမလေးတွေလည်း ရှိတာပေါ့။ ဆရာကြီးပေါ့လေ၊ အဲဒီလိုမျိုးနဲ့ ဦးညွန့်ဝင်းကို Family ထဲကို အဝင်မခံနိုင်တာပေါ့လေ။ Defendဖြစ်တာ။ အဲဒီကာရိုက်တာကို ကြိုက်ပါတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီဝတ္ထုလေးကိုဖတ်တာ ကြာပြီလေ။ ပြီးတော့မှ ဦးအောင်မြင့်မြတ်က ဒီဝတ္ထုကိုရိုက်မယ်ဆိုတော့ ကျွန်မ ဒီကာရိုက်တာကို ကြိုက်လို့ဆိုပြီးတော့ လက်ခံပါတယ်။ နောက်... ဝတ္ထုက ဖတ်တာကြာလာတဲ့အခါ

ကျတော့ ဒီထဲမှာရှိနေတဲ့ သူ့ရဲ့ ကာရိုက်တာရဲ့ လိပ်ပြာကလေး ကိုယ့်အတွက် ကူးသွားဖို့က အလွန်မှ လွယ်တယ်။ နောက်.. အခံကလည်း အရမ်းကောင်း တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ်က ကောလိပ်ကျောင်းတက်နေတဲ့အချိန်၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလေးလည်းဖြစ်တယ်။ ဟိုမှာလည်း ဆေးတက္ကသိုလ် ကျောင်းသူဖြစ်တယ်ပေါ့။ အဲဒီလို အကြောင်းကြောင်းက တိုက်ဆိုင်လာလို့ ရှိရင် ကောင်းတယ် ကာရိုက်တာက၊ ကိုယ်ထဲ ဝင်သွားတယ်။

ဒါကတော့ ဦးအောင်မြင့်မြတ် ရိုက်ခဲ့တာပေါ့နော်။ နောက်ထပ် ဂရေစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ အမြင်ဆန်းပြီးတော့ အရမ်းနာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ကားတစ်ကား ရှိတယ်နော်။ ဒါရိုက်တာ ရွှေဒုံးဘီအောင် ရိုက်ခဲ့တာ။ “အဖိုးတန်မြ” နော်။

ဟုတ်ကဲ့။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဒီလိုမျိုး Swimming Costume ဝတ်တာဘာညာ မြန်မာရုပ်ရှင်မှာ မရှိဘူးလေ။ ဂရေစ်က အဲဒီကားမှာ Swimming Costume ဝတ်ပြလိုက်တဲ့အတွက်ကို ပွက်လောရိုက်ကုန်ကြတယ်(ရယ်လျက်)။

ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း...၊ အဲဒီကာရိုက်တာကိုလည်း ကျွန်မ ကြိုက်ပါတယ်။ တကယ်တော့ သူ့ရဲ့ Concept က My Fair Lady Concept ပဲလေ။ နည်းနည်းဆင်းရဲတယ်၊ နည်းနည်းဆင်းရဲတဲ့၊ အနောက်ဘက်က ဘာမှအခြေခံမရှိတဲ့ လူကနေမှ တစ်ဘဝကိုပြောင်းသွားတယ်။ ပြောင်းသွား တဲ့အခါမှာ My Fair Lady မှာတော့ တအားကြီး လွတ်သွားတာတွေဘာတွေ ရှိတာပေါ့နော်။ ဒီမှာတော့ သူတို့ မြန်မာလို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနဲ့ ရိုက်ထား တာကို တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်မ My Fair Lady ကိုလည်း ပြန်ကြည့်ပါတယ်။ အဲဒီကားကိုရိုက်တဲ့အခါမှာလေ။ ပြီးတော့ ဆရာက ကောင်းတာကလေး ဇာတ်ညွှန်းက အရင်ပေးထားတာ။ အဲဒီဇာတ်ညွှန်းကိုကြည့်ရတာပေါ့။ ကြည့် ပြီးတော့ ကိုယ်လည်းပဲ Character Art လို့ခေါ်တယ်လေ၊ ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စရိုက်၊ အဝန်းအဝိုင်းထဲက မထွက်သွားအောင်လေ၊ ကိုယ်လည်းပဲ သတိ ထားတယ်။ နောက် ဒါရိုက်တာများကလည်းပဲ ကိုယ့်ကို ဒီ Character Art ထဲမှာပဲရှိအောင်၊ ကျွဲမသွားအောင်ဆိုပြီး ထိန်းသိမ်းပေးတာကို ကျွန်မတို့က လက်ခံတယ်လေ။

ဟုတ်ကဲ့။

အခုခေတ်ကတော့ ကျွဲကျွဲသွားတယ်။ ခဏခဏ ကျွဲတယ်။ တစ်ခါ

အကယ်ဒမီ ဆွေဇင်ထိုက်

နှစ်ခါ မဟုတ်ဘူး အဲဒါမျိုးကို မြင်နေရတာပေါ့။ ကျွန်မတို့တုန်းကတော့ ဒါရိုက်တာက တာဝန်ကျေတယ်။ ကျွန်မတို့ဆရာက ကျွန်မတို့ရဲ့ခေါင်းထဲကို တစ်ခုထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့။ Art for Art Sake ပေါ့။ အနုပညာသည်ဟာ အနုပညာအတွက် ဖြစ်ရမယ်။ အနုပညာကို သစ္စာရှိရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မတို့က ကာရိုက်တာကို သစ္စာရှိတယ်လေ။ ကာရိုက်တာထဲမှာ Personalမပါဘူးလေ။ အဲဒီလိုပြောင်းအောင်လုပ်ရမယ် ဆိုတဲ့စိတ်ကို ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါမှလည်း Art Sake ဖြစ်မှသာလည်း လိပ်ပြာကူးပေးလို့ရတာလေ။ အခုကတော့ Technic ကို သုံးတဲ့ခေတ် ဖြစ်သွားတဲ့အခါကျတော့ Expression ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ Dialogues က ငိုနေပါတယ်ဆိုပေမဲ့လည်း ကျွန်မလည်း ဆင်ဆာကြည့်တယ်ဆိုတဲ့အခါကျတော့ မျက်လုံးက ဘာမှ မပါလာတော့ဘူး။ ဒါမျိုးတွေ သတိထားမိလာတယ်။

မငိုဘူး၊ မျက်လုံးက မငိုဘူး။ သိသာတယ်လေ။ ပရိသတ်တွေလည်း တော်တော်များများ သိလာတယ်။ ဒေါသဖြစ်တယ်ဆိုလည်း မျက်လုံးက ဒေါသထွက်လာဘူး။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူက Physical ကို ဇောင်းပေးထားတာလေ။ ကျွန်မတို့ ခေတ်တုန်းကဆိုလို့ရှိရင် ကာရိုက်တာကို ဇောင်းပေးတဲ့ Character Orientic ဇာတ် ဖြစ်ပါတယ်။ အခုနောက်ပိုင်းတွေကျတော့ လူအများကို သုံးတဲ့အခါမှာ Plot Orientic ဇာတ် ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ သူက Plot တွေကို ဇောင်းပေးလို့ လိပ်ပြာကူးပြီးတော့ ကာရိုက်တာထဲကို ဝင်စရာမလိုဘူးလို့ ထင်သွားတယ်။

ဟုတ်တယ်။ အခုနောက်ပိုင်းမှာ ဂရုစိုက် ဇာတ်ညွှန်းရေးနည်း သင်တန်းတွေလုပ်နေတာ ကျွန်တော် တွေ့တယ်ပေါ့နော်။ PEN Myanmarနဲ့ ပူးပေါင်းပြီးတော့ လုပ်တယ်။ ပို့ချတဲ့နေရာမှာ တက်တဲ့ကလေးတွေ တော်တော်လေးအောင်မြင်တယ်လို့ ကြားတယ်ပေါ့နော်။ အဲဒီသင်တန်း လေးနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို ပြောပေးပါဦး။

ကျွန်မက ၁၉၉၀၊ တစ်ခု၊ နှစ်ခုလောက်ကျတော့လေ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအဖြစ်နဲ့ ကင်မရာရှေ့မှာ နေတာထက် စာလို့ရှိရင် ကင်မရာနောက်ကွယ်ကနေပြီး Programmerအနေနဲ့ နေရမယ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်မ ရွေးပါတယ်။ ရွေးပြီးတော့ ၉၀ ခုနှစ်တွေမှာ သင်တန်းတွေတက်ပါတယ်။ ၂၀၀၀ ခုနှစ်တွေမှာ Productionတွေကို ထုတ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ၂၀၀၆ ခုနှစ်

ကို ဦးကြည်စိုးထွန်းက ဥက္ကဋ္ဌလုပ်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မက တွဲဖက်အတွင်း
ရေးမှူးအနေနဲ့ပေါ့ ထပ်ပြီးတော့ နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးကော်မတီ ဆိုတာကို
ဖွဲ့တယ်။ ဖွဲ့ပြီးသွားတော့မှ အဲဒီကနေပြီးတော့ မြန်မာရုပ်ရှင်ကားထုပ်တွေကို
နိုင်ငံတကာရုပ်ရှင်ပွဲတော်တွေဆီကို ပို့မယ်ဆိုပြီးတော့ ပို့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့
ပို့တဲ့အခါကျတော့ ကိုယ့်ရုပ်ရှင်ကားထုပ်တွေမှာ Infra Structure ကြီးက
မကောင်းတဲ့အခါကျတော့ အရုပ်ကလည်းမကောင်း၊ အသံကလည်း
မကောင်း၊ Story Setupကလည်း မကောင်းတဲ့အခါမှာ သူတို့ဆီက Collection
ပေါ့လေ။ ရွေးတဲ့အခါမှာ ခဏခဏပြုတ်ကျန်ခဲ့တယ်။ ရုပ်ရှင်အစဉ်းအရုံးမှာ
က အဲဒီ နိုင်ငံတကာဆက်ဆံရေးကော်မတီအတွက် Fundingမရှိဘူး။ ဘတ်
ဂျက်မရှိဘူး။ ကျွန်မက ကိုယ့်အိတ်ထဲက ကိုယ့်စိုက်ပြီးတော့ DHL ဖိုး
ဒေါ်လာ ၈၀၊ ၉၀ ဆိုလည်း ပေးပြီးတော့ အဲဒီလို ပို့တာပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုး
ပို့လည်း မရတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မက Co-ordination Meetingတွေဘာတွေ
မှာ ရောက်တဲ့အခါကျတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲ မေးတဲ့အခါကျတော့ Story
မကောင်းလို့လို့ ပြောတယ်။ Myanmar Storyရှိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ Presentation
မှာ လွဲနေတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကျွန်မ ပူးပေါင်းပြီးတော့ရိုက်တဲ့
Co-Production တွေလုပ်ဖို့အတွက်ဆိုပြီးတော့ လေး၊ ငါးနှစ် စဉ်းစားသေး
တယ်။ နောက်တစ်ခါ Co-Productionက သိပ်အဆင်မပြေဘူး။ Co-
Productionအဆင်မပြေတာက ဒီဘက်မှာရှိတဲ့ Process တွေက Complicate
ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ အပြင်က Investor က လွယ်လွယ်ကူကူ
မလာနိုင်ဘူး။ အဲဒီမှာ ကျွန်မကနေပြီးတော့ ကဲ... ဒါဆိုလို့ရှိရင်တော့
Production ထုတ်ပြီးသားကို International Market ကို ပို့လို့မရလို့ရှိရင် Story
ကတော့ Authenticity ရှိတယ်လေ။ ကိုယ့်ရဲ့ပင်ရင်း၊ မူရင်းပေါ့နော်၊ Story
တွေနဲ့ ဒီ International Market ကို ထွက်ရရင်လည်း ကောင်းမှာပဲလို့ စိတ်ကူး
ပြီးတော့ ကျွန်မ International Practical မှာရှိတဲ့ Story Setupကို သင်ပါတယ်။
PEN Myanmar ကိုလည်း ကျေးဇူးတင်တယ်။ PEN Myanmarကနေပြီးတော့မှ
အကုန်လုံး ကူညီပေးတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ အခုဆိုလို့ရှိရင် ကျောင်းသားဟာ
မရှိဘူးဆိုရင် ၁၅၀ လောက်ပေါ့နော်၊ Two Budgetsအတွင်းမှာ ထွက်ပါတယ်။
အဲဒီ ၁၅၀ ထဲကနေပြီးတော့မှ ရေးတဲ့ Story တွေကို Competition
ပြန်လုပ်ခိုင်းတယ်လေ။ ပြန်လုပ်ခိုင်းပြီးသွားတော့မှ Myanmar Script Fan
ဆိုတဲ့ Programတစ်ခုကို Memory Flim Festivalတစ်ခုမှာ သွားပြီးတော့ ထည့်

အကယ်ဒမီ ဆွေဇင်ထိုက်

ပါတယ်။ ထည့်ပြီးတော့ Myanmar Script Fan ကနေပြီးတော့မှ International က ဆရာတွေလာပြီးတော့ Coach လုပ်တဲ့ တစ်ပတ်ပေါ့နော်၊ Workshop တစ်ခုကို လုပ်ပါတယ်။ အဲဒီလိုမျိုးလုပ်ပေးတဲ့ အတွက်ကြောင့်မို့လို့လည်း ကိုဝိရတို့လိုမျိုး၊ ဇာခြည်တို့လိုမျိုး အမျိုးသမီးလေးတွေ၊ အမျိုးသားလေးတွေ ထွက်လာတာပေါ့။ ဒီနှစ်ကလေး လူ ၉၀ လောက်ရှိပါတယ်။ အဲဒီ ၉၀ ထဲကမှ ၃၊ ၄ ခုကတော့ တော်တော်လေးကို ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ ဘာကိုမြင်ထားသလဲဆိုတော့ မြန်မာပြည်ကြီးမှာ ရန်ကုန်မြို့ဟာ City of Migrant ဖြစ်နေတယ်။ အပြင်ကနေ နယ်တွေကနေ လာတာဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ လူသင်တန်းသား ၉၀ မှာ Script ၄၀ လာတယ်။ Story Treatment ပေါ့ ၄၀ လာတယ်။ ၄၀ ထဲကနေပြီးတော့ ကျွန်မက ၁၀ ခုကို ရွေးတာပေါ့နော်။ အဲဒီ ၄၀ စလုံးမှာ ရွှေတိဂုံဘုရား တစ်ခန်းမှ မပါဘူး။ ကန်တော်ကြီးလည်း တစ်ခန်းမှ မပါဘူး။ အင်းလျားကန်လည်း တစ်ခန်းမှ မပါဘူး။ နယ်တွေကလာတဲ့သူတွေက နယ်တွေက ဇာတ်လမ်းတွေကိုပဲ လာပြီးတော့ ရေးတာဖြစ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မက မြန်မာပင်ရင်း Identity ပေါ့နော်၊ Authenticity ပျောက်နေတယ် ဆိုပြီးတော့ ဂရုစိုက်တစ်ခေါက်သာလုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုရင် မန္တလေးမှာ လုပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးတယ်။ မန္တလေးမှာလုပ်ရင် အနည်းဆုံး မန္တလေးတောင်တော့ ပါမှာပဲ။ မဟာမြတ်မုနိလည်း ပါမှာပဲ...။

ကျုံးကြီးလည်း ပါမှာပဲ။

ကျုံးကြီးလည်းပါမှာပဲလို့ စိတ်ထဲမှာ ထင်တာပေါ့နော်။ ဒီလိုနဲ့ပဲ Script Lab ကို Fund တစ်ခုအနေနဲ့ ထူထောင်ပေးပါတယ်။ ပိုက်ဆံ တကယ်ရှိလို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ မိတ်ဆွေတွေ ဒီလိုပဲ... ခင်မင်ရာခင်မင်ကြောင်းပေါ့၊ တော်ဝင်ကလည်း Fund ပေးတယ်၊ PEN Myanmar ကလည်း Others Services တွေပေးတယ်။ လူခေါ်ပေးတယ်ဆိုတော့ ကောင်းပါတယ်။ ဒါဟာက ဆက်လုပ်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မရှိလည်း ဆက်လုပ်ရမယ်။

ဒါပေါ့... ဒါပေါ့၊ ကျွန်မ မရှိလည်း ဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတော့ ကျွန်မလိုမျိုး ပြင်သစ်လိုလည်း ပြောလို့ရတယ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုလည်း ပြောလို့ရတယ်။ အဲဒီလိုကလည်း ပေါ်လာဦးမှကိုး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဂရုစိုက်မှာက ရုပ်ရှင်အခံရှိပြီးသားလေ။ ရုပ်ရှင်အခံရှိပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီဇာတ်ညွှန်းကို ဂရုစိုက် နားလည်တယ်လေ။

ကျောင်းလည်းတက်တယ်။ ကျွန်မက ဇာတ်ညွှန်း 8 Unit သင်ခဲ့ရတယ်။

အိုး... ဟုတ်လား။

USA, LA မှာ။ ပြီးတော့ ကျွန်မတို့ ဆရာကလေး Sony Production House မှာ Script ကို ဒေါက်တာ ဒီးစ် ဆိုပြီး ၁၀ ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီ ၁၀ ယောက်ထဲမှာ ဆရာက No 2.

အဲဒီလို ဆရာကောင်းနဲ့ တွေ့တာပါ။

ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ဖတ်လည်းဖတ်တယ်။ Script တွေကိုလည်း ဖတ်ပါတယ်။

အခုလောလောဆယ်မှာ မန္တလေးမှာလုပ်ဖို့ စိစဉ်ပြီလား။ မစိစဉ်ရသေးဘူးလား။

ကျွန်မ စိတ်ကူးနေတုန်းပဲ။ Time Frame ကို ကြည့်နေတာလေ။ ဂရုစိုက် ၂၀၁၃ နဲ့ ၁၄ မှာ နှစ်နှစ်ကို Script ရေးပြီးတော့ နေရယ်လရယ် အမှန်တရားရယ် ဆိုတဲ့ Television Series တစ်ခုကို ရိုက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါကလည်း အဲဒီတုန်းကတော့ Vote of the Education ပေါ့။ မဲပေးတဲ့လူတွေကို ပညာပေးတာဖြစ်တယ်။ နောက်... မဲပေးရမယ်ဆိုတဲ့ဟာကို Drive လုပ်တာဖြစ်တယ်။ အဲဒါ ၂၀၁၅ မဲရွေးကောက်ပွဲအတွက်ကို Target ထားပြီးတော့ ထုတ်လုပ်တာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ တိုင်းပြည်ရဲ့ အနေအထားအရလေ ဟိုတုန်းကတော့ မဲပေးဖို့ မဲရုံကိုသွားရမယ်ဆိုတဲ့ အတွက် လုပ်ရတာကိုး။ အခုအချိန်ကတော့ လူတွေအကုန်လုံးဟာ တရားဥပဒေနဲ့ နေတတ်ဖို့အတွက်ဆိုတော့ Rules of law ပေါ့နော်။ တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးကို ဦးစားပေးတဲ့ဟာ ဖြစ်ပါတယ်။ တချို့... စီးပွားရေးအဆင်မပြေတဲ့အခါကျတော့ တရားရုံးတွေဘာတွေကို မသွားတတ်တာတို့၊ မသွားနိုင်တာတို့ ရှိတယ်လေ။ အဲဒီလူတွေအတွက်ဆိုပြီးတော့ ဒီတိုင်းပြည်မှာ NGO တစ်ခု ရှိပါတယ်။ ပထမ Season ကတည်းက ပါလာခဲ့တာပါ။ ပရီးဗိုနော့ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒီ ပရီးဗိုနော့ရဲ့ NGO ရဲ့ Service တွေပေါ့နော်။ ဘယ်လိုယူလို့ရတယ်၊ ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ဒါတွေကို ပြည်သူလူထု ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိအောင်ဆိုပြီးတော့ ရိုက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေရင်းနဲ့ အကြောင်းအရာတစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ သီချင်းလည်း ဆိုတယ်နော်။

ဟိုး...ငယ်ငယ်တုန်းက သီချင်းဆိုတယ်(ရယ်လျက်)။ တကယ်တော့ အဲဒီသီချင်းဆိုတာက ကျွန်မရဲ့ Professional မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ ရေချိုးခန်းမှာပဲ သီချင်းဆိုတယ်။ သီချင်းကို နားထောင်တတ်တာမျိုးတော့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ၈၀ ခုနှစ်တွေကို ရောက်တဲ့အခါကျတော့ အကြောင်းက ဒီလိုရှိတယ်လေ။ ၇၀ ခုနှစ်လယ်ပိုင်းကိုရောက်တဲ့အခါမှာ တောင်ပိုင်းမှာ ရှိတဲ့ သင်္ဘောတွေနဲ့ ပစ္စည်းတွေကို မှောင်ခိုကုန်လို့လည်း ပြောကြတာပေါ့လေ။ အဲဒီလိုလုပ်တဲ့သူတွေဟာ ပိုက်ဆံတွေကို ရုပ်ရှင်ထဲမှာ လာထည့်ပြီးတော့ ရိုက်တယ်။ ရိုက်ပြီးသွားတဲ့အခါမှာ ၈၀ ခုနှစ်လောက်ကို ရောက်တဲ့အခါကျတော့ သူတို့တွေလိုချင်တဲ့ပေါ့နော် White Money ရသွားတဲ့အခါမှာ ထွက်သွားတယ်။ ထွက်သွားတဲ့အခါမှာ ၈၀၊ ၈၁ တွေဟာ ဖလင်တွေမရှိကြတဲ့အခါကျတော့ ၈၃၊ ၈၄ လောက်မှာ ဗီဒီယိုတိပ်ခွေကြီးတွေနဲ့ ရိုက်တဲ့စနစ်တစ်ခုကို ပေါ်လာတာပေါ့။ အဲဒီစနစ်ကို လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းနဲ့ Market ကိုလည်း ပဲ သေသေချာချာ မတည်ထောင်နိုင်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့ ပျက်သွားတယ်ပေါ့။ အဲဒီလိုပျက်တဲ့အချိန်ပေါ့။ ၈၀ အစောပိုင်း ရုပ်ရှင်သမားတွေ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်တဲ့အချိန်ရှိတယ်။ ဖလင်ကလည်း အစိုးရက မပေးနိုင်တဲ့အချိန်မှာ မင်းသား၊ မင်းသမီးတွေ အလုပ်လက်မဲ့ဖြစ်လို့ ပြဇာတ်က၊တာတို့၊ သီချင်းဆိုတာတို့ သွားကြတယ်။ သွားကြတဲ့အခါကျတော့ ကျွန်မကတော့ ကျောင်းတက်ဘာတက်နဲ့နေတာ Survive ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ မချမ်းသာပေမဲ့လို့လည်း သုံးသုံးဖြုန်းဖြုန်းမနေတဲ့အတွက်ကြောင့်မို့လို့။ ဒါပေမဲ့လည်း ပိုက်ဆံမရှိမဖြစ်လိုတဲ့ လူတွေ ရှိတယ်။ ကိုဇော်ဝမ်းတို့၊ ဦးအောင်လွင်တို့၊ နောက်... ကိုသုမောင်တို့(ရယ်လျက်)။ သူတို့တွေကတော့ သီချင်းဆိုတတ်တဲ့သူတွေလေ။ အဲဒါ သူတို့ကို မင်းသမီးတစ်လက်တော့ ပါမှဆိုပြီး ကန်ထရိုက်ကပြောတဲ့အခါကျတော့ ဂရုစိုက်မှုကို သူတို့က လိုက်ခဲ့ရမယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျွန်မက ပြဇာတ်လည်း မက၊တတ်ဘူးလေ။ သီချင်းလည်း မဆိုတတ်ဘူး။ နောက်... အမေကနေ အတင်းတိုက်တွန်းပြီးတော့ သီချင်း ၃၊ ၄ ပုဒ်ကို အလွတ်ကျက်ရတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မကလည်း ကလေးတွေကို အခုထိပြောထားတယ်။ သီချင်းနှစ်ပုဒ်လောက် အလွတ်ကျက်ထား၊ လူရိုသေ၊ ရှင်ရိုသေဆိုပြီးတော့ (ရယ်လျက်)။ အဲဒီမှာလည်း သီချင်း ၃၊ ၄ ပုဒ်ကို ကျက်ထားပါတယ်။ ကျက်ထားပြီးတော့မှ ဒီသူငယ်ချင်းတွေရဲ့ မိသားစုတွေအတွက်ဆိုပြီး ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ကျွန်မ သီချင်းလိုက်ဆိုဖြစ်ပါတယ်။ လိုက်ဆိုပေးတဲ့အတွက်ကြောင့်

မို့လို့ ရတဲ့ပိုက်ဆံကို ကိုဇော်ဝမ်းဆိုရင် သူ့ပိုက်ဆံကို သူ့မိန်းမကို ပြန်ပေးရမယ်ဆိုတော့ သုံးလို့မရဘူးလေ။ အဲဒီအခါကျတော့ ကျွန်မဆီက ယူပြီးတော့ အဲဒီက ကလေးမလေးတွေဘာတွေ မုန့်ကျွေးတာတို့၊ သူ အကုန်လုပ်တယ် (ရယ်လျက်)။ အဲဒီအတွက် သူငယ်ချင်းတွေခင်လို့ လိုက်ဆိုပေးတာပါ။ ကိုသူမောင်တို့ဆိုရင်လည်း သင်္ကြန်တွေဘာတွေလည်း သွားပါတယ်။

ပလေးဘွိုင်းနဲ့လည်း ဆိုဖူးတယ်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ကိုသန်းနိုင်နဲ့လည်း ရုပ်ရှင်တစ်ထုပ် ရိုက်ဖူးပါတယ်။ “အချစ်လေ” ဆိုတဲ့ ရုပ်ရှင်။

အချစ်လေ၊ ဆရာ ဦးဝင်းဖေ။

အန်ကယ်ဦးဝင်းဖေနဲ့ ရိုက်ရတဲ့ကားတွေကလည်းပဲ ကောင်းတယ်လို့ ပြောရမယ်။ **အချစ်လေ** ဆိုတဲ့ ကားလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါး Love Story ဆိုပေမဲ့လည်း သူ့အနောက်ထဲမှာ Messageပါတယ်။ သူ့ Presentation တွေလည်း တအားကောင်းပါတယ်။ အန်ကယ်ဦးဝင်းဖေနဲ့ ရိုက်တဲ့ နောက်ကားတစ်ကား ရှိသေးတယ်။ **နှင်းဆီနီအိပ်မက်** ဆိုတာလေ။ ၈၀ အစောပိုင်းမှာ ရိုက်တာ။ အဲဒီမှာလည်း ဒီလိုပဲ ကာရိုက်တာ တအားကောင်းတာ။ အမျိုးသမီးလေးတစ်ယောက်ဟာ သူ့ရဲ့ ငယ်ဘဝမှာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝမှာ သူက ချမ်းသာတဲ့သမီးအနေနဲ့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် သုံးသုံးဖြုန်းဖြုန်းနဲ့ပေါ့နော်။ စတိုင်ကျကျတွေပေါ့၊ အဲဒီလိုနေတာ။ ဒါပေမဲ့ သူ တကယ်အိမ်ထောင်ကျသွားတော့ သူ့ရဲ့ အိမ်ထောင်ကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းနေတယ်။ အိမ်ထောင်အလုပ်တွေကို လုပ်တယ်ဆိုတော့ ဒီကာရိုက်တာ Turning ဖြစ်သွားတာကို ကြိုက်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် ဒီကားကို ကြိုက်ပါတယ်။

ဒီဇာတ်ကို Present လုပ်နေတာက ဦးထွန်းဝေနဲ့...။

ဦးထွန်းဝေနဲ့ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်းက အရမ်းကောင်းတာပဲနော်။

ဦးထွန်းဝေနဲ့ ကောလိပ်ဂျင်နေဝင်း။

နောက် သူတို့က Non-Linear လို့ခေါ်တယ်။ ကျွန်မတို့က “ကကြီး”ကနေ “အ”အထိသွားတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ သူက အခုဖြစ်လိုက် Pastကိုပြန်ပြောလိုက်၊ အခုဖြစ်လိုက် Pastကိုပြန်ပြောလိုက်။ အဲဒီ Presentation က အရမ်း Riskရှိတယ်။ အဲဒါကို အန်ကယ်ဦးဝင်းဖေမို့ လှလှပပလေးနဲ့ လုပ်ပေးနိုင်တာ ဖြစ်ပါတယ်။

အဲဒီကားမှာလည်း ဦးဝင်းဖေနဲ့ မေယု။

ဟုတ်တယ်။ တကယ်တော့ မမေယုရဲ့ ကာရိုက်တာမှာ ဂရေစ်ကို အန်ကယ်ဦးဝင်းဖေက ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူရဲ့ ကာရိုက်တာကိုကြိုက်တယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ ပြောင်းသွားတာ ကြိုက်တယ်။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မ ရွေးယူလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရွေးယူလိုက်တာကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မ ငြင်းခဲ့တဲ့ ကာရိုက်တာက အကယ်ဒမီရတဲ့ ဇာတ်ကားနှစ်ကား ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ တစ်ကားက **အောင်မြင်သောနေ့** ဆိုတာ ဆရာမကြီး ဒေါ်ခင်နှင်းယုရဲ့ ရုပ်ရှင်လေ။

ဟုတ်ကဲ့။

အဲဒီမှာလည်း အတူတူပဲ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်နဲ့ ကျွန်မနဲ့နေရာမှာ ဒေါ်မြင့်မြင့်ခိုင်နေရာမှာ ကျွန်မကိုလုပ်ဖို့အတွက်ကို ပြောပါတယ် ကိုသက်မောင်မောင်က။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မကိုယ်၌ကနေ ဟိုဘက်ကာရိုက်တာကို စမ်းလုပ်ကြည့်ချင်တယ်။ ဒါ လိပ်ပြာကူးတယ်ဆိုတာ ဒီလိုမျိုးပဲလေ။ ကာရိုက်တာတစ်ခုရဲ့ နေရာမှာ ဝင်ပြီးတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်မအနေနဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးအတွက်ကိုပေါ်နေ တစ်လျှောက်လုံး ကာရိုက်တာငြိမ်ပြီးတော့ Artထဲမှာ ရှိနေတဲ့ဟာကို ကြိုက်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ကျွန်မ စမ်းလုပ်ကြည့်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဒီကာရိုက်တာကို ရွေးပါတယ်။ ပြတိုင်းလည်း ကျွန်မ ထပ်ထပ်ကြည့်မိပါတယ်။ ကောင်းပါတယ်။ မျက်လုံးတွေဘာတွေက အစ သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိတာကို တွေ့ရပါတယ်။

အဲဒီကားမှာ ဦးဝင်းဖေနဲ့ မေယုနဲ့ အကယ်ဒမီရသွားတယ်နော်။

ဟုတ်ကဲ့။ အကယ်ဒမီရပါတယ်။ အန်ကယ်ဦးဝင်းဖေနဲ့ ရိုက်ပြီးတော့ သိပ်ပြီး များများမပြရတဲ့ ကားတစ်ထုပ်ရှိတယ်။ အဲဒါ **သံမဏိလိပ်ပြာ** ဆိုတာ။ အဲဒီ **သံမဏိလိပ်ပြာ** ကို ရိုက်တဲ့အချိန်မှာ အန်ကယ်ဦးထွန်းဝေက ဒီကားဟာ နိုင်ငံတကာကို ပြမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ဆိုပြီးတော့ သမ္မတဘိဦးဝင်းမောင်ကို Art Director အနေနဲ့ ထားတယ်။ ထားပြီးတော့ ဦးဝင်းမောင်ကနေပြီးတော့မှ အဝတ်အစားတွေဆိုလည်း ပန်းချီကားလေးတို့၊ ဓာတ်ပုံတို့ လာပြတယ်။ မဂရေစ် ဒီလိုမျိုးဆံပင်လေးဆိုရင်၊ ဒီလိုအင်္ကျီ၊ ဒီလိုထဘီတွေ ဆိုပြီးတော့။ အဲဒီကားတစ်ထုပ်ပဲ ကျွန်မရိုက်ခဲ့တဲ့ ကားထုပ် ၂၀၀ ထဲမှာ မင်းသား၊ မင်းသမီးဝတ်ရမယ့် အင်္ကျီတွေ၊ ထဘီတွေ၊ Plotsတွေကိုပေးတာ အဲဒီကားတစ်ထုပ်ပဲ

ရှိတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ Art Director အရမ်းကောင်းလို့။ နောက်.. အန်ကယ်ဦးဝင်းမောင်ရဲ့ လက်ရာလည်းကောင်းသလို အန်ကယ် ဦးထွန်းဝေရဲ့ ဖက်ရှင်တွေကလည်း တအားကောင်းတယ်။ ကာရိုက်တာတွေကလည်း ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်မ အဲဒီကားလေးကို သိပ်နှမြောတာပဲ။ လူများများလည်းပဲ တော်တော်များများ မကြည့်လိုက်ရဘူးလေ။ အန်ကယ်ဦးထွန်းဝေကြောင့် ဆိုပြီးတော့လည်း ပြသခွင့်တွေက တော်တော်များများ ပိတ်ခံရပါတယ်။ အပြင်သာပြရရင် အရမ်းကောင်းမယ်။ ဓာတ်ပုံကလည်းပဲ Black & White ဆိုပေမဲ့လည်း ပန်းချီကားတွေကြည့်နေရသလိုပဲ။ ပညာရှင်အနေနဲ့ ပေါ့နော် အရိပ်တွေ၊ အလင်းတွေ၊ အမှောင်တွေကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ လုပ်သွားတာကို တွေ့ပါတယ်။ အရုပ်ထင် ပြီးရော မဟုတ်ဘူးလေ။

အဲဒီတုန်းကတော့ ကားကောင်းတွေပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ခဲ့ကြရတယ်။

ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ထင်တာလေ 60 မှာပေါ့နော်။ Creative Industry မှာရှိနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဟာ သူတို့ သိချင်တတ်ချင်ပြီးတော့ သင်လာပြီးတဲ့ Inspiration နဲ့ လုပ်လာတာဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်မို့ တင်ဆက်မှုတွေဟာ အလွန်မှ ထူးခြားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ 70 နောက်ပိုင်းမှာပေါ့နော် ဖြစ်သွားတဲ့ အခါမှာ BGO တွေ၊ BCG တွေ ပေါ်လာတဲ့အခါကျတော့ အဲဒီ Creativity တွေက ဝမ်းစာမပြည့်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ဝမ်းစာမပြည့်တာပေါ့။ လွယ်လွယ်ကူကူတွေ အကုန်ရနေတယ်လေ။ မြင်လည်းမြင်နေရတယ်။ ကင်မရာပစ္စည်းတွေကလည်း ပေါ့ပေါ့ပါးပါးတွေဖြစ်တဲ့အခါကျတော့ Professional Skills ဆိုတာကို အားမစိုက်လိုက်တော့ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။

ဟုတ်ကဲ့ပါ။

ကျွန်မတို့ မြန်မာရုပ်ရှင်တွေက 50 တွေမှာလေ Creative Industry တွေမှာရှိတဲ့ လူတွေကလည်း အားစိုက်ပြီးတော့ လုပ်တယ်။ ပြီးတော့ သူက Investment ပေါ့၊ ငွေကြေးသမားကလည်း Marketing ကောင်းတယ်။ အာရှကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် Market တွေကို သွားခဲ့ရတယ်။ စင်ကာပူဆိုရင် မရှိဘူးလေ။ သူ့မှာ Own Culture မရှိတော့ ဒီရုပ်ရှင်လည်း မရှိခဲ့ဘူးပေါ့။ အဲဒီလိုမျိုးအချိန်ကနေပြီးတော့မှ တစ်ချိန်မှာ Creativity တစ်ခုတည်းနဲ့ မရဘူး။ Marketing နဲ့ Technology နဲ့ တွဲရမယ်ဆိုတဲ့တစ်ချိန် ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မတို့ဆီက လူတွေက ဂရုမစိုက်လိုက်ဘူး။ Technology သွား

နေတာ၊ ပြောင်းနေတာလည်း ရှုမစိုက်လိုက်ဘူး။ ကျွန်မကနေ ပြောတယ်။ ငါတို့ ဖလင်တွေကနေပြီးတော့မှ Digitalကို ပြောင်းကြရအောင်လို့ ဆိုပြီး တော့ ၂၀၀၀ ခုနှစ်အနှောင်းပိုင်းမှာ ပြောတယ်ပေါ့။ ပြောတဲ့အချိန်မှာ အကုန်လုံးက ကျွန်မကို ဝိုင်းဆဲကြတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဖလင်ကမှ ဘယ်လောက်ထိအောင် မြင့်မြတ်ပြီးတော့ ဘယ်လိုထိအောင်မှ Classic ဖြစ်တယ်တို့ဘာတို့ပေါ့နော်။ အဲဒီလိုပြောပြီးတော့မှ မပြောင်းချင်ဘူးလို့ ပြောပါတယ်(ရယ်လျက်)။ ဒါပေမဲ့လို့ ဖူဂျီက မထွက်တော့မှ ကျွန်မက ပြောတယ်။ စက်တွေရော၊ Editingတွေရောက ပြောင်းမှဖြစ်မယ် ဖူဂျီက ဖလင်မထုတ်တော့ဘူးဆိုတော့။ အဲဒါတောင်မှ တင်းခံသေးတယ်။ Kodakက ထုတ်နေတာပဲ။ Kodakကလည်း တစ်နှစ်ကနေ နှစ်နှစ် ဘယ်... Technologyပြောင်းသွားပြီဆိုရင် သူ မထုတ်တော့ဘူး။ အဲဒီအခါကျတော့မှ Digital ကို ပြောင်းမယ်ဆိုပြီး ပြောင်းကြတာ။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေတောင်မှ ဒီလိုပဲ Digital ကို ပြောင်းဖို့အတွက်ကို ပြောတဲ့အခါမှာ 2 K ပေါ့နော်။ Projector ကြီးတွေက လွှင့်ပစ်ရမှာလား၊ ဘာတို့ညာတို့နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီးကို Debate ဖြစ်ခဲ့ရဖူးပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ပြောင်းရတာပဲလေ။

အဲဒီလိုပဲ ကျွန်မ ဒီMarketingကိုလည်း Exhibitionပါမှ။ Production တစ်ခုတည်း မဖြစ်ဘူး။ အခုလူတွေ အကုန်လုံးက Production ကိုပဲ အားစိုက်နေတာ။ Expart ကို မကြည့်ဘူး။ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် အကယ်ဒမီ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်က ဘာပြောလဲဆိုတော့ ယူနီဆက်အတွက် ထုတ်လုပ်တဲ့ဟာကိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့က Productionပဲ ထုတ်မယ်တဲ့။ Exhibitionတာဝန်မယူဘူးတဲ့။ ဒါ သူ တာဝန်မဲ့တာလေ။ Production ဟာ Exhibition လုပ်ပြီးတော့ ပရိသတ်လက်ထဲကို ရောက်သွားမှ End Userဆိုတာဆီ ရောက်သွားတာလေ။ အဲဒီအထိ သူကြည့်ရမယ်။ အဲဒီတော့ Exhibition Marketing ကို နားမလည်ဘူး။ ကျွန်မကပြောတယ်။ ဟေ့.. ငါတို့ဆီမှာ Screenကြီးတွေ မရှိဘူး။ ရုပ်ရှင်ရုံတွေ အရမ်းနည်းတယ်။ အဲဒါဆိုရင် ငါတို့ Shopping Mallတွေထဲမှာ Small Screenကြီးတွေ ပြမယ်။ အဲဒီ Small Screenကြီးတွေ ထည့်မယ်ဆိုတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်မကို ဝိုင်းဆဲကြ တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်မတို့ရဲ့ အလွန်တရာမှ တန်ဖိုးထားရတဲ့ ရုပ်ရှင်ပေါ့နော်၊ လူ ၁၀၀၀ ဆုံတဲ့ ရုံကြီးထဲမှာ လူတွေကိုပေါ့ Projectorနဲ့ ပြနေတဲ့ဟာကနေပြီးတော့မှ

Shopping Mallတွေပေါ့။ ထီးတွေ၊ ဖိနပ်တွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင်ထဲမှာ ရုပ်ရှင်ရုံကို သွားထည့်တယ်ဆိုတာ ဂရုစိုက် နှိမ့်ချရာကျတယ်လို့ အဲဒီလိုကို ပြောတယ် နော်(ရယ်လျက်)။ ဒါပေမဲ့ သူတို့မှာ မတွေ့အကြံ့ မရှိလို့လေ။ ကျွန်မက အပြင်တွေကိုသွားနေတဲ့အခါမှာ ဒီ Marketing Trendကြီးကိုလည်း သိနေတာ ကိုး။ အဲဒီလိုနဲ့ နောက်ကျတော့ ပထမဦးဆုံး နေပြည်တော်မှာလုပ်တဲ့ Shopping Mallက စပြီးတော့မှ Cinema Hallလေး ထည့်ခဲ့တယ်ပေါ့။ Screen လေးတစ်ခုထည့်ခဲ့ရာက နောက်ပိုင်းကျတော့ ဒီ Conceptကြီးက အကုန်မှာ ပါလာတာပေါ့။

ဟုတ်ကဲ့။

ဒီလိုပဲ ရုပ်ရှင်ရုံတွေကိုလည်းပဲ အခုဆိုလို့ရှိရင် လူတွေရဲ့ Consumer Behaviour က Appoited Content ကို မကြိုက်ဘူး။ မင်း ဒီနေ့မှာ ဒီကားကို ကြည့်ချင်ရင် ဒီနေ့မှာ ဒီနေရာကို ဒီအချိန်မှာ လာရမယ်ဆိုတဲ့ Appoited ကို မကြိုက်ဘူး။ သူက သူ့ရဲ့ Convinientဖြစ်တဲ့အချိန်မှာ ကြည့်ချင်တာကိုး။ အဲဒီမှာ အကုန်လုံးက ရုပ်ရှင်ရုံကိုလာတဲ့လူက နည်းသွားတယ်။ ဒီ Trend ကြီးဟာ ၁၉၉၀ နှောင်းပိုင်းကတည်းက ဖြစ်နေတာ။ စနေတာ။ ၂၀၀၀ မှာဆိုရင် ဒီ Researchက သေသေချာချာကို လုပ်နေတာ။ ရုပ်ရှင်ရုံကို လူ တွေမလာတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ။ ဘယ်လိုလာအောင်လုပ်မလဲ။ အဲဒီမှာ နောက်... လုံးဝကို Divert ဖြစ်သွားတာ။ ရုပ်ရှင်ရုံကို လူတွေမလာရင် လူတွေဆီကို Contentပို့ရင် ဘာဖြစ်မလဲ ဆိုပြီး Technologyက အဲဒီလိုပြောင်း သွားတာ။ အခုဆိုရင် လက်ပေါ်မှာ၊ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ရောက်သွားပြီလေ။ အချိန်မရွေးကြည့်လို့ရတယ်။ အဲဒီ Market Trend ကို မြန်မာပြည်က Content Maker တွေက ဂရုမစိုက်လိုက်မိတာလည်း ပါပါတယ်။ အခုချိန်ကျ မှ နောက်ထပ် Asian Levelလောက် တက်ဖို့ဆိုတာတောင်မှ ကျွန်မတို့က စောင်ခြုံပြီးတော့ စိတ်ကောက်ပြီးတော့ အိပ်လိုက်တဲ့အချိန်အတွင်းမှာ၊ ခေါင်း မြီးခြုံပြီးတော့ အိပ်လိုက်တဲ့အချိန်အတွင်းမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံတွေ ဖြစ်တဲ့ ဗီယက်နမ်တို့၊ စင်ကာပူတို့တောင်မှ Technology ကို ကိုင်ပြီးတော့ သူက တက်သွားပြီ။ အဲဒီတော့ မျှော်လင့်တာပေါ့လေ။ ၂၀၂၀ ဆိုလို့ရှိရင် ရုပ်ရှင်သမားတွေ အကုန်လုံးကလည်း အိပ်ရာကနေ လန့်နိုးလာကြမယ်။ Independence Platformတစ်ခုကိုလည်း ကျွန်မ Yangon Film Schoolနဲ့ ပေါင်း ပြီးတော့ စလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ NGOတွေနဲ့ လုပ်ခဲ့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

Indenpendence Film Makers တွေက Main Stream ကိုသွားရင် ဒီမှာ သူတို့မှာ International Practise လည်း ပါသွားရင် ဟိုက အလေ့အထလည်း ကောင်းလာမယ်လို့ ထင်တာပေါ့။ အဲဒီကလေးတွေ Grow ဖြစ်လာတဲ့ အချိန်ပေါ့။ ၂၀၂၅ လိုဟာမျိုး၊ ၂၀၂၀ ကျရင်လည်း မြန်မာ့ရုပ်ရှင်မှာ Film Law တွေ၊ Censor Classification Vote တွေဘာတွေ ဒါမျိုးတွေပေါ့။ Infra Structuer ကောင်းသွားမယ်။ Banking System ကောင်းသွားမယ်။ Insurance System ကောင်းသွားမယ်။ Labour Law ကို Practise လုပ်လာမယ်ဆိုလို့ရှိရင်တော့ ကောင်းမယ်လို့ မျှော်လင့်တာပဲ။ ဦးဝင်းငြိမ်းတို့၊ ကျွန်မတို့ ၂၀၂၅ တို့၊ ၂၀၃၀ တို့ ရှိရှိ၊ မရှိရှိလေ... ကျွန်မတို့မှာ တာဝန်ရှိတယ်လေ ပြောပြခဲ့ရမှာတော့။ လက်ခံတာ၊ လက်မခံတာ သူတို့အပိုင်။ ကျွန်မတို့ကတော့ ပြောခဲ့ရမှာပဲ။

ဂရေ့စ်က သမီးလေးတစ်ယောက် မွေးထားတယ်နော်။ နွေးနွေးစိန်မြင့်။ သူ့ကိုရော... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဖေရော၊ အမေရောက အနုပညာသမားဖြစ်တယ်။ သူ့ကိုရော ရုပ်ရှင်ပတ်သက်လို့ ဘာတွေလုပ်ခိုင်းထားလဲ။

ကျွန်မ သူ့ကို အမေရိကန် အင်္ဂလိပ်နဲ့ သူက ကြီးလာတာဆိုတော့ လေ အမေရိကန်နိုင်ငံမှာပဲ ရုပ်ရှင်ပညာကို မာစတာတက်ဖို့အတွက်ကို စီစဉ်ခဲ့ပါတယ်။ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုက Academy of Art Central ကလေး Master Filming နဲ့ ပြီးပါတယ်။ ပြီးတော့ သူ့အဖေကလည်း စာရေးတဲ့ဇာတ်ရယ်လေ။ အဲဒါဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့် သူက ဇာတ်ညွှန်းကိုစောင်းပေးပြီးတော့ ယူခဲ့တာဖြစ်ပါတယ်။ အခုလည်းပဲ သူ ဇာတ်ညွှန်းများကို Filter လုပ်ပေးပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ မေရီကေရက်ဖောင်ဒေးရှင်းကနေ ရိုက်မယ့် ရုပ်ရှင်တစ်ထုပ်ဆိုရင် ဒါ Feature Film ပေါ့နော်။ အဲဒီရုပ်ရှင်တစ်ထုပ်ဆိုလည်းပဲ အခု သူက အဲဒီဇာတ်ညွှန်းကို ပြန်ပြီးတော့ International Style ထဲမှာဝင်အောင် Frame ထဲမှာဝင်အောင်ဆိုပြီးတော့ ပြန်ပြီးတော့ Aling လုပ်ပေးနေပါတယ်။ နှစ်လ၊ သုံးလလောက် သူယူလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ပြီးတော့မှ ရိုက်တာတော့ မြန်မာပြည်နဲ့ အမေရိကန်ထဲမှာ ရိုက်မှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီလို Project တွေလည်းပဲ သူ ကူညီပါတယ်။ နောက် ၂ နှစ် တစ်ခေါက်လောက် သူပြန်လာတယ်လေ။ ဂရေ့စ်က မသွားနိုင်ဘူး။ မသွားနိုင်တဲ့အခါကျတော့ သူ ပြန်လာတယ်လေ။ ပြန်လာတဲ့အခါကျရင်လည်း ကျွန်မကို လာတဲ့ တစ်လအတွင်းမှာ

ကျွန်မရဲ့ Project တွေကို ကူညီပါတယ်။ စာသင်တဲ့အခါမှာလည်း ကူညီတယ်။ Editing မှာလည်း ကူညီတယ်။ ရိုက်ကူးရေးမှာလည်း ကူညီတယ်။ ပြီးတော့ Script တွေကိုလည်း Review လုပ်ပေးပါတယ်။

မနားခိုင်းတာလေ။

မနားခိုင်းနိုင်ဘူး။ သူက ပြောတယ်။ Run Through တဲ့(ရယ်လျက်)။ မတတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မလည်း အတူတူပဲ။ ဒီလိုပဲလုပ်တာလေ။ ၂၄ နာရီမှာ ၁၅ နာရီ၊ ၁၆ နာရီကတော့ လုပ်ဖြစ်နေတယ်။

တကယ့်ကို Run Through ခိုင်းတာနော်။ ဟုတ်ပါပြီ ဂရုစစ်ရေ။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်။ ၂၀၂၀ ကတော့ ဂရုစစ်ရော၊ ကျွန်တော်ရော မိဦးမယ်ထင်ပါတယ်။ မိမယ်ဆိုရင် ၂၀၂၀ မှာ ကျရောက်မယ့် မြန်မာ့ရုပ်ရှင်နှစ် ၁၀၀ အတွက် Wish လေးတစ်ခုလောက်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ... ကိုယ်က မွေးတာဆိုလို့ အဲဒီသမီးတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မစိတ်က မွေးတာ မြန်မာပြည်မှာ လူငယ်လေးတွေ အများကြီးရှိတယ်ပေါ့။ အဲဒီလူငယ်လေးတွေ အများကြီးက နေပြီးတော့မှ Independent Film Makers တွေပေါ့နော်။ စနစ်တကျ International Practise နဲ့ တက်လာတယ်ပေါ့နော်။ လူငယ်လေးတွေကနေပြီးတော့ ဒီ ၂၀၂၀ ရုပ်ရှင်ပွဲတော်ကိုရောက်တဲ့အခါကျရင် ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ခုကို အုပ်စုလေးတစ်စုကနေ ပြီးတော့ တစ်ခုခုရိုက်ထားတဲ့ဟာကို ပြနိုင်တဲ့ အနေအထားမျိုးကို မျှော်လင့်ပါတယ်။

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဦးဝင်းငြိမ်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

၁၉၄၆ ခုနှစ် မေလ ၂၈ ရက်နေ့ တွင် မိဘနှစ်ပါးဖြစ် သော (ဦး)ကျားဘ ညိမ်း၊ ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့မှ မန္တလေးမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးမြို့ ဒိုင်အိုစီဇင်အထက်တန်းကျောင်း၌ စတင်ပညာသင်ကြားခဲ့ပြီး ယင်းကျောင်းမှပင် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၌ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း အောင်မြင်ခဲ့သည်။ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် ဆရာမိုးဝေ အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်သော စုံထောက် မဂ္ဂဇင်း၌ တုံ့လှည့်ဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ဝတ္ထုတိုဖြင့် စာပေလောကသို့ ဝင်ရောက် ခဲ့သည်။ စုံထောက်၊ ရုပ်ရှင် ချစ်သူ၊ ရုပ်ရှင်ဈာနယ် စသည်တို့တွင် ဘာသာ ပြန်ဆောင်းပါးများ၊ ပင်ကိုယ်ရေး ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သည်။ ၁၉၆၃ ခုနှစ်တွင် ပညာရေးစနစ် ပြောင်းလဲ၍ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်(ရန်ကုန်)သို့ ပြောင်းရွှေ့ ပညာသင်ကြားပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် ဝါဏီဇူ (စာရင်းကိုင်နှင့် စာရင်းစစ်)ဘွဲ့ ရရှိခဲ့ပြီး ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီးဌာန၌ အလုပ်သင်အရာရှိအဖြစ် စတင်တာဝန်ထမ်း ဆောင်သည်။

၁၉၇၉ ခုနှစ်တွင် ရုပ်ရှင် အောင်လံမဂ္ဂဇင်း၌ ဝင်းငြိမ်း၊ ဇာနည်ညိမ်း ကလောင်အမည်များဖြင့် ဆောင်းပါးများရေးသားပြီး ဝေလင်းဟန် ကလောင် အမည်ဖြင့် ဂီတဝေဖန်ရေးဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၈၁ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်ထုတ်ဝေသော အယ်ဒီတာချုပ် ဦးမြလှိုင်၏ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းတွင် ဝင်းငြိမ်း ကလောင်အမည်ဖြင့် စာရေးဆရာ ကြီးများအား အင်တာဗျူးမေးမြန်းခဲ့ပြီး ဇာနည်ညိမ်း၊ မိုးကျော်ထွန်း၊ ဘို၊ ဝင်းကို ကို ကလောင်အမည်တို့ဖြင့် ပေါ်ပေါ်ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့သည်။

၁၉၈၉ ခုနှစ်တွင် ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်းကို ကိုယ်ပိုင် ထုတ်ဝေခွင့်ကတ်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သော်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းဖြစ်၍ တခြားထုတ်ဝေသူအား လွှဲပြောင်း ပေးကာ အယ်ဒီတာအဖြစ် တာဝန်ယူ တည်းဖြတ်ခဲ့သည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ရသုံးမှန်းခြေငွေစာရင်းဦးစီးဌာနမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးအဆင့်ဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ရွှေအမြုတေ စာပေဆုကို အသက် ၆၀ ပြည့်မွေးနေ့ နှင့်အတူ တွဲဖက်ကျင်းပကာ စာပေဆုများ ချီးမြှင့်ခဲ့သည်။

ဘာသာပြန်လုံးချင်းများအနေဖြင့် အဲလ်ဗစွပရက်စလေ၏ တရားမဝင် ဇနီးရေး သားသော စာအုပ်ကို **အထီးကျန်ည** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒိုင်ယာနာ၏ တိတ်တခိုးချစ်သူ ဂျိမ်းစ်ဟေးဝစ်ရေးသားသော **Love and War** ကို **အချစ်နှင့်စစ်** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒိုင်ယာနာ၏ ဘဏ္ဍာစိုး ပေါလ်ဘာရယ်လ်ရေးသားသော **Royal Duty** စာအုပ်ကို **မင်းမှုထမ်း** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အင်ဒရူး မော်တန် ရေးသားသော အင်ဂျလီနား ဂျိုလီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ **Angelina** စာအုပ်ကို **ဆင်စွယ်နန်းတော်ပေါ်က မင်းသမီး သို့မဟုတ် အင်ဂျလီနားဂျိုလီ** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ စာရေးဆရာမ ဆူဒါရှားရေးသားသော **The King in Exile** စာအုပ်ကို **နန်းကျဘုရင်** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း ဘာသာပြန်ဆို ရေးသားခဲ့သည်။ **နန်းကျဘုရင်** ဘာသာပြန်စာ အုပ်ကို ၁၅ ကြိမ်မြောက် ဆရာဝန်တင်ရွှေစာပေဆု ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် ဆုချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။ ပေဖူးလွှာမဂ္ဂဇင်းတွင် ရေးသားခဲ့သော စာရေးဆရာများ၏ အင်တာဗျူးများအနက်မှ ဆရာ မြသန်းတင့်နှင့် ဆရာ အောင်သင်းတို့ နှစ်ယောက်၏အင်တာဗျူးကိုပေါင်း၍ **“ဓားတောင်ကိုကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်ခဲ့သူနှင့် စာပေလူကြမ်းမင်းသား”** ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်ကို သုတစွယ်စုံစာပေဆု ၂၀၁၄ ခုနှစ်အတွက် ချီးမြှင့်ခြင်းခံရသည်။

မဟာစာပေမှ **ဗမာ့ဟယ်လင်၊ ဗမာ့စောင်း၊ မယ်ဗမာ** ဘာသာပြန် စာအုပ်များကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

ဟောလိဝုဒ်မှ ကမ္ဘာကျော် ရုပ်ရှင်မင်းသား မိုက်ကယ်လ်ဒေါက်ကလပ်စ်

အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ၂၀၁၇ ခုနှစ်တွင် **ဖအေတူသား** အမည်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ အဆိုတော် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဂျနီဖာလိုပက်စ် ရေးသားသော **True Love** စာအုပ်ကို **အချစ်စစ် အချစ်မှန် ဆိုသည်မှာ**၊ **The King Exile** စာအုပ်ကို **နန်းကျဘုရင်**၊ **Dog Eat Dog** စာအုပ်ကို **ဇာတ်တူသားစားသူများ**၊ **After Tears** စာအုပ်ကို **မျက်ရည်ရဲ့နောက်မှာ**၊ **Becoming** စာအုပ်ကို **ဖြစ်တည်ခြင်း**၊ **Return of the Young Prince** စာအုပ်ကို **မင်းသားလေး ပြန်လာပြီ** စာအုပ်တို့ကို ငါတို့စာပေမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သည်။

Writer မဂ္ဂဇင်းတွင် ဖော်ပြထားသော စာရေးခြင်းဆိုင်ရာ ဆောင်းပါးများကို ရွှေအမြုတေဂ္ဂဇင်းတွင် ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့သည်များကို **နှစ်ကြောင်းရေးတစ်ကြောင်းဖြစ်** ခေါင်းစဉ်ဖြင့် စုစည်းထုတ်ဝေခဲ့သည်။

၁၉၈၇ ခုနှစ်တွင် မြဝတီရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်အတွက် **မေးကြည့် ဖြေကြည့် ပဟေဠိအစီအစဉ်**ကို စီစဉ်တင်ဆက်ရာ ဒါရိုက်တာ ချိုင်းရှိန်က ရိုက်ကူးပေးခဲ့သည်။ ထိုအစီအစဉ်ကိုပင် MRTV-4 ရုပ်မြင်သံကြားအစီအစဉ်အတွက် ဒါရိုက်တာ ချိုင်းရှိန်နှင့် ပြန်လည်ရိုက်ကူးကာ ၂၀၁၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်နေ့က စတင် လွှင့်ထုတ်ခဲ့သည်။ တစ်လလျှင် လေးကြိမ်နှင့် ခုနှစ်လအတွက် ရိုက်ကူးပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ **မေးကြည့် ဖြေကြည့် ပဟေဠိအစီအစဉ် အမှတ်(၂)**ကိုလည်း တာဝန်ယူ ရိုက်ကူးပေးခဲ့ပြီး ၂၀၁၇ ခုနှစ် မေလမှ စတင်ကာ MRTV-4 မှ စတင်ထုတ်လွှင့်ခဲ့သည်။

ယခု တင်ဆက်မည့် **လိပ်ပြာကူး ထူးခြားသူများ** အင်တာဗျူးအစီအစဉ်မှာ ကမာရွတ်မိဒီယာအတွက် ဗီဒီယိုရိုက်ကူးထုတ်လွှင့်ပေးခဲ့သည့် အစီအစဉ်များကို စာဖြင့် ပြန်လည် ဖွဲ့သီထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

